

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

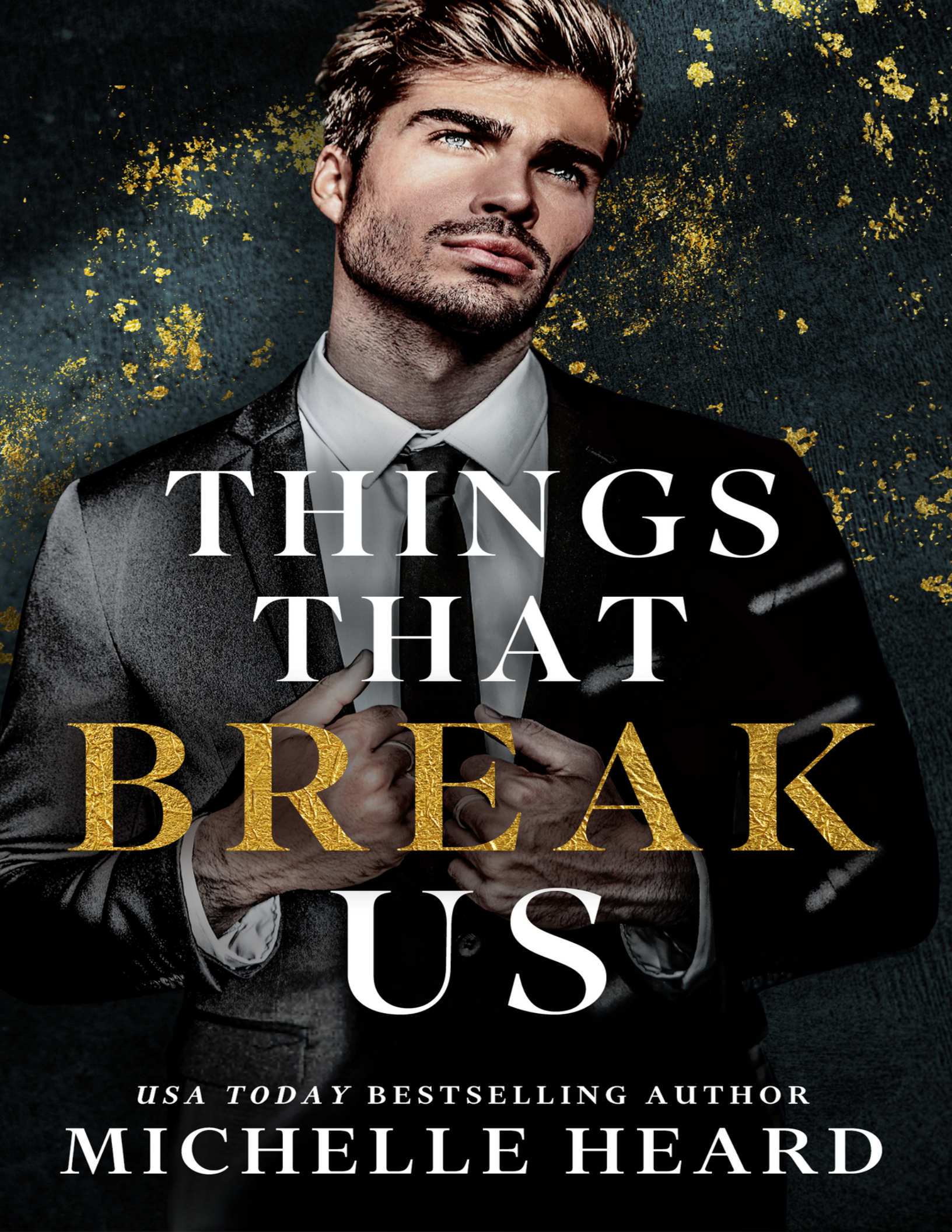
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with light brown hair and a beard, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie, is looking upwards and to the right. The background is dark with gold splatters. The title 'THINGS THAT BREAK US' is overlaid on the image.

THINGS THAT BREAK US

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

THINGS THAT BREAK US

MICHELLE HEARD'ÜN DİĞER ESERLERİ

Okuma Sırası:

MAFYA AŞKI

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizmi
Tüm kitaplar bu sırayla veya bağımsız olarak okunabilir.

Mafya İmparatorluğu

Münzevi

Baş Rahibe

Ölüm

İmparatoriçe

Şeytan

Mafya Kralları Serisi

Bu dizi, yazdığım diğer dizilerle bağlantılı değil ve yan
dizileri de olmayacak.

Şeytan Tarafından Ayartılmak

Tehlikeye Duyulan Arzu

Bir Gölge Tarafından Avlanıyor

Karanlığa Çekilmiş

İntikam Tanrısı

AZİZ MONARCH DÜNYASI

Azizler Serisi

Acımasız Azizler

Zalim Azizler

Acımasız Azizler

İhanetin Gözyaşları

Kurtuluş Gözyaşları

Günahkarlar Serisi

Bir Günahkar Tarafından Ele Geçirildi

Bir Günahkârın Sahibi

Bir Günahkar Tarafından Çalındı

Bir Günahkar Tarafından Seçilmiş

Bir Günahkar Tarafından Yakalandı

Yolsuzluğa bulaşmış kraliyet ailesi

Beni yok et

Beni Kontrol Et

Bana acımasızca davran

Beni zapt et

Beni Ele Geçir

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Güzelce Kırılmış Serisi

Güzelce Kırılmış

Güzelce Yaralı
Güzelce Yıkılmış

Düşmanlardan Aşıklara

Kalpsiz
Pervasız
Dikkatsiz
Acımasız
Utanmaz

Trinity Akademisi

Şahin
Mason
Göl
Julian
Epilog

Mirasçılar

Acımasız Varis
Kibirli Varis
Asi Varis
Sadık Varis
Duygusuz Varis
Günahkar Varis
Baştan Çıkarılmış Varis
Yasak Varis

Bağımsız Yan Ürün

[Kahramanım Değil](#) (genç yetişkin / lise aşkı)

Güney Kahramanları Serisi

Aramızdaki Okyanus

Dolaptaki Kız

Kendimize Söylediğimiz Yalanlar

Boşa Harcanan Tüm Zaman

Kaybolmuştuk

BAĞIMSIZ

[Hayat Kurtarıcı](#) (FBI gerilim-romantik)

THINGS THAT BREAK US

MICHELLE HEARD

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Michelle Heard
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlandı.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake , Amazon.com , Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à rl
38, cadde John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662536809 (ciltsiz kitap)
ISBN-13: 9781662536816 (dijital)

Kapak tasarımı Caroline Johnson'a aittir.
Kapak görseli: © Michelle Lancaster PTY LTD; © Valery Kraynov / Shutterstock; © ShutterWorx, © Wirestock, © Jackyenjoyphotography / Getty

İç mekan görüntüsü: © sense / Adobe Stock

*Baba,
Senin kızın olmak benim için bir onur.*

İçindekiler

ŞARKI LİSTESİ

YAZARIN NOTU

Bölüm 1: YENİ

Bölüm 2: YENİ

Bölüm 3: YENİ

Bölüm 4: YENİ

Bölüm 5: EASTON

Bölüm 6: YENİ

Bölüm 7: YENİ

Bölüm 8: EASTON

Bölüm 9: YENİ

Bölüm 10: YENİ

Bölüm 11: EASTON

Bölüm 12: YENİ

Bölüm 13: EASTON

Bölüm 14: YENİ

Bölüm 15: EASTON

Bölüm 16: YENİ

Bölüm 17: EASTON

Bölüm 18: YENİ

Bölüm 19: EASTON

Bölüm 20: YENİ

Bölüm 21: YENİ

[Bölüm 22: EASTON](#)

[Bölüm 23: YENİ](#)

[Bölüm 24: EASTON](#)

[Bölüm 25: YENİ](#)

[Bölüm 26: YENİ](#)

[Bölüm 27: YENİ](#)

[Bölüm 28: EASTON](#)

[Bölüm 29: YENİ](#)

[Bölüm 30: EASTON](#)

[Bölüm 31: EASTON](#)

[Bölüm 32: YENİ](#)

[Bölüm 33: YENİ](#)

[Epilog: YENİ](#)

[Eğer siz veya...](#)

[Teşekkürler](#)

[Benimle bağlantı kurun](#)

[Yazar Hakkında](#)

ŞARKI LİSTESİ

Başka Bir Aşk Türü—Madilyn Paige

Düşen Yıldız—Raphael Lake, Royal Baggs

Lütfen Gitme—Stephanie Rainey

Seninle Hayatım—Ryan Star

Cennetin Bu Tarafı—Riley Clemmons

Göründüğü Gibi—Lily Kershaw

Sonsuza Dek ve Her Zaman—Wolves ve Becks tarafından yazıldı

Aşk İçin Doğmuş—Küller ve Oklar

Seni Seçiyorum—Forest Blakk

Her Zaman ve Sonsuza Kadar—Lily Kershaw

YAZARIN NOTU

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Bir aile üyesinin kanserden kaybı

Yas

Aile içi şiddet ve travma sonrası stres bozukluğu

Bu sayfalar arasında tetikleyici içerik bulunmaktadır.

Lütfen sorumluluk bilinciyle okuyun.

Bölüm 1

YENİ

Easton Rowe, 35 yaşında. Nova Allen, 28 yaşında.

Ucuz motel odasındaki dökülmüş duvar kağıdına, görüşüm bulanıklaşana kadar bakıyorum. Gözlerimi kırptığımda yanmaya başlıyor, bu yüzden gözlerimi kapalı tutarken göğsümden derin bir nefes alıyorum.

Sabahın erken saatlerinde bir hırsız gibi, son üç yıldır evim dediğim yerden kaçtım. Tek bir bavul dışında her şeyi geride bıraktım. "Üzgünüm, bir daha asla olmayacak" sözlerini çok fazla duydum.

Tanrım, neden bu kadar uzun süre kaldım?

Kendimi savunmak gerekirse, Trent her zaman kötü davranmıyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk yıl iyiydi, ama sonra işini kaybetti. Onun işsiz kalması ve benim de yarı zamanlı işlerimden elde ettiğim cılız gelirle, maddi olarak zorlandık ve bu da onda kötü bir tarafın ortaya çıkmasına neden oldu.

Kafamda dönüp duran umutsuz düşüncelerle gözlerimi açıp odaya göz attım. Sadece bir yatak, bir televizyon ve küçük bir dolap vardı. Her şey eski olsa da, en azından temizdi.

Derin bir nefes daha aldığımda, önceki gece Trent'in tekmelediği kaburgalarım ağrıyor ama acı tecrübelerimden biliyorum ki hiçbir şey kırılmamış.

Aşağıya baktığımda, pazumdaki öfkeli el izine dik dik baktım. Daha fazla bakmaya dayanamayarak ayağa kalktım ve bavulumdan

bir kazak alıp hızla giydim.

Derin bir iç çekişle tekrar yatağın kenarına oturdum, göğsümdeki umutsuzluk hissi giderek artıyordu.

Tanrım, şimdi ne yapacağım?

Hayatım kolay geçmedi. Sugar River Vadisi bölgesindeki küçük Verona kasabasında yaşıyorum ve iyi maaşlı düzgün bir iş bulmak zor. En azından benim için öyle oldu. Ayrıca en kötü türden erkekleri kendime çekiyorum gibi görünüyor. Trent bana kötü davranan ilk kişi değildi, ama artık yeter, bundan sonra tüm erkeklerden uzak durmaya yemin ediyorum.

Neden hep kadınları döven erkeklerle birlikte oluyorum?

Sağlıklı bir romantik ilişkinin benim için mümkün olmadığı gerçeğiyle barışmanın zamanı geldi.

Görünüşe göre benim için iyi bir şey olmayacak.

Zihnim sürekli bir düşünceden diğerine atlıyor ve ne yapmam gerektiğine dair bir plan oluşturacak kadar uzun süre hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Telefonum çalıyor ve beni çok korkutuyor. Başımı çeviriyorum ve birkaç saniye boyunca, yatağın yanında duran çantamı gözetliyorum.

Trent'le konuşmak istemiyorum. Muhtemelen beni arayıp eve gitmemi söyleyecektir.

Telefonu çantamdan çıkarmadan önce, aramayı sesli mesaja yönlendirmeyi düşünüyorum.

Ellerim titrerken nefesimi zorlukla içime çekiyorum ve Trent'in adını görmeyi bekliyorum, ama ekranda Rachel'in adı belirince olabildiğince hızlı cevap veriyorum.

"Rach?" Göğsümde birbirine karışan karmaşık duygular yüzünden sesim kısılmıştı.

Hıçkırarak ağlıyor ve bir an duraksadıktan sonra nefes nefese "Nova" diyor.

Bir anda kendi sorunlarım ortadan kayboldu ve ses tonumda bir aciliyet ve endişeyle, "Sorun ne?" diye sordum.

"Sana ihtiyacım var."

"İyi misin?" Çantamı ve henüz açmadığım valizimi kapmak için aceleyle koştum. "Lainey'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, Lainey iyi," diye yanıtladı sesi titreyerek.

"Easton?" diye sormaya cesaret etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Eğer başına bir şey gelseydi, haberlerde hep yer alırdı.

"Easton iyi. Buraya geldiğinizde size anlatacağım. Telefonda konuşmak istemiyorum."

"Yoldayım." Kapıyı hızla açmadan önce odaya son bir kez göz attım.

"Teşekkür ederim."

"Şu anda yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum, dört yıl önce para biriktirerek aldığım, eski püskü kamyonete doğru yönelirken. O kadar eski ki, henüz bozulmamış olması mucize.

"Hayır. Acele edin lütfen." Rachel hıçkırarak, "Bu kadar kısa sürede rica ettiğim için özür dilerim. Uçak biletini ben ödeyeceğim ve adresi size göndereceğim." dedi.

"Hiçbir şey için endişelenmeyin. Ben sürerim." Nefesim dudaklarımdan hızla döküldü. "Yakında orada olacağım."

"Tamam," diye fısıldadı. "Dikkatli sürün."

Yürümeyi bırakıp gözlerimi kapatıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Nova," diye zar zor kelimeleri ağzından çıkardıktan sonra tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. "Lütfen acele et."

"Zaten yoldayım, Rach," dedim yolcu kapısını açıp bagajı koltuğa taşıırken. Kapıyı kapatıp sürücü tarafına koştum. "Geliyorum."

"Yaklaştığınızda bana haber verin, böylece güvenliği bilgilendirebileyim."

"Tamam aşkım."

Rachel aramayı sonlandırıyor ve ben de cep telefonunu kucağıma bırakıyorum. Motoru çalıştırıp, park yerinden geri geri çıkmadan önce etrafta başka araç olup olmadığına bakıyorum.

Çok şükür otel odasının parasını peşin ödedim, bu sayede şimdi faturayı ödemekle vakit kaybetmeme gerek kalmadı.

Motelden uzaklaşırken Rachel için duyduğum endişe kalbimi daha da sıkıyor. İlkokulun ilk gününden beri en iyi arkadaşım. Beni hiç umursamayan, huysuz ve içine kapanık bir adam olan büyükbabam dışında, Rachel hayatımdaki tek değişmez şey.

Ağabeyi Easton ile Los Angeles'a taşındığından beri onu sadece Verona'ya beni ziyarete geldiği birkaç seferde gördüm. Easton'ı televizyonda veya filmde görmenin dışında, gittiklerinden beri onu hiç görmedim.

Tanrım, Verona'dan ilk defa ayrılıyorum.

Birdenbire gerçekte yüzleşiyorum ve kamyonu otoyola sürerken midemde sinirlerim alt üst oluyor. Dikiz aynasından, hayatım boyunca bildiğim tek eve bakıyorum. Kalbim daha hızlı atıyor çünkü sadece Rachel'a doğru değil, bana hiç iyi davranmamış bir hayattan da uzaklaşıyorum.

Telefonuma tekrar uzanıp, nereye gitmem gerektiğini takip edebilmek için Rachel'ın adresini hızlıca Haritalar'a kaydediyorum.

Yol tarifine baktığımda, Wisconsin ile Kaliforniya arasındaki mesafenin yirmi sekiz saatlik bir sürüş olduğunu fark ediyorum. Buna benzin almak için durup mola verme süresi dahil değil.

Alt dudağımı dişlerimle çekiştirirken kafamda hızlıca bir hesaplama yapıyorum. Eğer uyumazsam ve mümkün olduğunca az durursam, yarın öğle vakti Rachel'a ulaşmalıyım.

Lütfen, kamyonum bozulmadan Beverly Hills'e sağ salim ulaşmama izin verin.

Kısa bir dua ettikten sonra uzun yolculuğa hazırlanıyorum. Verona ile aramdaki mesafeyi birer birer kat ederken, Rachel'dan bugün aldığım aramaya benzer bir telefon aldığım günü hatırladım. Sanki cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi Easton'la paylaştığı daireye koştum.

Rachel'ın yatak odasına dalınca, kelimeler ağzımdan birden döküldü: "Sorun ne?"

Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti ve bir an için Easton'a bir şey olmuş olabileceğinden endişelendim. Rachel'ı en son böyle bir halde gördüğüm gece, anne babalarının trafik kazasında öldüğünü öğrendiğimiz geceydi.

Hiçkırıklar içinde vücudu sarsılıyor, "Hamileyim," diye ağlıyor.

Şokun etkisiyle titreyerek yatağın ayak ucuna, onun yanına çöktüm. "Aman Tanrım." Kollarımı sıkıca ona doladım ve söyleyecek söz bulamadan arkadaşımı teselli ettim.

Birkaç dakika sonra sesi korkuyla doldu ve "Ne yapacağımı bilmiyorum" diye itiraf etti.

"Bir çözüm buluruz." Biraz geri çekilip başparmaklarımla yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Birden fazla test yaptırdınız mı? Emin misiniz?"

Başını salladı ve makyaj masasını işaret etti. "Üç tane test çubuğuna idrar yaptım." Ağzından bir hıçkırık daha koptu, sonra inleyerek, "Hepsi pozitif çıktı." dedi.

Aklım ne söyleyeceğimi bulmak için yarışıyor. Daha iyi bir şey bulamayınca, "En azından mezuniyete sadece iki ay kaldı," diye mırıldanıyorum.

"Easton beni öldürecek," diye inledi.

Başımı sallıyorum. "Yapmayacak."

Hormonlarımın olduğunu keşfettiğimden beri Easton'a aşığım, ama o bizden yedi yaş büyük ve beni fark etmedi bile. Ayrıca çok utangaç olmam da işleri zorlaştırıyor.

Rachel'ın fark etmemesi için ona karşı hislerimi derinlere gömmek sürekli bir mücadele oldu.

"Neyi yapmayacak?" diye soruyor Easton, aniden kapı aralığında belirerek hepimizi çok korkutuyor.

Gözlerim kocaman açıldı ve Rachel ile birlikte birkaç saniye boyunca ona bakakaldık.

Onu her gördüğümde kalbime şiddetli bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. İnatçı kalbim sadece en iyi arkadaşımın ağabeyi için atıyor ve başka hiçbir erkeği kabul etmiyor. Koyu kahverengi saçları, fırtınalı gri gözleri ve onu yaratırken meleklerin çok iyi bir ruh halinde olduğu belli olan yüz hatlarıyla Easton, yakışıklılığın ta kendisi.

Yatak odasına girerken gözleri aramızda gidip geldi ve sordu: "Neden ağlıyorsun, Rach?"

Başını sallarken elimi sıkıca kavradı, yalvaran bir ifade yüzünde belirginleşti. "Sen ona söyle," diye fısıldadı, kısmen arkama saklanırken.

Easton'ın endişeli bakışları benimkilerle buluştu ve midemde bir kelebek uçuşması hissettim, kalbim ise gittikçe daha hızlı atmaya başladı.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve boğazımı temizledim. "Kızma..."

Başını yana eğiyor ve kaşları çatılınca içim bir heyecanla doluyor. "Rachel hamile," diye birden ağızımdan kaçırdım haberi.

O kadar yakışıklı olan yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve ben de hızla Rachel'in koluna sarıldım.

Bakışları kız kardeşine kaydı. "Sen nesin?"

"Özür dilerim," diye hıçkırarak söylüyor. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Korunma yöntemini kullandık."

"Kim?" diye homurdandı Easton.

"Kim ne?"

"Seni kim hamile bıraktı lan?" diye çıkıştı, öfkeyle dudak kenarlarındaki çizgiler belirginleşmişti.

Rachel başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırınca Easton öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

Eyvah.

Ben de hemen başımı salladım. "Bilmiyorum."

Kardeşine tekrar öfkeyle baktı. "Söyle bana, Rachel!"

"Ocak ayının sonunda tek gecelik bir ilişkiydi. Bizim okulumuza gitmiyor. Maçlardan birinin ardından birlikte olduk," diye itiraf ederken oldukça mutsuz görünüyordu.

O adamı hatırlıyorum. Basketbol maçından sonraki hafta onu aramadığında Rachel çok üzülmüştü. Ama bu aylar önceydi ve o zamandan beri onu unuttu.

Easton, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken homurdanarak, "Tanrım," dedi.

Kardeşi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayıp, vücudu titreyene kadar ona bakakalır.

Başını sallayarak derin bir nefes verdi ve bize doğru yaklaştı. Rachel'in önüne çömeldi ve avucunu yanağına koydu.

Kollarını onun boynuna doladı ve fısıldayarak, "Çok özür dilerim," dedi.

Onlara biraz yer açmak için kenara çekiliyorum ve birbirlerine sarılmalarını izliyorum.

Easton, "Bunun üstesinden bir yol bulacağız," diyor. "Daha iyi ve daha yüksek maaşlı bir iş bulacağım."

Rachel daha da şiddetli ağlıyor ve ben de elimi uzatıp sırtını okşuyorum, arkadaşım için kalbim paramparça oluyor.

Rachel hamile olduğunu öğrendikten bir ay bile geçmeden Los Angeles'a taşındılar ve Easton oyunculuk kariyerine devam etmeye çalışırken daha iyi bir iş buldu.

Verona'dan ayrılmalarının üzerinden on yıl geçti.

Rachel ve Lainey'nin beni dört kez ziyaret etmesinin dışında, düzenli olarak telefonda konuşuyoruz ve bazen görüntülü görüşmeler yapıyoruz. Easton hakkında asla soru sormuyorum ve Rachel da bana onun hakkında hiçbir şey anlatmıyor. Easton ünlü bir oyuncu olduktan beri bu, yazılı olmayan bir kural haline geldi.

Easton'la on yıldan fazla süredir konuşmamıştım ve şimdi onun evine gidiyorum. O benim ilk ve tek aşkımdı ve onun son derece yakışıklı bir film yıldızına dönüşmesini izlerken, ona olan duygularım hiç ölmedi. Aksine, daha da yoğunlaştı.

Yarın bu saatlerde Easton'ın evinde olacağımı fark ettiğimde ağzım kuruyor ve tüm vücudum ürperiyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlayınca, başımı sallıyorum ve Los Angeles'a gitme nedenime odaklanıyorum.

Rachel'ı hedefliyorsun.

Ne oldu acaba? Ciddi bir şey olmalı çünkü Rachel sebepsiz yere benden bu kadar uzak bir yere gelmemi istemezdi.

Ama kahretsin, Easton'ı görünce ne yapacağım? Onu sanki en yakın arkadaşımın abisiymiş gibi mi selamlayacağım?

Ne yaparsanız yapın, sakın aşırı heyecanlanıp bayılmayın.

Tuvalet ihtiyacımı gidermek için kısa bir mola verdikten sonra, bir şişe su alıp benzin doldururken serin sıvıyı yudumluyorum.

Kaliforniya'ya yapacağım ani gezi, zaten kısıtlı olan birikimlerimin büyük bir kısmını götürecektir.

Kahretsin, işi unuttum.

İçimden bir ah çekerek taksiye doğru eğildim ve telefonumu aldım. Messenger uygulamasını açıp patronum Sadie'ye bir mesaj yazdım, böylece geri dönmeyeceğimi bilsin. Ona yarı zamanlı olarak yardım ediyordum ama evcil hayvan bakım işi zaten pek iyi gitmiyor, bu yüzden benden kurtulduğu için rahatlayacağından eminim.

Mesajı gönderdikten sonra cihazı yolcu koltuğuna geri bırakıyorum ve benzini doldurmayı bitiriyorum. Ödemeyi yaparken, banka hesabımda ne kadar para kalması gerektiğini zihnimde hesaplıyorum.

Yakında başka bir iş bulmam gerekecek. Birikimlerimdeki para iki hafta daha yetmeyecek.

Kamyonetime geri binip motoru çalıştırırken, belki Los Angeles'ta iyi bir iş bulabilirim diye düşündüm. Böylece Rachel ve Lainey'e yakın kalabilirdim.

Bu, gerçekleşmiş bir rüya olurdu.

Bölüm 2

YENİ

Beverly Hills'teki etkileyici demir kapılara vardığımda midem gerginlikten kasıldı. Camı indirmeye çalışırken birkaç kez takıldı ve interkomdaki düğmeye basmak için kolumu uzatmak zorunda kaldım.

"Evet?" diye yanıtlıyor bir adam.

Midem daha da çok bulanıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Merhaba. Ben Nova Allen. Rachel Rowe'u görmeye geldim."

"Lütfen araba yolunu takip ederek eve kadar gelin ve garajların yanına park edin, Bayan Allen."

"Pekala," diyorum, ardından da hemen ekliyorum, "Teşekkürler."

Kapılar açılmaya başladığı anda kalbim çok hızlı atmaya başladı.

Rachel için endişeleniyorum ama kamyoneti garaj yoluna sürerken Easton'ın evinde olmaktan dolayı da aşırı derecede kaygılı hissediyorum.

Virajı dönerken derin nefesler alıyorum ve malikane görüş alanıma giriyor.

Aman Tanrım!

Bir an nefesim kesildi. Şık koyu beton ve sedir ağacından yapılmış iç mekan, geniş pencereleriyle devasa malikaneyi hem sakın hem de son derece pahalı gösteriyor.

Aman Tanrım, çok güzel.

Eski püskü kamyonumu durdururken kendimi son derece yersiz hissediyorum. Dikiz aynasında kendime bakıyorum ve uzun yolculuktan dolayı perişan halimi görünce utanıyorum.

Son benzin istasyonunda şirin bir yaz elbisesi giydim ve saçımı at kuyruğu yaptım, hepsi bu. Hiç makyaj yapmadım ve en azından rimel sürmediğime pişmanım.

"Artık görünüşün için endişelenmenin çok geç," diye mırıldanarak kapıyı açtım. Göz kamaştırıcı güzellikteki malikaneye ve bakımlı çimlere şöyle bir göz attım ve fısıldadım, "Artık Verona'da değilsin."

Bagajımı kamyonette bırakıp el çantamı kaptım ve askısını omzuma astım. Buzlu camdan yapılmış, ortalamadan daha büyük ön kapıya doğru basamakları çıkarken vücudumu bir gerginlik kapladı.

Durup parmak boğumlarımla cama vuruyorum. "Merhaba? Rach?"

"Nova!" diye bağırdığını duydum.

Bitkilerle süslenmiş olan giriş holüne aceleyle giriyor; holün ortasında, üzerinde güzel çiçekler bulunan kocaman bir vazonun yer aldığı cam bir masa var.

Rachel'i yakalamak için kollarımı açtım ve onu sıkıca kucakladığımda, birden ağlamaya başladı.

"Buradayım," diyorum, en yakın arkadaşımı nihayet kucaklayabildiğim için yanaklarımdan gözyaşları süzölmeye başlıyor.

Tanrım, onu çok özledim ve bu kucaklamaya çok ihtiyacım vardı. En son yüz yüze görüştüğümüzden beri çok uzun zaman geçti.

Uzun yolculuktan yorgun düşmüş olsam da, en yakın arkadaşım için duyduğum endişe beni uyanık tutuyor.

Elimle sırtını okşayıp başının yanına bir öpücük kondurdum. "Bana ne olduğunu anlat."

Geri çekildi ve gözlerindeki korkuyu görünce en kötüsüne hazırlanmaya çalıştım.

"İçeri gel," diye mırıldandı, duygularını kontrol altına almaya çalışarak. "Uzun yolculuktan çok yorulmuş olmalısın. İyi geçti mi? Bir sorun yok muydu?"

Rachel'i rahatlatmak için, "Yolculuk olduğundan çok daha hızlı geçti gibi geldi," dedim.

"Oh, neyse ki rahatladım. O eski kamyonla yolda yalnız başına kalman için çok endişelenmişim. Uçak biletini benim ödememe izin vermeliydin."

"Kamyon bana hiç sorun çıkarmadı. Lütfen endişelenmeyin," diye yanıtlıyorum, gözlerim etrafta gezinirken onu lobiden takip ediyorum.

Tüm bu lüks karşısında tamamen büyülenmiş durumdayım. Tavanı yüksek ve verandaya, havuza ve pitoresk bahçeye bakan sürgülü kapıları olan bir oturma odasına giriyoruz.

Salon, her şefin ağzını sulandıracak son teknoloji ürünü bir mutfakla bütünleşen modern ve açık bir alandır.

Vay canına, burası inanılmaz derecede harika.

Daha önce hiç bu kadar gösterişli bir evde bulunmadım ve çok göz korkutucu.

"Eviniz muhteşem," diye mırıldanıyorum hayranlıkla.

Rachel gülümsemeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor.

"Evde başka kimse var mı?" diye soruyorum ki neyle karşılaşacağımı bileyim.

"Hayır. Sadece personel ve ben varız," diye yanıtlıyor krem rengi deri bir kanepeye otururken. "Lainey okulda, Easton ise Yeni Zelanda'da film çekimleriyle meşgul."

Easton'ın burada olmadığını bilmek içimde hem hayal kırıklığı hem de rahatlama karışımı bir duygu uyandırıyor.

Rachel'in yanına oturdum ve ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Hamile misin?"

Başını salladı, sonra yüz ifadesi çöktü ve hıçkırarak, "Hastayım," derken sözleri umutsuzlukla doluydu. Dudaklarım aralandı ama başını sallayarak sözümü kesti ve aramızda bir bomba patlattı. "Kanserim var. Glioblastoma." Titrek bir nefes aldı ve açıkladı, "Beynimde bir tümör var."

Vücudumdaki her hücrede yoğun bir şok titreşimi hissediyorum ve uzun süre en yakın arkadaşıma bakakalıyorum, söylenen sözler bir türlü aklıma yatmıyor.

Rachel'a yakından baktığımda, onu son gördüğümünden daha da güzel olduğunu fark ediyorum. Saçları uzamış ve birkaç gün önce yaptırdığı röfleler ona çok yakışmış. Hasta olduğuna dair hiçbir belirti göremiyorum.

"Başka kimseye söylemedim," diye mırıldandı, sesi korku ve umutsuzlukla doluydu. "Dün kesin onayı aldım ve arayacağım ilk kişi sen oldun. Lainey ve Easton'a nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Bakışlarım yine sağlıklı görünen yüzüne kayıyor.

Kanser?

Derinden sarsılmıştım, konuşabilmem biraz zaman aldı. "Çok üzgünüm, Rach."

Sözlerim yanlış geliyor ve titrek bir nefes alıyorum.

Hayır. Rachel değil.

O neredeyse hiç hasta olmaz. Ben ise on saniye yağmurda dursam bile grip oluyorum.

O, güçlü olan kişi.

Rachel bana daha da yaklaştı ve kollarını bana doladı. Ona tüm gücümle sarıldım, parmaklarım ipek bluzuna saplandı, bana anlattıklarını anlamaya çalışıyordum.

"Korkuyorum, Nova," diye sızlandı, teşhisin hayatında yarattığı yıkımdan sesi kısılmıştı.

Doktorların bunu tedavi edebileceği umuduyla, "Size ilaç veriyorlar mı? Kemoterapi alacak mısınız?" diye soruyorum.

Başını salladı ve sesi acıyla doluydu, "Hastalık çok ilerlemiş durumda. Benim için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Sadece olabildiğince rahat etmemi sağlayacak ilaçlar veriyorlar." dedi.

Aman Tanrım.

Hayır hayır hayır hayır!

O korkunç haberin şoku kalbime pençelerini saplarken güçlü kalamıyorum, içimden bir hıçkırık kopuyor. Birbirimize daha sıkı sarılıyoruz ve bu kaburgalarımı acıtıyor ama umurumda değil.

Kanepede oturmuş, içimizdeki umutsuzluğun yarattığı korku ağıyla ağlıyoruz. En yakın arkadaşımın ölmekte olduğu haberi ruhumu paniğe boğuyor.

Hayır, Rachel ölemez. O hayatımdaki tek güzel şey.

Elimle saçlarını okşadım ve geri çekilerek, bu dünyada en çok sevdiğim kişiyle göz göze geldim. Gri gözlerindeki korkuyu görünce, onun için güçlü olmam gerektiğini anladım.

Rachel'in bana ihtiyacı var.

Ciğerlerimden çıkan havayı bir başka yoğun şok dalgası daha vurdu. "Sahip olduğum tek şey sensin." Panik ve korkum hızla artarken hıçkırarak ağladım. "Seni kaybedemem."

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor.

Yüzü tekrar buruştu ve ben en yakın arkadaşımı kucaklayıp ağlamaya başladı. Yanaklarımdan sessizce yaşlar süzülürken ona

ihtiyacı olan tüm teselliği sunmaya çalıştım.

Tanrım, Rachel ölüyor mu?

Onu kaybedecek olmam gerçeğine içimdeki her şey isyan ediyor. Hayatımda çok şey yaşadım ama Rachel'ı kaybetmeye dayanabileceğime emin değilim.

Hâlâ derinden şoktaydım, biraz geri çekildim ve bakışlarım yüzünde gezindi. Bir şekilde, "İkinci bir görüş aldınız mı?" diye sormayı düşündüm.

Başını salladı ve derin bir iç çekti. "Yapılabilecek tüm testleri yaptırdım. Hepsi aynı şeyi söylüyor."

Çenem titriyor, Rachel'ın elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Gözyaşlarımı tutmaya ve boğazımı temizlemeye çalışarak, "Sırada ne var?" diye soruyorum.

Çenesini sıktı ve bana tekrar bakmadan önce verandanın ve arka bahçenin muhteşem manzarasına göz attı. "Sanırım işleri toparlamam ve bir şekilde sona hazırlanmam gerekiyor."

Vücudum uyuşuyor ve sesim zar zor duyulurken, "Ne kadar zamanımız var?" diye soruyorum.

Yüzü tekrar buruştu ve sesi gözyaşlarından titredi. "Birkaç hafta. Şanslıysam iki ay."

"Hayır!" diye bağırdım, başımı şiddetle sallayarak. "Yapabilecekleri bir şey olmalı. En azından birkaç yılımız olacağını düşünmüştüm!"

Onun güzel yüzüne kazınmış olarak gördüğüm aynı korku kalbimi de sarıyor.

Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Rachel çok genç.

O benim her şeyim.

Bir an için duygularım karmakarışık bir hal alıyor, ta ki onun gri gözlerindeki umutsuzluğu görene kadar.

Bu benimle ilgili değil. Rachel, Lainey ve Easton için güçlü olmalıyım.

Titreyen bir nefes alıyorum ve arkadaşşıma bakarken, tüm duygularımı derine bastırmaya çalışıyorum ki ona odaklanabileyim.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" Sesim hissettiğimden çok daha güçlü çıkıyor.

Elini yüzüne sürerken omuz silktili. "Easton ve Lainey'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Easton ne zaman geri dönecek?"

"Üç ay daha var."

Başımı salladım. "Onu aramalısın Rach. Eve gelmesini bekleyecek vaktimiz yok."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama... ona ne diyeceğim?"

"Ona eve gelmesini söyle. Önemli olduğunu ama telefonda konuşamayacağınızı söyle. Tıpkı benimle yaptığın gibi."

Anlamsız bir kahkaha attı. "Seninle konuşmak çok daha kolay."

Omzunu okşadım. "Telefonun nerede?"

"Mutfakta." Ayağa kalkınca ben de kalktım. Mutfaka doğru yürürken, "İçecek veya yiyecek bir şey isterseniz, buyurun alın. Burada kendinizi evinizde gibi hissetmenizi istiyorum," dedi. Gözleri gözlerime kaydı ve alt dudaklarını ısırarak, "Ne kadar kalabilirsiniz?" diye sordu.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece."

Yüzündeki endişeli çizgiler biraz hafifledi. "Köpek kuaförü seni özlemez mi acaba?"

Başımı salladım. "Hiç de değil. İşler durgundu, bu yüzden istifa ettim."

"Peki ya Trent?"

Adını duyduğum anda vücudumdaki her kas geriliyor. Onu düşündüğümde hissettiğim kaygı ve korku, Rachel'in ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrenmenin dehşetiyle karışıyor.

İçimden bir titreme geçti ama bir şekilde başımı sallayıp, "Aramızda her şey bitti," diyebildim.

"Ah, çok üzgünüm Nova." Bana sarılmak için yaklaştı, sonra da "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"İki gün önce ilişkimizi bitirdik." Trent'in beni *tekrar incittiği kısmını atlıyorum*.

Rachel bunu öğrenirse çıldıracak ve zaten yeterince derdi var.

Kendi travmamı bir kenara bırakarak, tezgahın üzerindeki cihaza işaret ettim. "Easton'ı ara ve eve gelmesini söyle. Önümüzdeki on

dakika boyunca odaklanman gereken tek şey bu."

Önümüzdeki on dakika boyunca sadece buna odaklanmam gerekiyor.

Telefonu eline alırken derin bir nefes alıyor ve ben de Easton'ın numarasını tuşlamasını izliyorum.

Boğazını temizleyip mutfak adasının mermer tezgahındaki görünmez tozu siliyor, sonra tekrar boğazını temizleyip, "Benim. Bu mesajı alır almaz beni arayın. Çok acil." diyor.

Cihazı tezgâhın üzerine geri koyduğunda, kolumu kaldırıp elimi omzuna koyarak onu cesaretlendiren bir şekilde sıkıyorum.

"Lainey otuz dakika içinde evde olacak," diye belirtiyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden Rachel'in telefonu çalmaya başladı ve ekranda Easton'ın adını gördüm.

Sadece adını görmek bile midemde kelebeklerin uçuştığı bir kaleydoskop gibi çırpınmama yetiyor.

Telefonu eline alıp gözlerini kapatarak "Merhaba" diye cevap verdi. Easton'ın ne dediğini duyamadım ama Rachel, "En kısa sürede eve gelmen gerekiyor. Bir şey oldu ama telefonda söyleyemem... Lainey iyi... Şimdi söyleyemem Easton." diye karşılık verdi. Gözlerini açtı ve bana baktı. "Nova benimle burada... Hayır, ona hiçbir şey olmadı." Gözyaşlarına karşı verdiği mücadeleyi kaybetti ve sesi titreyerek, "Soru sormayı bırak ve eve gel! Lütfen!" diye çıkıştı. Kendini tutmaya çalışırken umutsuzca nefes aldı. "Burada olmana ihtiyacım var Easton. Ciddi olmasaydı sormazdım... Tamam... Tamam... Teşekkür ederim... Ben de seni seviyorum."

Telefon görüşmesi bittiğinde, gözyaşları onu boğarken omuzları titriyordu ve ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. En yakın arkadaşımı kucaklayıp, sırtını okşayarak onu teselli etmeye çalıştım.

Şok dalgaları beni sarmaya devam ediyor ve Rachel'in öleceği gerçeği her aklıma geldiğinde, öncekinden daha şiddetli bir şekilde vuruyor. Bu yıkıcı haber karşısında ruhum kuruyor ve kalbim toz haline geliyormuş gibi hissediyorum.

Rachel'ı kaybedemem. O benim her şeyim. Beni anlayan ve seven tek kişi o. Onsuz nasıl yaşarım?

Kahretsin. Lainey annesiz büyümek zorunda kalacak.

Aman Tanrım.

Tüm bu gerilimden dolayı vücudum sarsılıyor ve Rachel beni daha sıkı tutuyor, bu da ezilmiş kaburgalarımın daha çok acımasına neden oluyor.

"Seni kaybedemem," diye fısıldıyorum, hayatım buna bağılıymış gibi ona sarılıyorum, çünkü gerçekten de öyle. "Beni seven tek kişi sensin."

En yakın arkadaşım olmadan hayat nasıl olur?

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Çok korkuyorum."

Mutfakta ne kadar süre ayakta durduğumuzu bilmiyorum ve umurumda da değil. Elimden geldiğince Rachel'ın tatlı kurabiye ve krema kokusuna ve onu kucaklamanın ne kadar güzel hissettirdiğine odaklanmaya çalışıyorum.

O hâlâ burada.

Bölüm 3

YENİ

Bir an durup karmaşık duygularımı kontrol altına aldıktan sonra Rachel'ı bıraktım. Dudaklarıma titrek bir gülümseme yerleştirerek, "Ne yapabilirim ki?" dedim.

Başını salladı. "Sadece burada olman bile benim için yeterli." Korku dolu bakışları benimkilerle buluştu. "Sonuna kadar, Nova. Lütfen."

Başımı sallarken çenem şiddetli bir şekilde titriyor.

"Ve sonrasında..." gözyaşlarını kontrol etmeye çalışırken titrek birkaç nefes alıyor, "... ben gidiyorum, Lainey için orada olmana ihtiyacım var."

İsa. Kalbim.

Gözlerimden yaşlar akmasını engellemek için çılgıncasına göz kırparken hızla başımı salladım.

Bir yanım Rachel'ı kaybetmenin akıl almaz düşüncesinden saklanmak isterken, diğer yanım onun için işleri kolaylaştırmak için ne yapabileceğimle meşgul.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor, sonra şöyle diyor: "Sizi yerleştirmeliyiz. Lainey yakında eve gelecek."

"Sadece bagajımı kamyonundan almam gerekiyor."

Rachel'la birlikte ön kapıya kadar yürürken derin derin nefesler alıyorum. Yaşadığım şoktan kalbim kan kaybediyor gibi hissediyorum.

Kamyonetime yaklaştığımızda Rachel başını salladı. "Tanrım, Nova. Bu dökük eski şeyle Verona'dan buraya kadar geldiğine hala inanamıyorum."

Rachel'ın kanser olduğu haberiyle tamamen yıkıldım, ne diyeceğimi bilemedim, sadece omuz silkdim.

Yolcu koltuğundan bagajımı indirirken, "Sadece bir çanta mı?" diye sordu.

"Trent'i aceleyle terk ettim," diye itiraf ediyorum. Hayatımı cehenneme çeviren adamı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor ve içime kapanmak istememe neden oluyor.

Rachel'dan iki şey dışında hiçbir sır saklamadım. Trent'in elinden çektiğim istismardan veya Easton'a karşı hislerimden haberi yok.

İlk istismarcı erkek arkadaşım John'dan kurtulduktan sonra başka bir adi herifle birlikte olduğumu duyunca çok hayal kırıklığına uğrayacak.

Tanrım, onları nasıl seçeceğimi çok iyi biliyorum.

Geçmişteki şiddet dolu ilişkilerimden sonra, artık erkeklerin yanında çok tedirginim. Sanırım bir daha asla flört etmeyeceğim. Bir erkekle yalnız kalma düşüncesi bile kalbimi paniğe sürüklüyor.

Bütün bu düşünceler beni titretiyor ve umarım Rachel, malikaneye geri dönerken bunu fark etmez. Yine tüm bu lüks ve zenginlik karşısında kendimi ürpermiş hissediyorum. Sanki hiçbir şeyin anlam ifade etmediği farklı bir dünyaya adım atmışım gibi.

Rachel'ı takip ederek sol tarafında dökme demir korkuluk bulunan merdivenlerden yukarı çıkarken, sağımda duvarda çerçevelenmiş fotoğraflar görüyorum. Fotoğraflara şöyle bir göz atıyorum ve Easton'ı fotoğraflarda görmek bana onun kim olduğunu ve eve döndüğünü hatırlatıyor.

"Yani..." Merdiven sahanlığına ulaştığımızda boğazımı temizledim ve koridorda yürümeye başladım. "Şey... Easton."

Sağdaki ilk odaya girdiğimde Rachel kaşlarını çatarak bana baktı. Kapıyı iterek açtığında, "Peki ya o?" diye sordu.

Düşüncelerimi dağıtan bir yatak odasına giriyoruz.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, krem rengi ipek örtü ve yastıklarla donatılmış kral yatağa ağızım açık bakakalmış bir şekilde.

Aynanın çerçevesinin her tarafına ampuller yerleştirilmiş modern bir makyaj masası var ve solumda pahalı görünümlü süs eşyaları ve iki bitkiyle dekore edilmiş beş katlı bir raf duruyor.

Bundan sonra, üzerine kir bulaştırmak istemediğim için o kabarık krem rengi halıdan uzak duracağım.

Sağımda, Trent'le paylaştığım yatak odası kadar büyük bir giyinme odası var.

O şerefsizi düşündüğüm anda, hissetmeye çok alıştığım panik ve korku içimi sıkıştırıyor.

Onu aklından bile geçirme.

Kendi sorunlarım, Rachel'ın durumu karşısında ikinci plana atılmak zorunda kalacak.

Rachel solumdaki kapıyı açarken, "Kendine ait bir banyon var ve ihtiyacın olabilecek her şeyle donattığımdan emin oldum," diyor.

Seyahat dergilerinde beş yıldızlı otel ve tatil köylerini tanıtırken gördüğüm türden, devasa banyoya şöyle bir göz atıyorum.

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Tek bavuluma şöyle bir göz attı. "Yakında daha fazla kıyafet almak için alışverişe gideceğiz. Benden olsun. Seni bu kadar kısa sürede Los Angeles'a kadar getirdiğim için yapabileceğim en az şey bu."

Elim havaya kalktı ve "Endişelenmeyin" dercesine el salladım. "Sorun yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Alışverişe alışman gerekecek çünkü bu Lainey'nin en sevdiği şeylerden biri."

Valizimi yatağın ayak ucuna bıraktım ve gösterişli odaya tekrar göz attım.

Pencerenin yanındaki bir koltuğa otururken, "Eşyalarınızı yerleştirirken size eşlik edeyim," dedi. "Easton hakkında ne söylemek istiyordunuz?"

"Ah..." Bavullarımı tertemiz beyaz örtülerin üzerine koymak istemediğim için çantayı yere koyup açtım. "Burada olmamda bir sakınca görür mü acaba?"

"Elbette." Alnında hafif bir kırıksıklık belirdi.

Çantamı bavulumun yanına koyduktan sonra iki elbisemi çıkardım. Dolaba doğru yürürken itiraf ettim: "Size açıkça söyleyeceğim. O ünlü bir oyuncu ve onu tekrar gördüğümde ne yapacağımı bilmiyorum."

Rachel'ın ağzından birden bire bir kahkaha koptu, ayağa kalkıp açık çantama doğru yürüdü ve bir kazak alıp bana doğru geldi. "O

hâlâ okuldayken tanıdığın Easton."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım. İki elbiseyi de askıya astım, sonra da yıpranmış kazağı rafa koyarken ona baktım.

Bana güven verici bir gülümsemeyle, "Easton için endişelenmeyin," dedi.

Söylenmesi kolay, yapması zor.

Onu görmek konusunda çok gergin olduğumu nasıl açıklayacağımı bilemediğim için konuyu geçiştirdim.

Eşyaları yerleştirmeye devam ederken, cep telefonumun gelen mesajlarla çılğınca bip sesi çıkardığını duydum. Bu ses anında içimde bir endişe dalgası yarattı ve vücudumdaki her kası gerdi.

Büyük ihtimalle yokluğumu fark eden Trent'tir. Kahretsin, çok kızmış olmalı.

Çantamın yerde durduğu yere bakıyorum ve böyle kaçtığım için beni ne kadar kötü döveceğini düşünüyorum.

"Telefonuna bakmayacak mısınız?"

Düşüncelerimden sıyrılıp hızla başımı salladım. "Sonraya kalabilir."

Trent burada değil ve nerede olduğumu bilmiyor.

Rachel'in yanında güvendeyim.

Derin nefesler.

"Yani, Trent ile aranız bitti mi?" diye sordu Rachel. Bana dik dik bakarken kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Titreyen ellerimle, küçük bir tayt yığınıni raflardan birine yerleştiriyorum.

Tek istediğim en yakın arkadaşımın kollarına koşup hıçkıra hıçkıra ağlamak, ama bunun yerine ona genel bir cevap veriyorum: "Aramızda işler yolunda gitmedi."

Rachel'in zaten yeterince işi var.

Neredeyse boş olan çantama doğru yürürken Lainey'nin "Anne, eve geldim" diye seslendiğini duyduk.

"Tatlım, misafir odasındayız," diye yanıtlıyor Rachel.

Lainey yatak odasına daldığı anda yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. Kollarımı açmaya ancak vakit bulabildiğim anda bana sertçe çarptı.

"Buradasın!" diye sevinçle haykırdı.

Vücudunun benimkine çarpmasının etkisiyle kaburgalarımdaya oluşan acıdan irkildim ve sert bir nefes alarak, "Hey, tatlı kızım," dedim.

Sarılıp ayrılıyorruz ve ayrıldığımızda heyecanla zıplayıp duruyor. "Annemle dün gece bir sürü plan yaptık. Seni alışverişe götüreceğiz ve Los Angeles'ı gezdireceğiz. Çok eğlenceli olacak!"

Rachel kızına, "Ama önce ödevini yapacaksın," diye hatırlatıyor.

Lainey, memnuniyetsiz bir ifadeyle homurdanarak, "Ugh," dedi. "İstemiyorum."

Tanrım, onu en son gördüğümde beri ne kadar büyümüş. On yaşına girdiğine inanamıyorum.

Lainey'e uzanıp, Easton'inkiyle aynı koyu kahverengi olan uzun, düz saçlarını parmaklarımla tarıyorum. "Ödevini yap da bu hafta sonu endişelenmeden eğlenelim," diye onu cesaretlendiriyorum.

"Tamam." Gri gözleri bana doğru parlıyor. "Çabuk olacağım."

Başımı salladım ve onun koridora doğru koşmasını izledim. Ses mesafesinden çıkar çıkmaz Rachel sordu: "Lainey sana sarıldığında neden irkildin?"

Film çekmek.

Gözlerine bakmadan önce derin bir nefes aldım. "Önemli değil."

Bana doğru yaklaşıyor, gözlerini yüzüme dikeyor. "Hiçbir şey ne ki?"

Bir an daha tereddüt ettim, ama bana endişeli bir bakış attığında artık sessiz kalamadım.

İleri atılarak kollarımı ona doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm, duvar yıkıldı ve gözyaşlarım sel gibi aktı.

"Nova?" diye fısıldadı, beni sıkıca tutarken sesi endişeyle gerginleşmişti. "Benimle konuş."

"Trent beni incitti," diye zorlukla ağzımdan döküldü.

Rachel beni biraz geriye itti ve gözleri yüzümü taradı. "Sana zarar verdiğini mi söylüyorsun?"

Utanç duyarak kazağımı yavaşça çıkardım ve bakışları pazumdaki öfkeli izlere takıldığı anda yüzünde şok ifadesi belirdi.

"Aman Tanrım, Nova!" Bakışları birden bana döndü. "Başka neren acıyor?"

Kapıya doğru yürüyorum ve başımı eğmeden önce kapıyı kapatıyorum. Titreyen ellerimle elbisemin kumaşını kavrayıp kaburgalarım görünene kadar yukarı çekiyorum.

"Nova!" diye bağırdı, dehşet dolu bir ifadeyle bana doğru yaklaştı. "Acil servise gittin mi? Röntgen çektiler mi?"

"Hayır. Hiçbir şey kırılmadı." Sesim, hissettiğim kadar kırılgan çıkıyor ama onu çok fazla endişelendirmek istemediğim için yalan söylüyorum, "İyiyim. Söz veriyorum."

Gözleri öfkeyle gözlerime dikildi ve sert bir şekilde, "Öyle görünmüyor. Seni bir doktora göstermemiz gerekiyor," dedi.

Kolundan tuttum ve başımı sallayarak ona yalvaran bir bakış attım. "İyiyim. Gerçekten. Kırık kaburgaların nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Donakaldı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Neden bana söylemedin?"

Başımı öne eğip kollarımı belime doladım. "Utaniyordum ve haftalık görüşmelerimiz hayatımın en güzel anıydı. Sorunlarımla bunları mahvetmek istemedim." diye ekledim ve kendimi berbat hissettim: "John'la olan saçmalıklardan sonra, sana söylemek istediğim son şey Trent'in de beni dövdüğüydü."

"Ah, canım." Beni şefkatle kucaklıyor ve sanki onun için çok kıymetliymişim gibi sarılması, uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağlıyor.

"İyiyim," diye tekrar yalan söylüyorum. Eski erkek arkadaşlarım tarafından istismara uğramam ve Rachel'in ölümcül bir hastalığa yakalanması arasında, sanırım bir daha asla iyi olamayacağım. "Onu terk ettim, yani her şey bitti. Lütfen endişelenmeyin."

Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Keşke daha önce söyleseydin." Beni bırakıp sordu, "Doktora görünmek istemediğinden emin misin?"

"Evet," diye garip bir şekilde kıkırdadım. "Morluklar kısa sürede geçecek."

Hafif kazağımı tekrar giyip son eşyayı almak için bavuluma doğru yürüdüm. Bavulu rafa yerleştirdikten sonra, kıyafetlerimin o kocaman giyinme odasında ne kadar kaybolmuş gibi görüldüğünü fark etmeden edemedim.

Rachel'a şöyle bir bakıp, "Seçim yapmayı çok iyi biliyorum," diyerek ortamı biraz neşelendirmeye çalıştım.

Yaklaştı ve kızıl saçlarımın birkaç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Senin suçun değil, Nova."

Tekrar omuz silkip, "Sana müjde vereyim, artık flört etmeyi bıraktım. Erkek türüyle işim bitti." dedim.

"Dürüst olmak gerekirse, Lainey'i doğurduktan sonra bekar kalmak yapabileceğim en iyi şeydi." Gözlerinde hala endişe var. "Bir terapistte gittin mi?"

Başımı salladım. "Tanımadığım biriyle konuşmak istemiyorum."

Rachel avucunu boynumun yanına koydu. "Bence bir uzmana görünmeyi düşünmelisin. Yaşadığın bu kötü şeyleri eğitilmiş bir profesyonelle konuşmak sana iyi gelir."

Rachel'ın konuyu kapatmasını isteyerek, "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandım.

"Güzel. Kararını verdiğinde bana haber ver. Los Angeles'taki en iyi terapisti bulmana yardımcı olurum." Kolunu benimkine taktı ve kapıya doğru ilerledik. "Hadi bir şeyler içelim."

Koridora girdiğimizde, "Yatak odanız nerede?" diye sormayı düşünüyorum.

Sağ tarafı işaret ederek, "Benim odam sizin odanızın yanında, Lainey'nin odası da benimkinin karşısında. Easton'ın odası ise koridorun sonunda." dedi.

Merdivenlerden aşağı inip mutfağa doğru ilerlerken, kalbimde dönüp duran tüm yıkıcı duyguları kontrol etmekte zorlanıyorum.

Bakışlarım Rachel'ın üzerinde geziniyor ve hastalığının acı gerçekliği bir kez daha içimi ürpertiyor.

Çenem titreyerek mutfak adasının yanındaki taburelerden birine oturuyorum ve onun dolaptan iki bardak alıp ikimize de soda doldurmasını izliyorum.

Tanrım, her şeyin üstesinden gelmek için daha fazla güce ihtiyacım var. Rachel için güçlü olmama yardım et.

Boğazımı temizliyorum ve "Nasılsın?" diye sormaktan başka yapabileceğim bir şey olmamasından nefret ediyorum.

Yorgunluk ve umutsuzluk yüzünü gerdi. "Hayır, değilim. Aklımdan sürekli milyonlarca düşünce geçiyor." Merdivenlere doğru

baktı, sonra fısıldadı, "Halletmem gereken çok şey var. Sadece ölmeyi düşünmek bile beni ölümüne korkutuyor."

Yanıma oturduğunda, dokunuşumun ona biraz rahatlık vereceğini umarak avucumu nazikçe kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Buradayım. Her adımda yanımdayım."

Onun için işleri nasıl kolaylaştıracağımı bilmiyorum ama bir şekilde çözeceğim. Çözmek zorundayım.

Şu anda önemli olan tek şey Rachel, Lainey ve Easton.

Bölüm 4

YENİ

(Geçmiş...)

Temiz kıyafetleri dolaba yerleştirirken yorgunluktan derin bir iç çektim. İş yerinde çok uzun bir gün geçirdim, hayatımda gördüğüm en büyük köpekle boğuşup onu tımar etmek zorunda kaldım, vücudumdaki her kas ağrıyor.

Büyük Danimarka köpeği beni koridorun yarısına kadar sürüklemeyi başardı ve tasmaına tutunurken bileğimi burktuğumu düşünüyorum.

Tanrım, keşke yatağa girip bir hafta boyunca uyuyabilsem.

Ama bu mümkün değil. Hâlâ oturma odasını süpürmem, akşam yemeği hazırlamam ve mutfakı temizlemem gerekiyor.

İçimden bir ah çekerek oturma odasına yöneldim ve yıpranmış halının lekesiz olduğundan emin olduktan sonra mutfakı koştum.

Gözlerim duvardaki saate takıldı ve saatin yediyi geçtiğini fark edince, endişeyle midem kasıldı.

Lütfen Trent'in bu gece geç saate kadar dışarıda kalmasına izin verin.

İki yıldan fazla süredir çalışmıyor ve zamanının çoğunu arkadaşlarıyla geçiriyor. İlişkimizin büyük bir bölümünde kendimi onun yüceltilmiş kölesinden başka bir şey gibi hissetmedim, ama onu terk etmek söylendiği kadar kolay değil.

Ocağa biraz makarna ve peynir koyduktan sonra kendime bir bardak su doldurdum. Birkaç yudum almıştım ki ön kapının açıldığını duydum.

Aniden korku kaslarımı gerdi ve bardak elimden kayarak lavaboya gürültüyle düştü.

Saçmalık!

Kırık cam parçalarını hızla topladım, ama çöp kutusuna doğru dönerken Trent kolumu tuttu. "O lanet olası camın parası var, bizde yok."

Zorlukla yutkundum. "Özür dilerim. Kaza oldu."

Eğilip tehditkar yüzünü benimkine birkaç santim kadar yaklaştırdı ve nefesindeki bira kokusuyla kalbim sıkıştı, korku beni olduğum yerde dondurdu.

"Şehirdeki istediğim kadını elde edebilirim ama senin zavallı halinle baş başa kaldım," diye yakınıyor. "Akşam yemeğini bile zamanında hazır edemiyorsun."

Boyun eğmiş bakışlarımı avucumdaki cam kırıklarına indiriyorum, Trent'in bu gece bana yaşatacağı her türlü acıya karşı kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

Daha önce defalarca yaşanmış olmasına rağmen, elinin avuç içi kafamın yan tarafına değdiğinde hâlâ irkiliyorum. "Biraz hayat göster, kaltak!"

Ağlamamak için alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Karşı koymak istiyorum ama bunun Trent'i daha da kızdıracağını biliyorum ve ondan çok daha küçük olduğum için ona karşı koyamam.

Burkulmuş bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çektiğinde, kırık cam parçaları yere düşerken acı dolu bir çığlık ağzımdan çıktı.

"Sonunda bir tepki," diye alaycı bir şekilde mırıldandı bileğimi bükmeden önce. Şiddetli acı beni dizlerimin üzerine çöktürdü, bir çığlık daha koptu ağzımdan.

Aniden elimi bıraktı, ama ben hareket etmeyi düşünmeden önce, omzuma botunu bastı ve beni geriye doğru itti.

İlk tekmenin acısı ikinci ve üçüncüyle karışıyor ve üzerime yağan acı karşısında kendimi zar zor büzüştürebiliyorum.

(Şimdiki Zaman...)

Yatağın kenarına oturmuş, cep telefonumu sıkıca tutarken birçok anıdan biri zihnimde őrpererek canlanıyor.

Kabuslarla dolu ve uykusuz geçen berbat bir gecenin ardından kendimi bitkin ve tőkenmiř hissediyorum.

Derin bir iç çekerek telefonumun ekran kilidini ağtığ. Mesajları açmadan őrce bir an tőđ bildirimlere baktım.

Trent: Neredesin?

Trent: Hemen eve gitsen iyi olur!

Korku kalbimi acımasız bir şekilde kavıyor ve Trent'le tekrar yőz yőze gelirsek ne yapacağı konusunda paniklemeye başlıyorum.

Trent: Bu da neyin nesi!

Trent: Tamam, peki. őrőz dilerim. Bir daha olmayacak.

Bu her zaman tekrarlanır.

Trent: Doğrusunu söylemek gerekirse, benim suğum değil. Beni kızdırmaman gerektiğini ve ęarřamba geceleri her zaman arkadaşlarımla bira içmeye gittiğimi biliyorsun. Eve geldiğimde yatağın őrzerinde temiz bir gömlek bırakmak ne kadar zor olabilir ki?

Ondan buna benzer kaç kere duydum?

Sayılamayacak kadar ęok.

Trent: Hadi ama. Böyle davranma.

Trent: Tamam, öyle olsun. Ama para gönder de kirayı ődeyeyim. Bay Hicks sőrekli başımda ve bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.

Kira parasının yarısını Los Angeles'a gitmek için benzine harcadım. Ona gőnderecek param kalmadı.

Bekle. Trent'ten ayrıldım. Artık hiçbir şey için ödeme yapmam gerekmiyor. Kira artık onun sorunu.

Trent: Yemin ederim, eğer eve gitmezsen pişman olacaksın.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve panik ile korkum yeniden hızla artıyor.

Elimden bir şey gelmiyor. Trent beni o kadar çok kez dövdü ki, onun öfkesine ve tehditlerine karşı ilk tepkim dehşete kapılmak oluyor.

*Los Angeles'ta güvendesin. Trent sana buradan ulaşamaz.
Derin nefesler.*

Trent: Çok üzgünüm. Senin için çok endişeleniyorum.
Neredesin canım? Gelip seni alacağım.

Trent: Artık iyi adam rolü oynamaktan bıktım.

Trent: Seni bulacağım.

Mesajlara bir süre daha bakıyorum, cesaretimi toplamaya çalışıyorum, sonra kaburgalarımı ağrıtan derin bir nefes alıp titreyen parmaklarımla bir cevap yazıyorum.

Nova: Artık bana verdiğin acıdan bıktım. İlişkimiz bitti ve asla geri dönmeyeceğim.

Titrek bir nefes vererek gönder tuşuna bastım ve telefonu komodinin üzerine koydum.

İş bitti. Trent nerede olduğumu bilmiyor, bu yüzden beni bulamaz.

Rachel'in yanında burada güvendeyim.

Sakinleşmem ve önümdeki güne hazırlanmam gerekiyor. Rachel için güçlü olmalıyım.

Elbisemi ve babetlerimi giydikten sonra, dünkü hafif kazağımı alıp üzerime geçiriyorum ki morluklarım görünmesin.

Kapıya doğru yürüyorum ve yatak odasından sessizce çıkarken, Rachel ve Lainey'i uyandırmamak için olabildiğince ses çıkarmamaya çalışıyorum. Merdivenlerden inerken, duvardaki fotoğrafların her birine dikkatlice bakıyorum.

Easton, Rachel ve Lainey çok mutlu görünüyorlar ve birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini hissedebiliyorum.

Rachel ve ailesini izleyerek sevginin ne olduğunu öğrendim ve o, beni gerçekten seven tek kişi.

O, bana hiç zarar vermeyen tek kişi.

Babamın kim olduğunu bilmiyorum ve annem beni dedeme bıraktığında çok küçüktüm. Onu zar zor hatırlıyorum, ama benim gibi kızıl saçlı olduğunu ve gürültülü ve neşeli biri olduğunu düşünüyorum.

Dedem, bana hiç önem vermeyen, huysuz ve içine kapanık bir adamdı.

Şimdi de Rachel'ı kaybedeceğim.

Titreyen ağzımı elimle kapatıyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Birinci kata çıktığımda, açık alanı şöyle bir gözden geçirip, devasa televizyonun bulunduğu lüks oturma odasına baktıktan sonra dikkatimi mutfağa çevirdim.

Kendimi tamamen yabancı hissederek mutfağa girdim ve dolaptan bir kupa aldım. Neyse ki Rachel dün gece bana kahve makinesinin nasıl çalıştığını göstermişti. Onlarca seçenek arasından bir aroma seçtim ve kapsülü makineye yerleştirdim, kahvenin kupaya dolmasını izledim.

Rachel ölüyor.

Dün olduğu gibi beni dehşete düşürmek yerine, bu düşünce göğsümdeki korku ve umutsuzluk çukurunu daha da büyütüyor.

Dün gece erken yattı. Ben de yatak odamda iyice ağladım, sonra da onunla geçirdiğim her saniyeyi kıymetini bilmeye ve kıymetini bilmeye karar verdim. Ağlama krizlerimi gece geç saatlerde, yalnız kaldığımda yaşayacağım ki o görmesin.

Makine işini bitirdiğinde, kapsülü çıkarıp çöpe atıyorum ve ardından tamamen dolu buzdolabından kahve kreması alıyorum.

Tanrım, hayatımda bu kadar çok yemek görmemiştim.

Yavaşça kapıyı kapatıp tezgaha geri döndüm. Krema ekledikten sonra buzdolabına geri koydum ve içeceği karıştırdıktan sonra bardağı alıp çok ihtiyaç duyduğum bir yudum aldım.

Çok çok iyi.

Kahvemi içerken mutfak adasına oturup geniş ve açık alana tekrar göz atıyorum. Küçük evlere alışkınım ve Easton'ın evinin bu kadar lüksüne ve büyüklüğüne asla alışamayacağımı düşünüyorum.

Aklım Rachel'a gidiyor ve çocukluğumuzu hatırlıyorum. O her zaman en yakın arkadaşım oldu. Birlikte bacaklarımızı nasıl tıraş edeceğimizi ve makyaj yapmayı öğrendik.

Tanrım, her şeyi birlikte yaşadık. O, her mutlu anımızda var.

Boğazım zorlanıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak sertçe bastırıp derin bir nefes alıyorum.

Onun için işleri nasıl kolaylaştıracağım? Ona yardım edebilir miyim ki?

Kalbim acı içinde sıkışıyor ve gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor.

Onsuz nasıl yaşayacağım?

Rachel'sız bir dünyayı hayal edemiyorum.

Birdenbire ön kapının açıldığını duydum, ardından bir kadın, "Ne sorun varsa halledin de Yeni Zelanda'ya dönelim. Tim zaten ensemdedir. Sen sette olmadığın her gün para kaybediyorlar." dedi.

Bir sonraki an, Easton oturma odası ile mutfak arasındaki boşluğa doğru hızla ilerledi ve kalbim neredeyse durdu.

Omuzunun üzerinden arkasından gelen kadına şöyle bir bakıp mırıldandı: "Biliyorum. Eve git, Sylvia. Sorunu hallettikten sonra hemen seninle iletişime geçeceğim."

Sylvia kırklı yaşlarının sonlarında gibi görünüyor ve gözlerinin ve ağzının çevresinde yorgunluktan kaynaklanan çizgiler var.

"Pekala," diye yanıtlıyor.

Bakışlarım Easton'a kayarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Bir an için, Easton Rowe'un gerçekten benimle aynı odada durduğunu kavrayamayacak kadar şaşkındım.

Tanrım, onu son filmi *The Elimination Project*'te gördüğümünden bile daha çekici bulmuş.

Elimde kahveyi unutup, mutfak adasında donakalmış bir halde oturuyorum, bir kasımı bile kıpırdatacak halim yok. Dağınık koyu kahverengi saçlarını, keskin çenesini ve uzun, kaslı vücudunu inceliyorum. Hatırladığımdan bile daha uzun, muhtemelen 1.95 metreye yakın.

Easton'ın giydiği kot pantolon, tişört ve botlar ona inanılmaz yakışmış. Kıyafetlerin bazı yerleri yırtık olsa da, çok pahalıya mal olmuş olmalı.

Sylvia, Easton'dan arkasını dönüp ön kapıya doğru yönelirken, "Bu gece uçağa geri dönmemiz gerekiyor," dedi.

Easton sadece başını salladıktan sonra merdivenlere doğru yürüdü.

Mutfağa tekrar yalnız kaldığımda, nefes nefese kaldım ve hızla atan kalbimi elimle kapattım. Kupayı yere bıraktım ve hızlı nefes alışverişimi kontrol altına almaya odaklandım.

Aman Tanrım, az önce Easton'ı gördüm.

Adada oturmaya devam ederken, ilk ve tek aşkımın ünlü bir oyuncuya dönüşmesini izlemenin şokunu atlatmaya çalışıyorum ve kendime geldiğimde, kendimi toparlamam gerektiğini fark ediyorum.

Easton ünlü olabilir, ama bana göre o Rachel'in sadece büyük kardeşi olmalı.

Onun için aşırı hayranlık göstermeyeceğim. Bu, işleri çok garip hale getirir.

Ona diğer insanlara davrandığın gibi davranacaksın. Daha önce ona karşı hislerini gizlemeyi başardın ve yine başaracaksın.

Ayak seslerini tekrar duyuyorum ve bakışlarım merdivenlere kayıyor. Sessiz kalarak Easton'ın birinci kata inmesini izliyorum, sonra başını kaldırıyor ve gözleri bana kilitleniyor.

Olduğu yerde donup kaldı ve bana bakarken mideme şiddetli bir yumruk yemiş gibi oldum.

Göğsümdeki dayanılmaz hisle nefesim kesildi.

Aman Tanrım, çok iyi görünüyor.

Selam ver.

Saçmalık.

En azından gülümse!

Yüzüme zorla, umarım gülümseme gibi görünen bir ifade yerleştirirken dudaklarım titriyor.

Easton beni görünce yaşadığı şoku atlattı ve dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu onu inanılmaz derecede çekici gösterdi, bu da midemde dönen sinirleri daha da artırdı.

"Hey, Nova," diyor, sesi Sylvia'yla konuştuğu zamanki kadar sert değil.

Son birkaç basamağı çıkıp bana doğru yürürken, neredeyse tiz bir sesle "Merhaba" diye bağırarak tabureden kalkmayı başardım.

Adada dolaşırken bacaklarım uyuşmuş hissediyor, ne yapacağımı bilemiyorum. En azından sesim yarı normal çıkıyor, "Çok uzun zaman oldu. Nasılsınız?" diyorum.

"Evet," diye onayladı, benden birkaç adım ötede durup gözlerini yüzümde ve vücudumda gezdirirken. "İyiym. Sen nasılsın?"

Kalbim gümbür gümbür atarken ve avuçlarım terlerken, hayallerimin yıldızı Easton'ın karşısında dururken kendimi çok garip hissediyorum.

"İyiym." Huzursuzca kıvranarak boğazımı temizledim. "Ziyaret etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Kendimi tutamadım, bakışlarım onun üzerinde gezindi. "İyi görünüyorsunuz."

Aman Tanrım. Adam iyi görüldüğünün farkında. Başka bir şey söyleyemez miydin?

"Sen de çok iyi görünüyorsun," diye karşılık verdi, gözleri yüzüme öyle yoğun bir bakışla kilitlenmişti ki, keşke biraz makyaj yapsaydım diye düşündüm. Dudaklarının kenarı tekrar yukarı kıvrıldı. "Vay, büyümüşsün." İnanmaz bir şekilde kıkırdadı. "Nedense, Rachel adını her söylediğinde aklım hep senin gençlik yıllarındaki haline geliyordu."

Onunla göz teması kurmak çok rahatsız edici olduğu için mutfağa şöyle bir göz gezdirmeden önce garip bir şekilde gülümsüyorum. "Ah... uçuş iyi geçti mi?" diye sormayı düşünüyorum. "Size kahve yapayım mı?" Arkamı dönüp hızla ondan uzaklaşıyorum ve cevabını beklemeden bir fincan kahve hazırlarken kendi kendime söyleniyorum: "Rachel ve Lainey hâlâ uyuyorlar. Çok erken ve cumartesi günleri genellikle saat kaçta kalktıklarını bilmiyorum."

Allah aşkına, lütfen sakın olun!

"Lainey saat ona kadar uyanmayacak," diye mırıldanıyor. "Ama Rachel yakında uyanır."

"Tamam." Kupayı elime aldım ve arkamı döndüğümde Easton'ın yaklaştığını gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş bir şekilde mutfak adasına yaslanmıştı. Pazularındaki kaslar tişörtünün kısa kollarının altından belirgin bir şekilde görünüyordu ve her ne kadar tüm erkeklerden uzak durmaya yemin etmiş olsam da, ne kadar muhteşem görüldüğüne hayran kalmadan edemedim.

Kahveyi ona uzatırken boğazımı temizleyip, "İki şeker koydum. Şimdi farklı mı anlarsın bilmiyorum," dedim.

"Hâlâ iki şeker. Teşekkürler," diye yanıtlıyor ve bir yudum alıyor. "Ön tarafta park etmiş olan kamyonet sizin mi?"

Başımı sallıyorum, kendimi son derece yetersiz ve özgüvensiz hissediyorum.

Belki de yanılıyorum ama "Verona'dan yolculuk iyi geçti mi?" diye sorarken yüzünde bir anlık endişe gördüğüme yemin edebilirim.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Çok da kötü değildi."

Easton merdivenlere doğru bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

Alt dudağımı dişlerimle çekiştirirken başımı sallıyorum.

"Peki, ne olmuş yani?" Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Bunu söylemek bana düşmez." Sesim kısık olduğu için tekrar boğazımı temizledim ve ekledim: "Bunu Rachel size söylese daha iyi olur."

Gözleri üzerimde keskinleşti, bu da beni daha da gergin hissettirdi ve tanıdık bir endişe midemi kasıp kavurdu.

"Ciddi bir durum mu?" diye soruyor.

Başımı salladım ve bakışlarımı yıpranmış ayakkabılarıma indirdim, kalbim göğsümde sıkıştı.

Yukarı kattan bir kapının açıldığını duyuyoruz ve Easton bu ses üzerine, "Rachel kalkmış gibi görünüyor," diyor.

Tanrım. Bu haber Easton ve Lainey'i perişan edecek.

Rachel merdivenlerden indiğinde, Easton ona bakakalır. "Hey, Rach."

"Hey," diye fısıldadı, yüzü alışılmadık derecede solgundu.

Easton'ın ona doğru yaklaştığını izlerken, kalbimin bir kez daha paramparça olduğunu hissediyorum. Rachel'in ölmekte olduğunu duymanın onu mahvedeceğini biliyorum.

Ölme.

Avucumu boynuma götürüyorum, boğazım düğümleniyor, gözlerimden yaşlar akıyor.

Alnına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra, "Sorun ne?" diye sordu.

Aniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve hıçkırıklar tüm vücudunu sarsarken Easton'ın göğsüne yaslandı.

Aman Tanrım.

Elimle ağzımı kapatıyorum, hüznün yıkıcı bir fırtına gibi içimi kemiriyor. Gözyaşlarımı durduramıyorum, yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyorlar ve hızla siliyorum.

"Tanrım, yine mi hamilesin?" diye soruyor, kız kardeşinin yüzüne bakabilmek için ondan uzaklaşırken.

O yeterince hızlı cevap vermeyince, gözleri bana kayıyor ve ben de titreyerek nefesimi tutarken başımı sallıyorum.

Ağladığımı fark eden Easton'ın yüz ifadesi endişeyle gerildi ve gözleri tekrar Rachel'a döndü. "Ne oldu böyle?"

Rachel hıçkırıklarının arasından nefes nefese kalmış bir şekilde, koluma uzanıp beni yanına çekerken inleyerek, "Sen ona söyle," dedi.

Saçmalık.

Gözlerimi ikisi arasında gezdirirken, dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkardım. "Bunu senden duyması daha iyi olur diye düşünüyorum." Ona güç vermek umuduyla, elimi belinin alt kısmına sürdüm. "Buradayım, Rach. Başarabilirsin."

"Lanet olsun, biri bana neler olup bittiğini anlatsın artık!" diye homurdandı Easton, öfkesini kaybetmeye başlarken, bu da içimi korkuyla doldurdu.

Rachel başını salladı ama zorlanarak da olsa şu kelimeleri zar zor söyleyebildi: "Kanserim var."

Easton kız kardeşine bakarken kaşlarını çattı ve uzun, gergin bir an geçtikten sonra sordu: "Doktora gittin mi?"

Başını salladı. "İkinci bir görüş de aldım. Emin olana kadar size söylemek istemedim."

Easton, "Doktorlar ne dedi?" diye sorarken garip bir şekilde sakın görünüyor.

Rachel korkuyla buruşmuş bir yüzle ona baktı. "Glioblastoma. Yapabilecekleri bir şey yok. Baş ağrılarım için ilaç verdiler."

Darbenin Easton'a isabet etmesiyle bir adım geriye savruldu ve yüzünde şok ifadesi belirdi. Bu kez sesi endişeyle doluydu ve öfkeyle, "Yapabilecekleri hiçbir şey yok derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Yüzü buruşarak cevap verdi: "En fazla birkaç haftam var. Tedavisi mümkün değil, üstelik hızla büyüyor."

"Haftalar," diye fısıldıyor, yoğun bir yıkım alnında ve ağzının çevresinde sert çizgiler oluşturmuş.

Birkaç saniye geçtikten sonra inanmaz bir şekilde başını salladı. "Ama sağlıklı görünüyorsun." Tekrar başını sallayarak bir adım daha geri çekildi. "İki ay önce ayrıldığımda gayet iyiydin."

"Baş ağrılarını hatırlıyor musun? Sen gittikten sonra gerçekten kötüleşmeye başladılar ve ben de hormon dengesizliği gibi aptalca bir şey sandım. Doktor, belirtilerin her an kötüleşebileceğini söylüyor."

Easton'ın yaşadığı şoku izlerken kalbim bir kez daha paramparça oldu. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını bastırmaya çalıştım.

İsa'm, bu hiçbirimizin başa çıkabileceğinden çok fazla.

Easton arkasını dönüp bizden birkaç adım uzaklaşırken elini kaldırıp ensesini tuttu.

Tanrım. Keşke onun acısını ondan alabilseydim.

Rachel hıçkırıqlarla ağlayana kadar havada ağır bir sessizlik hakim oldu. Sesi kısık bir şekilde, "Easton?" diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp arkasını dönerek ona doğru yürüdü. Ellerini kaldırıp yüzünü kavradı ve "Üçüncü ve dördüncü bir görüş alacağız. Yardımcı olabilecek bir tedavi olmalı. Dünyanın en iyi doktorunu bulacağım." dedi. Onu sıkıca göğsüne çekip başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Birini bulacağım."

Belki Easton'ın yapabileceği bir şey vardır? Zengin biri ve mutlaka bağlantıları vardır.

Kalbime bir umut ışığı doldu ve sadece etrafta durmaktan başka bir şey yapma ihtiyacıyla, dolaba gidip herkese taze kahve yapabilmek için üç kupa çıkardım.

Tanrı biliyor ki şu anda daha fazla kafeine ihtiyacım var.

Ben içecekleri hazırlarken Rachel Easton'ın kollarında ağlıyor ve ancak üç bardağı mutfak adasına koyduğumda birbirlerinden ayrılıyorlar.

İki soğuk kahveyi hızla lavaboya götürüp içindeki sıvıyı boşalttıktan sonra bardakları duruladım.

Rachel ve Easton'a adaya katıldım ve hepimiz kahvelerimizi yudumlarken, etrafımızda ezici bir sessizlik hakimdi.

Bakışlarım Easton'ın yüzünde gezindi, yüz hatları endişe ve kederle gerilmişti. Ona sarılma isteği neredeyse beni ele geçiriyordu, ama bunun yerine elimi Rachel'in omzuna koydum.

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerek, "Lainey'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi.

Easton başını salladı ve gözleri kız kardeşine dikildi. "Diğer doktorlarla görüştükten sonra ona söyle. Haberi vermeden önce emin olmak istiyorum."

Derin bir iç çekerek başını sallayan Rachel, daha sonra Easton ile benim aramda bir bakış attı. "Nova, ona ihtiyacımız olduğu sürece kalacağını söyledi."

Dikkatini bana çevirdi. "Süresiz olarak burada kalmanızda bir sakınca var mı? Verona'daki işiniz ve hayatınız ne olacak?"

Başımı salladım. "Rachel'dan daha önemli hiçbir şey yok." Boğazımı temizleyip ekledim, "Ve sen ve Lainey. İhtiyaç duyulduğu sürece kalacağım."

Bir an bana bakıyor, yaşadığı korkunç şoktan dolayı gri göz bebekleri her zamankinden daha koyu. "Teşekkürler, Nova."

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum daha aldım. "İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa, bana haber verin yeter."

İkisi de bana cılız bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Alt dudağımı dişlerimle çekiştiriyorum. "Kimsenin kalbini kırmak istemem, bu yüzden eğer bir şeye engel oluyorsam, bana söyleyin yeter."

Rachel bana doğru uzandı ve kolumu hafifçe sıktı. "Asla engel olamazsın. Sen ailemsin."

Aile.

Onun sözleri kırık kalbime merhem gibi geliyor. İmkansızla yüzleşmek zorunda kalsak bile, yine de onlarla burada olduğum için minnettarım.

Bölüm 5

EASTON

Rachel ve Nova ile mutfak adasında otururken, göğsüme tuhaf bir panik ve çaresizlik hissi çöküyor.

Hayatımda yaptığım her şey küçük kız kardeşim içindi. Kahretsin, neredeyse hiç sevgilim olmadı çünkü ev hayatımızı bozacak hiçbir şey istemedim. Rachel ve Lainey benim tüm dünyam. Kız kardeşim olmasaydı, tüm bu baskıyla başa çıkamazdım. Yıllar boyunca beni ayaklarım yere basacak şekilde tuttu.

Yirmi sekiz yaşında olan Rachel'a bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda ve göz bebeklerinde titreyen korkuyu fark ettiğimde, kalbim biraz daha kırılıyor.

Tabureden kalkıp ona yaklaştım ve kollarımı etrafına sardım. Başını karnıma yaslayarak, "Sana yardım edebilecek birini bulacağım. Bunu birlikte atlatacağız," diye yemin ettim.

Rachel başını sallamıyor, sadece beni daha sıkı kavlıyor.

Kahretsin. Onu kaybetmeyeceğim. Kaybedemem.

Onu bıraktıktan sonra, cep telefonumu cebimden çıkarıp Sylvia'nın numarasını çevirdim. Başından beri menajerimdi ve beni bazı ciddi, berbat durumlardan kurtardı.

Bir keresinde fotoğraf çektirirken genç bir kızın sırtına elimi koymuştum. Basın olayı tamamen abarttı, neredeyse beni sapık bir pedofil gibi gösterdi. O zamandan beri kadın hayranlarıma dokunmayı reddediyorum. Sylvia, medyanın bu yanlış bilgiyi yayınlamayı bırakmasını sağladı.

Bir başka seferinde, rol arkadaşım Kate Phillips, bizim seks kasetimiz olduğuna dair yalanlar yaydı. Sylvia, Kate'in kığına sağlam bir şekilde saldırdı ve bu söylentilerin ortadan kalkmasını sağladı.

Neyse ki, müdürüm ikinci çalışta telefonu açtı. "Sorun nedir?"

Çaresizce derin bir nefes alıyorum ve bir an için konuşamıyorum.
"Easton?" diye sorarken sesi çok daha ciddi bir tonda çıkıyor ve
"Benimle konuş." diyor.

Sonunda kelimeleri ağızımdan zorla çıkarabiliyorum: "Rachel hasta. Kanser oldu."

Sylvia birkaç saniye sonra fısıldayarak, "Aman Tanrım," dedi. Konuşmasına devam ederken kıpırdandığını duydum: "Çok üzgünüm Easton. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Çekimleri erteleyin ve glioblastoma konusunda uzmanlaşmış en iyi doktorları bulun."

"Glio..." Sesi kısılıyor ve bir an duraksadıktan sonra, "Aman Tanrım! Yanınıza geliyorum!" diye haykırıyor.

Telefon görüşmesi sona eriyor ve Rachel'in solgun yüzüne bakarken elimdeki cihazı ezmek için kendimi zor tutuyorum.

Rachel, başımıza gelen bu cehennem karşısında tamamen yıkılmış bir halde, "Çekimleri ertelemek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm," diye özür diliyor.

"İş konusunda endişelenme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Öncelik sende."

Bir an birbirimize bakakaldık, sonra yüzü asıldı ve kollarını beline kavuşturarak, "Korkuyorum," diye itiraf etti.

İsa.

Onu ayağa kaldırıp nazikçe kucakladığımda gözlerim yanmaya başladı. Saçlarına bir öpücük kondurarak, "Her şey yoluna girecek," dedim.

Rachel on beş yaşından beri onun vasisiyim. Ona mükemmel bir hayat sunmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve onu kaybetme ihtimalini asla düşünmem.

Bu bir seçenek değil. Onu kurtarmak için sahip olduğum son kuruşa kadar harcayacağım.

"İyileşeceksin," diye tekrarlıyorum.

Bana olan tutuşu sıkılaştıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Saçlarının tepesine birkaç öpücük daha kondurduktan sonra, "Sylvia geliyor. Bizim için en iyi doktorları bulacak," dedim. Rachel'i

geriye doğru ittim ve eğilerek kızarmış gözlerine baktım. "Görüştüğün doktorların bilgilerini ve tüm test sonuçlarını istiyorum."

Benden uzaklaşarak merdivenlere doğru yürürken başını salladı. "Her şeyi yatak odamdan getireceğim."

Mutfakta sadece Nova ve ben olduğumuzda, mutfak adasına otururken ona tekrar bir göz atıyorum. Yüzü ağlamaktan lekeli olsa ve yeşil göz bebekleri bir dünya dolusu hüznü taşısa da, bana hala şefkatli bir bakış atıyor.

"Çok üzgünüm, Easton." Bana doğru uzanmaya başladı ama sonra fikrini değiştirip elini geri çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım."

"Lainey'e odaklanabilir misin? Onu meşgul et ki, biz ona söylemeye hazır olana kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamasın," derken nasıl bu kadar sakin olabildiğimi bilmiyorum.

Nova tereddüt etmeden başını salladı. "Elbette. Bugün onu dışarı çıkaracağım, böylece sen ve Rachel her şeyi sindirmek için zamanınız olsun."

"Sizin için şoför ve korumalar ayarlayacağım," diye belirtiyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Lainey'nin yeğenim olduğunu herkes biliyor. Bu onun güvenliği için."

Nova'nın bakışları hafifçe irileşti, sonra fısıldadı, "Ah, doğru. Tabii ki."

Az önce çok etkilenmiş olmama rağmen, Nova'nın onu son gördüğümünden beri ne kadar güzelleştiğini bir kez daha fark ettim. Merdivenlerden inip onu mutfak adasında otururken görünce, birkaç saniye boyunca nutkum tutuldu; bu benim için nadir bir durum.

Rachel bana en yakın arkadaşıyla yaptığı telefon görüşmelerinden her bahsettiğinde, ben hala bana karşı hep utangaç ve sakar olan o tatlı on yedi yaşındaki kızı hayal ediyordum. Şimdi ise kısl saçları ve koyu yeşil gözleriyle nefes kesici.

Yıllar geçtikçe, statüm nedeniyle insanlara karşı temkinli davranmaya başladım, ancak Nova'ya baktığımda, beni rahatlatan bir aşinalık hissi var.

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim," diyorum.

"Elbette," diye fısıldadı, biraz rahatsız görünerek.

Evet, büyümüş olabilir ama hâlâ utangaç görünüyor, ki bu bana çok sevimli geliyor.

Rachel'in merdivenlerden indiğini duyunca, omzumu çevirip onun bize doğru yürümesini izledim.

Kadın, mutfak adasının üzerine bir dosya bırakıp, "Her şey onun içinde," dedi.

Klasörü kendime doğru çekerek açtım ve tüm belgeleri okumaya başladım. Tarama görüntülerini ve raporları incelediğimde, kalbim acımasızca bir yumruk gibi kavradı.

Rachel'in beynindeki gerçek büyümeyi görmek, her şeyi korkunç derecede gerçekçi kılıyor. Filmlerimden biri olan *"Unhinged Minds"* da, glioblastomadan ölmekte olan bir adli tıp ajanını canlandırmıştım, bu yüzden hastalık hakkında raporların bana ne söylediğini anlayacak kadar bilgiye sahibim.

Kahretsin, çok kötü.

Zihnim yine Rachel'ı kaybetme düşüncesine isyan ediyor ve umut ışığı bulmak için tüm belgeleri didik didik arıyorum.

Rachel elini omzuma koydu ve yumuşak bir sesle, "Daha fazla doktora görünmenin bir fark yaratacağını sanmıyorum," dedi.

Başımı şiddetle sallarken gözlerim aniden yüzüne dikildi. "Pes etmiyorum, Rach."

Kapı çalınır ve Sylvia, "Easton?" diye seslenir.

"Mutfakta," diye yanıtlıyorum.

Müdürüm aceleyle içeri giriyor ve doğruca kız kardeşime yöneliyor. Onların birbirlerine sarılmalarını izliyorum, bu da Rachel'in tekrar ağlamasına neden oluyor.

"Çok üzgünüm Rach," diyor Sylvia geri çekilmeden önce. "Avustralya'daki Royal Prince Alfred Hastanesi'nde doku patolojisi ve tanısal onkoloji alanında uzman, bazı glioblastoma vakalarında başarı elde etmiş birini buldum. Ofisiyle iletişime geçtim ve onlardan haber alır almaz sana bildireceğim."

Sylvia omzuma hafifçe vururken, "Doktor kim?" diye sordum.

"Profesör Anthony Fox," diye yanıtlıyor. "Hastalarından biri iki yıldır kansersiz."

Göğsümde umut yükseliyor. "Ne kadar tutarsa tutsun umurumda değil. Rachel'in davasına en kısa sürede bakmasını istiyorum."

Sylvia kol saatine baktı. "Ofisleri açılır açılmaz onları arayacağım. Sidney'de saat daha sabah dört." Dikkatini Nova'ya çevirdi ve yaklaşarak elini uzattı. "Sylvia Sloane. Ben Easton'ın yöneticisiyim."

Nova, Sylvia'nın elini sıkarken biraz çekingen bir şekilde, "Merhaba," diye yanıtladı. "Ben Nova Allen, Rachel'in en iyi arkadaşıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Sylvia. "Verona'lı mısınız?"

Nova başını salladı ve boş kahve fincanıyla oynamaya başladı. "Evet. Rachel ve Easton'ı tüm hayatım boyunca tanıyorum."

Sylvia, Rachel'a gülümseyerek, "Seni seven ve her zaman yanında olacak koca bir ekibin var," dedi.

Rachel sadece başını salladı, yüzü aşırı derecede solgundu.

Daha önce sormadığım için kendime kızıyorum. "Nasıl hissediyorsun, Rach?"

Titreyen elini kaldırıp parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Başım çok ağrıyor ve midem bulanıyor. İlaçlarımı almadan önce bir dilim tost yemem gerek."

"Senin için hazırlayacağım." Nova taburesinden fırladı. "Başka acıkan var mı?"

Şu an yemek düşünemiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "İyiyim."

"Eve dönüş yolculuğunda yemek yedim," diye yanıtlıyor Sylvia.

Nova'nın birkaç dilim ekmeği kızartmasını hepimiz izliyoruz ve hava yeniden ağırlaşıyor.

Sylvia, sessizliği ilk bozan kişi oldu ve şöyle dedi: "Tim'le konuştum. Memnun değil. Nasıl devam edeceğimizi görüşmek üzere bir toplantı yapmamız gerekecek."

"Tartışılacak bir şey yok," diye mırıldanıyorum. "Şu an önceliğim Rachel."

"Biliyorum." Sylvia bana anlayışlı bir bakış attı ama yine de, "Toplantının gerçekleşmesi gerekiyor. Bir iki ay erteleme isteyeceğim. Bobby'ye de bir mesaj bıraktım, ondan bir arama bekleyebilirsiniz. Menajeriniz olarak, başka senaryolara bakmaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu." dedi.

Tanrım, iş hakkında hiç düşünemiyorum.

Sinirlerim kabardı ve ona uyarıcı bir bakış atarak, "İş hakkında daha sonra konuşabiliriz. Şimdi bunun zamanı değil!" diye çıkıştım.

Nova tereyağı bıçağını düşürdü ve çıkan ses dikkatimi ona çekti. Özür dileyen bir bakış attı ve titrek bir sesle fısıldadı: "Özür dilerim."

Onun ne kadar gergin olduğunu ve elinin titrediğini fark ediyorum ve bunun Rachel yüzünden üzgün olmasından kaynaklandığını düşünüyorum.

Sylvia, "Tamam. İş yerindeki her şeyle ben ilgileneceğim. Sen de haberi sindirmek için birkaç gün kendine zaman ayır." diyerek dikkatimi tekrar kendine çekti.

Önemli olan tek şey Rachel. Tedaviye başladıktan sonra işi tekrar düşüneneceğim.

"Easton Amca!" diye bağırdı Lainey aniden ve omzumu çevirip baktığımda bana doğru koştuğunu gördüm.

Hemen ayağa kalkıp ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Prensesim, nasılsın?"

"Bu, hayatımın en güzel günü. Eve döneceğini bilmiyordum, üstelik Nova burada."

Sylvia sözümüzü keserek, "Ben dışarı çıkıp biraz hasar kontrolü yapacağım," dedi.

Başımı salladım ve o bizden uzaklaşırken arkasından baktım. "Her şeyle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Haber alınca arayacağım."

Dikkatimi tekrar Lainey'e çevirdim. "Seni özledim, bu yüzden erken eve geldim."

Yüzü heyecanla doluydu. "Bugün Nova'yı alışverişe ve gezmeye götürüyoruz. Sen de gelir misin?"

Ben cevap veremedim Nova aceleyle yaklaştı ve kolunu Lainey'nin omuzlarına doladı. "Seni çok uzun zamandır görmedim ve bugün sadece ikimiz olabilmeyi umuyordum. Sakıncası yok mu?"

Rachel'a şöyle bir baktı, Rachel da hemen, "Bence bu iyi bir fikir. Nova'ya en sevdiğin yerleri gösterebilirsin," dedi.

"Pekala," diye onayladı Lainey. "Gidip giyineyim."

Yeğenimin merdivenlerden yukarı çıkışını hepimiz izledik, ardından Nova kadehi ve bir bardak meyve suyunu adaya getirdi.

"İlacını alabilmek için önce yemek ye," diyorum Rachel'a. Nova'ya bir göz atıyorum. "Lainey'e yardım ettiğin için teşekkürler."

"Elbette. Gidip çantamı alacağım."

Telefonumu çıkarıp gün boyunca hazırda bekleyen şoförümün numarasını çevirdim. Izak telefonu açınca, "Bugün Lainey'i ve yakın bir aile dostumuzu arabayla gezdirmeni istiyorum. On dakika içinde hazır ol ve Tyler'a haber ver." dedim.

"Evet, efendim."

Bu işi hallettikten sonra, yarı dolu kupamı alırken içimden bir iç çektim. Çok kahve içen biri değilim ama sabahın bu kadar erken saatinde alkol alamayacağım için kafeinle idare etmek zorundayım.

Ben ılık içeceğimi yudumlarken, Nova mutfağa geri geldi ve Rachel'a, "İlaçlarını nerede saklıyorsun?" diye sordu.

"Banyo dolabımda," diye yanıtlıyor. "Tostumu ve meyve suyumu bitirir bitirmez gidip alacağım."

Nova, sormadan önce bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor: "Lainey'nin parası var mı? Alışverişe gitmek isterse diye soruyorum."

Rachel tabureden kalkmaya başlayınca, "Merak etme. Ben hallederim," diyorum.

Cüzdanımı cebimden çıkarıp kredi kartlarından birini alıyorum. Kartı Nova'nın önüne koyup, "Limit yok. Lainey istediğini alabilir," diyorum.

Nova, kartı kırma korkusuyla dikkatlice eline alırken, "Tamam," diye mırıldandı.

Rachel, "Kendin için de bir şeyler al," diye ekliyor ve ben de ona katılıyorum, "Evet. Bugün iyi eğlen."

Nova hızla başını salladı, yüzünde garip bir ifade belirdi. "Hayır, yapamam."

Rachel gülerek, "Lainey seni yorulana kadar alışveriş yapacak, o yüzden bari bir şeyler alsan iyi olur," dedi.

"Hayır, gerçekten iyiyim," diye tekrar reddetti Nova. "Sadece onunla vakit geçirmenin tadını çıkaracağım."

Los Angeles'taki herhangi bir başka kadın benim kredi kartımla ücretsiz alışveriş günü fırsatını kaçırmazdı, ama bu teklif Nova'yı oldukça rahatsız gösteriyor.

Nova'nın cevabına fazla kafa yormadan, Lainey yine merdivenlerden hızla aşağı indi. "Hazırım!"

Yeğenime şöyle bir baktım ve ona, "Nova'nın benim kredi kartlarımdan biri var. İstedğin her şeyi al ve teyzen için de birkaç şey satın al," dedim.

"Yaşasın!" diye çığlık attı. "Okuldaki tüm kızların konuştuğu yeni bir moda koleksiyonu çıktı."

Rachel kızını kucaklayıp yanağından öptü. "Nova ile günün tadını çıkar."

"Yapacağım."

Lainey'nin heyecanını gören Nova'nın dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu da gözlerimi onun nefes kesici güzellikteki yüzüne dikmeme neden oluyor.

Ziyareti sırasında kesinlikle dikkat çekecek.

Tabureden kalkıp Nova ve Lainey ile birlikte evden dışarı çıktım.

Güvenlik ekibimin başı olan Tyler, Izak ile konuşurken sigara içiyor.

"Tyler, Lainey ve Nova'ya göz kulak ol," diye emrettim.

Başını salladıktan sonra, "Bugün başka bir yere gitmeyi planlıyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Rachel'la birlikte evde kalacağım."

Hepsi siyah SUV'ye bindi ve onların uzaklaşmasını izledikten sonra, eve dönmeden önce kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım.

Bölüm 6

YENİ

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Lainey, heyecanından koltukta zıplayarak. "Önce ne yapalım? Bir tur mu? All That Jazz'da kahvaltı mı? Annemin en sevdiği yer çünkü en kabarık pankekleri yapıyorlar. Aa, ya da alışveriş, sonra öğle yemeği, sonra daha fazla alışveriş? Bir de The Sweet Spot diye bir yer var, en iyi milkshake'leri yapıyorlar. Oraya uğrayıp bir tane denemeni sağlamalıyız. Ya da alıp sahilde içebiliriz?"

Kahkaha attım. "İstediğiniz her şeyi yapabiliriz."

Vaftiz kızımın arabada beş dakika bile geçirmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. O adeta güneş ışığı gibi.

Masumiyet ve mutlulukla parıldayan, gri gözlerine bakıyorum.

Vay canına, çok güzel. Rachel'in ailesinden bütün güzel genleri almış.

"Seni çok özledim," diyor yanıma sokulurken. Kollarını sıkıca bana sarıyor ve sıkıldığında, ezilmiş kaburgalarındaki ağrıdan dolayı bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Ama sevilmenin inanılmaz derecede iyi hissettirmesi nedeniyle, acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ona sarılıp yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni çok özledim, tatlı kızım."

Bugün Lainey'in günü. Onun için bu günü eğlenceli hale getirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım çünkü Rachel hakkında bilgi edindiğinde, küçük kalbi paramparça olacak.

"Peki." Doğrulup ona ciddi bir bakış attım. "Enerji toplamak için hafif bir kahvaltı yapalım, sonra da yorulana kadar alışveriş yapalım. Geç bir öğle yemeği yiyebiliriz ve sonrasında bowling oynamak ya da oyun salonuna gitmek gibi eğlenceli bir şeyler yapabiliriz?"

"Evettt!" diye neredeyse çığlık atıyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Biraz yetişkin gibi davranarak öne eğildi ve şoföre, "İzak, bizi kahvaltı için All That Jazz'e götürür müsün lütfen?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtlıyor. Adamın dudaklarında bir gülümseme belirmediğini görüyorum. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kır saçlı ve dost canlısı bir yüze sahip gibi görünüyor; sert bir tavrı olan koruma Tyler'ın aksine. Yüz ifadesi yok ve sarı saçları son derece düzgün bir şekilde kesilmiş.

Bu erkekler beni rahatsız ediyor ama bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Geçmişteki travmamı gizlemek için çok çalışmam gerekecek. Kimsenin bunu fark etmesini istemiyorum.

Aklıma Easton'ın Sylvia'ya çıktığı an geliyor. O kadar korkmuştum ki bıçağı düşürdüm. Onun öfkeli sözleri beni korkutmuştu. Öfkeli tepkisinin benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, Trent'e yapacağım gibi otomatik olarak özür diledim.

Trent için hiçbir özür yeterli değildi. Her zaman bana bir ders vermek zorundaydı.

"Buradan sola dönersen, benim okulum var," diyor Lainey, beni karanlık düşüncelerimden çıkararak.

"Okul nasıl gidiyor?" diye soruyorum, bir yandan geçtiğimiz zengin mahalleye göz atarken diğer yandan da dikkatimi ona vermeye zorluyorum kendimi.

Verona'da da malikaneler var, ama bunlar Beverly Hills'teki lüks mülklerle kıyaslandığında çok daha sönük kalıyor.

Lainey omuz silkerek, "Bazı günler berbat oluyor. Porsha ile hâlâ çok iyi arkadaşız, ama Shay adında bir kız aramıza girmeye çalışıyor." dedi.

Lainey ve Porsha, okula başladıkları ilk günden beri arkadaş. Tıpkı Rachel ve benim gibi.

Rach.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ama en kötü senaryoyu düşünmemeye çalışıyorum çünkü Easton, Rachel için yardım bulabilir.

O henüz gitmedi. Onunla hâlâ vakit geçirebilirsiniz.

"Belki Shay hem seninle hem de Porsha ile arkadaş olmak istiyordur?"

Lainey başını salladı. "Porsha ile hiç konuşmuyor ve beni sürekli evine davet etmeye çalışıyor. Çok sinir bozucu. Shay'in bunu muhtemelen annesi söylediği için yaptığını biliyorum." Gözlerini devirdi. "Daha önce de birçok kez oldu, çocuklar benimle takılmaya çalışıyorlar ki anne babaları Easton Amca ile tanışsın."

"Ah hayır," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Böyle bir şey başına geldiği için üzgünüm."

Vay canına, insanların Easton'a ulaşmak için Lainey'i kullanması çok zor olmalı.

Lainey, "Ne kadar süreyle ziyaret edeceksiniz?" diye soruyor.

"İzin verildiği sürece." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Yani benden çok çabuk sıkılacaksın."

Neşeli bir kahkaha attı. "Asla. Annem senin ziyarete geleceğini söylediğinde o kadar mutlu oldu ki ağladı."

Kalbim yine sıkışıyor.

Söylemem gereken kelimeler bunlar, bu yüzden ona, "Seni ve anneni çok seviyorum," diyorum.

Gülümsemesi genişleyerek sol yanağında bir gamze belirdi. "Biz de seni çok seviyoruz. Los Angeles'a taşınmalısın ki sürekli birlikte vakit geçirebilelim."

"Biliyor musun?" dedim ona heyecanlı bir bakışla. "Belki de bunu yaparım."

"Gerçekten mi?" diye hayretle sordu. "Bu harika olurdu, Nova."

"Öyle olurdu, değil mi?" diye mırıldanırken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

Izak SUV'yi durdurdu ve Lainey kapısını açıp araçtan inerken ben de aynısını yaptım. Hareketli caddeye şöyle bir göz attım ve All That Jazz'in girişinde uzun bir kuyruk olduğunu görünce midem bulandı.

Aman Tanrım.

Reggie's Diner'da asla sıra olmaz ve Verona'nın en popüler mekanıdır.

Aslında, o küçük kasabada yemek yenebilecek tek yer orası.

"Hadi gel," diyor Lainey elimden tutarak.

Beni giriş kapısına doğru çekiyorlar; orada bir tür kürsünün arkasında duran bir kadın var. Siyah bir pantolon takım giymiş ve makyajı kusursuz.

Keşke ben de kendi işlerimi onun gibi yapabilseydim.

Ev sahibi Lainey'i fark ettiği anda yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Lainey! Ne güzel bir sürpriz."

"Merhaba Bianca," diye yanıtlıyor vaftiz kızım.

Bianca bana meraklı bir bakış attıktan sonra, "Amcan da sana katılacak mı?" diye sordu.

Lainey içini çekti, sonra mırıldandı, "Hayır. Sadece teyzem ve ben varız. Her zamanki masada oturalım lütfen."

Ancak o zaman Easton'ın şöhretinin Lainey'e de uzandığını fark ediyorum.

"Elbette. Beni takip edin," diyor Bianca ve başını dik tutarak, sanki en yeni modayı sergiliyormuş gibi kalçalarını sallayarak kalabalık restorana giriyor.

Diğer müşterilere şöyle bir göz atıyorum ve tüm o pahalı kıyafetleri, mücevherleri ve çantaları görünce kendimi çöpten çıkmış bir şey gibi hissediyorum.

Burada kaldığım süre boyunca dış görünüşüme daha çok özen göstermem gerekecek. Easton'ı, Rachel'i veya Lainey'i utandırmak istemiyorum.

"Bianca'nın Easton Amca'ya büyük bir hayranlığı var," diye fısıldıyor Lainey, biz de garsonu takip ederken. "Bu yüzden o burada hiç yemek yememiş olmasına rağmen bizim için her zaman boş bir masa var."

"Öyle mi?" diye fısıldadım, bir yandan da şık mekânın etrafına göz gezdiriyordum.

Bazı kızlar ve kadınlar Lainey'e el sallıyor ve o da onların selamlarına kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Vay canına, Lainey ne kadar da büyümüş. Rachel ve ben onun yaşındayken çamurdan kekler yapıyorduk.

Kaldırıma bakan bir masaya götürüldük ve yerlerimize oturduğumuzda, elinde kamera olan ve kısmen bir arabanın arkasına saklanmış bir adam fark ettim.

"Ah, Lainey. İçeride başka bir masa daha alsak olmaz mı? Spor arabanın arkasında kamerayla birisi var."

Menüsünden başını bile kaldırmadan sadece başını salladı. "Paparazziler her yerde. Onları görmezden gel."

Tanrım, hiç makyaj yapmadım.

Adamdan yüzümü çevirdim ve menüyü alıp arkasına saklandım.

Lainey hafifçe kıkırdadı. "Saçmalıyorsun."

"Öyleyim, değil mi?" diye soruyorum gülerek. Menüye odaklanarak, "Yani krep mi öneriyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Ben de onu sipariş ediyorum. İstersen içine pastırma da ekleyip paylaşabiliriz."

Ne alacağımı düşünmek zorunda kalmadığım için rahatladım ve başımı salladım. "Harika olur."

Lainey, garsonu masamıza çağırmak için işaret etti ve ardından, "Merhaba Stacey, paylaşmak için bir tabak krep alacağız, lütfen içine pastırma da ekleyin." diye sipariş verdi.

Stacey siparişi küçük bir not defterine yazdıktan sonra, "Ne içmek istersiniz?" diye soruyor.

Lainey bana bakarak, "Portakal suyu alacağım," diye yanıtladı.

Garsonu bekletmek istemediğimden, hemen "Ben de aynısından istiyorum, lütfen" diye yanıtladım.

"Harika. Siparişinizi kısa süre içinde getireceğim," dedi garson masamızdan aceleyle uzaklaşmadan önce.

Tekrar yalnız kaldığımızda Lainey'e gülümsüyorum. "Bana seninle ilgili tüm yenilikleri anlat."

Öne eğilerek kollarını masaya dayadı. "Notlarım iyi, bu yüzden annem mutlu."

Hafifçe kıkırdadım. "Hayır, bana bütün eğlenceli şeyleri anlat."

"Sınıfımız iki hafta sonra bir kurabiye satışı düzenliyor ve annem Porsha'nın satıştan bir gün önce gelip birlikte çikolatalı kurabiye yapabileceğimizi söyledi."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Gülümsemem daha da genişliyor. "Annenle ben on altı yaşındayken kek yapmaya çalıştık ve neredeyse daireyi yakıyorduk."

"Gerçekten mi?" diye kıkırdadı Lainey. "Başın belaya mı girdi?"

Başımı salladım. "Sadece ortalığı toplamamız ve mutfağı boyamamız gerekiyordu."

"Annem çok baş belası olur muydu?" diye soruyor.

Tekrar başımı salladım. "Hayır." Bakışlarım Lainey'nin güzel yüzünde gezindi. "Annenize çok benziyorsunuz."

"Ve Easton Amca," diye ekliyor, gözlerinde gurur parıldayarak.

Lainey sağa doğru bir bakış attıktan sonra homurdanarak, "Ugh. Sakın gelme. Sakın gelme. Sakın gelme..." dedi.

Yüzlerinde geniş gülümsemelerle bize doğru gelen bir kadın ve bir kız çocuğuna göz ucuyla baktım. Kadın, vücuduna ikinci bir deri gibi oturan koyu mavi bir pantolon, beyaz ipek bir bluz ve beyaz yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kolunun kıvrımında pahalı görünümlü bir el çantası asılıydı ve bileğinde altın bilezikler şıkır şıkır ses çıkarıyordu. Sarı saçları düzgün bir topuz yapılmıştı ve kakülleri yüzünün etrafına mükemmel bir şekilde katmanlanmıştı.

Küçük kız, kıvrıcık saçları dışında annesinin tıpatıp aynısı.

Masamızın yanına geldiklerinde Lainey onlara kibarca gülümsedi. "Ah, merhaba Bayan Riley, Shay."

"Sizi burada görmek ne güzel," diyor Bayan Riley, Lainey'nin koluna hafifçe vururken. Etrafına şöyle bir göz atıyor, bana sadece bir saniyeliğine bakıyor. "Annen burada mı?"

Lainey'nin yüzündeki rahatsız ifadeyi görünce ayağa kalktım ve Bayan Riley'ye elimi uzattım. "Ben Nova Allen, Lainey'nin vaftiz annesiyim."

"Ahhh!" Kadının kaşları şaşkınlıktan neredeyse saç çizgisine kadar kalktı, ama şaşkınlığı hızla geçti ve beni baştan aşağı küçümseyerek süzdü. "Sizi bakıcı sandım." Bana neredeyse hiç dokunmadı, parmakları sadece parmaklarımın üzerinden geçti, sonra geri çekilip elini pantolonuna sildi.

İnsanları kolay kolay yargılamam ama aman Tanrım, bu kadın bambaşka bir şey.

Bayan Riley tüm dikkatini tekrar Lainey'e çevirdi. "Annen nerede?"

Lainey'nin alnında hafif bir çatılmışlıkla, "Burada olmaz. Bizi mazur görün lütfen. Çok uzun zamandır görmediğim *en sevdiğim* teyzemle kahvaltı yapıyorum," diye mırıldandı.

"Ah." Bayan Riley gözle görülür şekilde şaşırdı, sonra başını salladı. "İki hafta sonraki bağış toplama etkinliğinde sizi ve annenizi göreceğim, ama ona selamımı iletin ve müsait olduğunda onunla kahve içmek istediğimi söyleyin."

Lainey sadece başını salladı.

Kaba kadın bana kendimi çok kötü hissetmeme neden olan bir bakış attı, sonra da "Afiyet olsun" diye mırıldandı.

Lainey, Bayan Riley ve kızının gitmesini bekledikten sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm. Onlardan hiç hoşlanmıyorum."

"Bayan Riley pek de hoş biri gibi görünmüyor," diye yanıtlıyorum.

"O tam bir felaket. Annemle benimle sadece Easton Amca yüzünden konuşuyor." Lainey diğer müşterilere göz attı. "Aslında herkes bana sahte davranıyor çünkü Easton Amca'yı etkilemeyi umuyorlar. Bazen çok can sıkıcı oluyor."

Masayı geçip elimi onun elinin üzerine koydum. Vaftiz kızıma sıcak bir gülümsemeyle, "Tatlı kızım, sen benim için çok önemlisin. Başkalarını dert etme," dedim.

Yüzündeki üzgün ifade yerini umut dolu bir ifadeye bırakıyor. "Gerçekten bizimle Beverly Hills'te kalacak mısın?"

Hafifçe kıkırdadım. "Belki Beverly Hills değil ama Los Angeles'ta bir yer bulurum."

Güzel yüzüne yeniden mutlu bir gülümseme yayıldı. "Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum, Nova."

"Ben de" diye yanıt verirken kalbim sıcaklıkla doluyor.

Bölüm 7

YENİ

Aman Tanrım. Ayaklarım fena halde ağrıyor.

Lainey ben yorulana kadar alışveriş yaptı. The Sweet Spot'ta milkshake aldıktan sonra Izak bizi Santa Monica Plajı'na götürdü.

SUV'den inmek için kapıyı ittiğimde, bakışlarım kıyıya vuran dalgalara kilitlenmiş durumda.

Aman Tanrım. Kokular. Sesler. Görüntüler. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şey.

Birkaç saniye okyanusa bakakaldım, sonra Lainey, "Ayakkabılarını çıkar da SUV'ye bırakalım," dedi.

Babetlerimi çıkardığım anda, ayak parmaklarımı kıpırdatırken istemsizce inliyorum.

Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

"Ayakkabılarım çok ağrıyordu," diye kıkırdadım kumsala doğru yürürken. Sahile adımımızı attığımızda ve ayaklarımın altında yumuşak kumu hissettiğimde yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım, çok güzel."

"Buraya gelmeyi seviyorum," diyor Lainey.

"Daha önce hiç okyanus görmedim," diye itiraf ediyorum. "Dergi ve televizyonda gördüklerim dışında."

Bir noktayı işaret ediyor. "Şuraya oturalım."

Lainey'nin yanına oturduğumda gözlerimi dalgalardan alamıyorum. Birkaç dakika boyunca kremalı milkshake'lerimizi içerken manzaranın tadını çıkarıyoruz, sonra Lainey soruyor: "Sana bir sır söyleyebilir miyim?"

Tüm dikkatimi ona veriyorum. "Elbette."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Tyrel adında bir çocuk var. Bana bir çikolata verdi. Casey ve Abigail'e de verdiğini

duyana kadar çok mutluydum."

"Bu çok kötü," diye mırıldandım.

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Tyrel'i görmezden gelmem gerektiğini biliyorum çünkü o çapkın biri. Ama..." Sabırla sözünü bitirmesini bekledim. "Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. Kendimi aptal hissediyorum."

Sağ elimi kaldırıp avucumla saçlarını okşadım. "Ah, tatlım. Aptal değilsin. Onu sevmen sorun değil, ama sana istediği gibi davranmasına izin verme. Ayı, yıldızları ve aradaki her şeyi hak ediyorsun."

Keşke geçmişte kendi tavsiyelerime uysaydım.

Kaşları çatıldı. "Erkekler neden böyledir?"

"Bütün erkekler öyle değil," diye yanıtlıyorum. Okyanusa bir göz attıktan sonra itiraf ediyorum: "Amcan gibi harika erkekler de var. Bir gün, sadece sana çikolata vermek isteyen ve başka kimseyi umursamayan iyi bir erkekle tanışacaksın."

İçini çekti. "Umarım öyledir." Bir an düşündükten sonra, "Shiloh adında bir ikiz kardeşi var, o her zaman kibardır. Ama benim yanımda hep garip davranır." dedi.

Gülümsemem daha da genişliyor. "Belki de senden hoşlandığı için böyle garip davranıyordur."

Gözleri irileşti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hoşlandığım erkeklerin yanında çok beceriksiz oluyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir erkeği ne kadar çok beğenirsem, o kadar sakar bir aptala dönüşüyorum."

Lainey kahkahayla güldü. "Sen beceriksiz bir aptal değilsin." Beni baştan aşağı süzdü. "Sen de güzelsin."

Onu yana doğru kucaklayarak kendime çekiyorum. "Ah, teşekkürler tatlı kızım."

Ben milkshake'imın pipetinden bir yudum alırken, "Ne düşünüyorsun? Şimdiye kadar içtiğin en iyi milkshake, değil mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bayıldım."

Tekrar okyanusa bakıyoruz ve aklım Easton'a aşık olduğum zamana gidiyor. Sanırım on dört yaşındaydım. Rachel ile onun evinde pijama partisi yapıyorduk ve Easton banyodan sadece şort giymiş

halde çıktı. Saçları ıslaktı ve göğsünde ve karın kaslarında birkaç damla su vardı.

Her yerim yanıyordu ve nereye bakacağımı bilemedim. Rachel'ın yatak odasına girmeye çalışırken kapı pervazına çarptım.

Evet, o gün tam bir beceriksiz aptaldım.

"Nova?" diye soruyor Lainey, sesi yumuşak. "Annem bu sabah neden ağladı?"

Saçmalık.

Cevap vermekten kaçınmaya çalışarak, "Onun ağladığını nereden çıkardın?" diye sordum.

"Yüzü lekelerle doluydu."

Derin bir nefes aldım ve yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissederek, "Easton'ı gördüğüne çok sevinmişti," diye cevap verdim.

Lainey bir an düşündükten sonra, "Daha önce hiç film çekimlerinden eve geldiğinde ağlamamıştı," dedi.

Aklım daha iyi bir yalan uydurmak için hızla çalışıyor, sonra da "Belki de benim de burada olmam onu mutlu ediyordur. Hepimizin bir arada olduğu ilk sefer bu." diyorum.

Neyse ki, bahanem Lainey'i rahatlattı. "Doğru söylüyorsun." diye sırtı bana. "Hadi eve gidelim de onlara ne aldığımızı gösterelim."

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor." Ayağa kalktım ve SUV'ye doğru yürürken elbisemdeki kumu silkeledim.

Boş bardakları çöpe atmak için duruyoruz ve yakında tekrar görebilmeyi umarak omzumu çevirip okyanusa bakıyorum.

Arabaya geri bindikten sonra, "Eve gidebiliriz, Izak," dedi.

Kısa araba yolculuğu sırasında Lainey sırtıyor. "Annem, pasta satışından aldığım elbiseyi çok sevecek."

"Çok yakışmış sana," diyorum. "Keşke senin gibi bir tarzım olsaydı. Senin yaşındayken ben sadece şort ve tişört giyerdim."

Beni baştan aşağı süzdü. "Bugünkü elbisenizi beğendim. Çok güzel."

Onun iltifatı, kırılğan özgüvenimi güçlendiriyor ve beni gülümsetiyor. "Ah, teşekkür ederim."

SUV malikanenin önüne yanaştığında, yerin ne kadar büyük ve lüks olduğuna bir kez daha hayran kaldım.

"Hadi bütün çantalarını alalım," diye mırıldandım.

"Endişelenme. Tyler ve Izak her şeyi içeri taşıyacaklar," diyor Lainey kapısını iterek açarken.

Daha önce alışveriş yaparken, şoför ve korumanın Lainey için yük hayvanı gibi davrandıklarını görünce şaşırdım. Ama hiç şikayet etmediler.

Aman Tanrım, burada hayat çok farklı.

Yine, Easton'ın evinde olduğum ve bunca yıl sonra onu görebildiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Yaşadığım kötü olaylar ve Rachel'in hastalığı yüzünden üzerimde karanlık bir gölge olsa da, hayatım boyunca en çok sevdiğim adam için kalbim daha hızlı atıyor.

Araçtan iniyoruz ve Lainey'e katılarak konağa doğru yürüyoruz. "Anne, eve geldik!" diye bağıyor.

Rachel verandadan "Buradayım" diye yanıtladı.

Açık sürgülü kapılardan içeri girdiğimizde, Rachel'i bir şezlongda otururken görüyorum. Easton ise izgaranın önünde durmuş, sulu bir bifeği çevirmekle meşgul. Yüzünde endişeli çizgiler var ama yine de inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

Bu adama duyduğum çekim sonsuz ve tüm kutsal şeylere dua ediyorum ki bunu herkesten saklayabileyim.

"Eğlendin mi?" diye soruyor Rachel, Lainey ile bana bakarak.

"Çok eğlenceliydi!" diye yanıtladı Lainey, ben de başımı salladım.

Rachel'in yanına oturdum ve kendimi tutamayıp elini sıkıca tuttum. Parmakları benimkileri kavradığında, bakışlarım yüzünde gezindi ve ne kadar yorgun ve solgun görüldüğünü fark ettim.

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkışıyor ve onu kucaklayıp bırakmama isteği beni neredeyse alt ediyor.

Bir kez daha yoğun bir umutsuzluk ve korku duygusuna kapılıyorum ve Lainey, "Yeni elbiseler aldım! Nova'ninkiler gibi çok güzeller. Ayrıca spor ayakkabı ve ayakkabı, çok şirin bir çanta ve çok tatlı bir şapka da aldım." derken, ağır duygularımı bastırmak için nefes almaya çalışıyorum.

"Neden şapka?" diye soruyor Rachel hafifçe gülerek.

Lainey omuz silkerek, "Bunu yeni tarzım yapmayı düşünüyorum," dedi.

Rachel kahkaha atarak, "Tanrım, bize yardım et. Senin atkı takıntının etkisinden hala kurtulamadım. Çoğunu hiç takmadın bile."

dedi.

Lainey, Easton'ın yanına doğru ilerlerken, "Ama ss eşyası olarak çok güzel görünüyorlar," diye itiraz ediyor. "Nova ve ben zaten yedik, ama yemeklerin kokusu çok güzel."

Easton babacan bir tavırla elini kızın saçlarının üzerinden geçirdi. "Seninkini sonra alabilirsin."

Acaba bir gün evlenip ocuk sahibi olacak mı? Bence harika bir baba olurdu.

Bir keresinde bir modelle çıktığını okumuştum ama bu ilişki uzun sürmedi ve o zamandan beri başka bir ilişkisi olduğuna dair bir haber çıkmadı.

Biftekerin kokusu beni dncelerimden uzaklaştırtıyor ve Lainey ile bugün yediğimiz her Şeyden dolayı tıka basa doymuŐ olmama rağmen, "Salata yapabilir miyim? Ya da belki fırında patates?" diye soruyorum.

"Endişelenme," diye yanıtlıyor Rachel. "France yeşil fasulye ve patates püresini çoktan hazırladı."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Frances?"

"Ah, o bizim hizmetçimiz. Onu çok seveceksin," diye bilgilendiriyor beni. "Ayrıca Josh ve Randy'yi de arazide göreceksin. Onlar bahivanlar. Ve muhtemelen diğer güvenlik görevlileri Noah, Ryan ve Eddie ile de bir ara tanışacaksın."

Aman Tanrım, hatırlanması gereken çok fazla isim var.

Rachel aklımı okumuŐ olmalı çünkü "Onların isimlerini hatırlayana kadar sana hatırlatmaya devam edeceğim" diyor.

Rahatlamış bir Şekilde kıkırdadım. "Teşekkürler."

İzak, açık sürgülü kapıların yanında durduğu yerden aniden, "Bütün antalar oturma odasında," dedi.

Easton, "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Hafta sonunun geri kalanını izinli geçirebilirsiniz."

"Planlarınız değişirse ve bana ihtiyacınız olursa arayın yeter." İzak, eve geri dönmeden önce bize kibarca gülümsedi.

Lainey, Rachel'ın diğer elini de tutup ekiştirir. "Gel anneciğim. Sana her Şeyi göstermek istiyorum."

Rachel ayağa kalktıktan sonra, "Bana bir moda gösterisi yapacak mısınız?" diye sordu.

"Evet!" Lainey heyecanla evin içine daldı, havadaki sürekli gerginlik biraz hafifledi.

Oturduğum yerden, Easton'la birlikte verandada kalırken, onun yalnız kalmaması için oturma odasına göz atabiliyorum.

Lainey, bir yandan poşetleri boşaltırken diğer yandan yaptığımız her şeyi bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Easton, "Bugün için teşekkürler, Nova," diyor.

Bakışlarım ona kaydı ve bana baktığını fark edince kalbim bir an durdu. Sesim biraz kısık bir şekilde, "Memnuniyetle. Lainey ile harika zaman geçirdim." diye cevap verdim. Tekrar eve baktım ve Lainey'nin Rachel'a tüm satın aldıklarını göstermekle meşgul olduğunu görünce, hemen fırsatı değerlendirip, "Avustralya'daki doktordan bir haber aldın mı?" diye sordum.

Easton başını sallayarak bifteği çeviriyor, sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Rachel'ın hastalığıyla ilgili tüm bilgileri ona gönderdik ve Los Angeles'taki doktorla iletişime geçmesini sağladık. Her şeyi inceliyor ve bize geri dönecek."

Alt dudağımı dişlerimle çekiştiriyorum. "Sence ona yardım edebilecek mi?"

Easton derin bir iç çekti. "Umarım öyledir."

Rachel'a tekrar baktım ve mor şapkayı takıp komik suratlar yapan Lainey ile birlikte güldüğünü izledim.

Yoğun bir keder ve endişe dalgası nefesimi kesiyor, boğazımı düğümlüyor ve gözlerimden yaşlar süzülüyor. Elimle ağzımı kapatıyorum ve kendimi tutmak için tüm gücümle mücadele ediyorum.

Rachel'ın güzel yüzünün her santimini inceliyorum ve yüz hatlarına kazınmış korkuyu görüyorum. Çok solgun ve yorgun görünüyor.

Seni kaybetmek istemiyorum, Rach.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, bakışları bana kaydı ve birkaç saniye birbirimize bakakaldık, ta ki Lainey tekrar dikkatini çekene kadar.

Gözlerimden yaşlar süzülmeğe üzereyken ayağa kalkıp havuzun yanından geçiyorum ve verandadan uzaklaşarak rastgele bir yöne doğru yürüyorum.

"Nova?" diye sesleniyor Easton, ama duymamış gibi yapıyorum.

Çevremdeki güzel çiçek tarhlarına hiç bakmadan derin nefesler alıyorum ama sakinleşemiyorum. Sanki kalp kırıklığı ve umutsuzluk göğsümü paramparça edecekmiş gibi hissediyorum.

Konağın kenarına koştum ve kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra hıçkıra hıçkıra ağladım. Kolumu belime doladım, bedenim beni paramparça eden yıkımdan dolayı öne doğru eğildi.

Sakinleşmen gerekiyor.

Acı içinde nefes nefese kalmış bir halde, yüzümden akan gözyaşlarını silerken duygularımı kontrol altına almaya çaresizce çalışıyorum.

Daha güçlü olmalısın.

Aniden bir el sırtıma dokundu ve başımı hızla kaldırdığımda Easton önüme geçti.

Kahretsin, kimsenin beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Onun gri gözleri, beni boğan aynı hüznle dolu.

"Özür dilerim," dedim sesim titreyerek. "Daha iyisini yapacağım."

Başını yana eğdiğinde yüzünde bir kaş çatması belirdi. "Buraya gel," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve anlayış doluydu, beni kucaklayarak beni çok şaşırttı.

Easton'ın beni gerçekten kucağında tutması beni tedirgin ve bunalmış hissettirmek yerine, tamamen farklı bir etki yaratıyor.

Kollarını bana sardığı anda kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Sanki bana sunduğu teselli gözyaşlarımdan daha hızlı akmasına neden oluyordu.

Kollarımı göğsüme kavuşturup elimi ağzıma kapatıyorum, gözyaşlarım onun pahalı tişörtünü ıslatıyor. Her nefes alışımda, onun odunsu kolonyasının kokusu ciğerlerime doluyor.

Eğer ben bu kadar yıkılmış olmasaydım ve Rachel hasta olmasaydı, bu hayatımın en güzel anlarından biri olabilirdi. Ama değil. Çünkü en iyi arkadaşımı kaybedebilirim ve sanırım bir daha asla tam anlamıyla iyileşemeyeceğim.

Bir dakika kadar sonra, duygularım teselli edilemez bir karmaşadan, tonlarca ağırlıkta bir boşluk hissine dönüşüyor. Gözyaşlarım duruyor ve hıçkırıklarımla dinliyor.

Easton başını yana eğerek gözlerime bakmak için geri çekildi. "Daha iyi misin?"

Ona sadece birkaç saniye bakabiliyorum, çünkü bakışlarım çok yoğun. "Evet." Hızlıca boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim." Sonra tişörtündeki ıslak lekeyi görüyorum ve ekliyorum, "Tişörtünü mahvettiğim için özür dilerim."

"Endişelenme." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken bir adım geri çekildi. "Bunun hiçbir yanı kolay olmayacak."

Başımı sallayarak ona baktım. Çimlere baktığını fark edince hemen gözlerimi kaçırmadım ve yüzünde endişe ve kederin izlerini gördüm.

"İşleri daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?" Bu sözler kendiliğinden ağzımdan dökülüyor.

Başını bana doğru çevirdi ve göz göze geldiğimizde kalbimin atışı hızlandı.

"Zaten çok şey yapıyorsun Nova. Sadece Rachel ve Lainey'in yanında ol."

"Ya sen?" diye sormaya cesaret ederken sesim yumuşak bir fısıltıdan ibaret.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Benim için endişelenmeyin."

Her zaman senin için endişeleneceğim.

Başını sallayarak verandayı işaret etti. "Hadi geri dönelim."

Rachel'in ağladığını fark etmesini istemediğim için, "Yüzüm nasıl görünüyor? Ağladığımı anlayabiliyor musun?" diye sordum.

Easton cevap vermeden önce bir an için fazla uzun süre bana bakıyor, "Şurada burada biraz kızarıklık var. Birkaç dakika bekleyin."

Onun uzaklaşıp köşeyi dönerek gözden kaybolmasını izlerken başımı salladım.

Ağlamaya ne kadar ihtiyacım olsa da, gerçekten daha iyisini yapmalıyım.

Bölüm 8

EASTON

Profesör Anthony Fox ile görüştüktan sonra, ki kendisi bize on beş dakikasını ayırmayı başarmıştı, saat neredeyse gece on bir olmuştu ve içim buruk bir şekilde dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Rachel, yemek masasında oturduğumuz sandalyeye arkaya doğru çöktü ve bir an için doğru düzgün düşünemez hale geldim.

Sylvia aramızdaki mesafeyi kapatarak omzumu hafifçe sıktı.

Kahretsin, bu gerçekten oluyor.

Nova oturduğu yerden kalkıp Rachel'ın yanına doğru yürür, sonra da sandalyesinin yanına çömelir. Elini Rachel'ın koluna koyar ama hiçbir şey söylemez.

Söyleyebileceği hiçbir şey yok.

Profesör Fox, gönderdiğimiz her şeyi inceledikten ve Rachel'ın onkoloğuyla görüştüktan sonra, teşhis konusunda hemfikir oldu. Tümör çok büyük ve cerrahi olarak çıkarılması imkansız. Rachel'ın kalan zamanını hastanelerde geçirmek ve sonucu değiştirecek, hatta belki de hiçbir etkisi olmayacak tedaviler görmek yerine, ailece keyifli vakit geçirerek değerlendirmemizi öneriyor.

Dördümüz birkaç dakika sessizce oturduktan sonra Sylvia, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı sallamaya başladım ama sonra, "Çekimleri iptal edin. Her şeyi iptal edin." dedim.

İmkansız istiyor olsam da, başını sallıyor. "İş konusunda endişelenme. Hangi taahhütlerimi erteleyebileceğime bakarım."

Rachel keskin bir nefes aldı ve bakışlarım ona çevrildi. Masaya dik dik bakarken kaşları çatıldı. "Aman Tanrım. Ölüyorum."

İsa.

Sandalyemden fırladım ve kız kardeşimin omuzlarından tutarak onu neredeyse zorla ayağa kaldırdım ve kollarıma sarıldım.

Bir saniye sonra, gerçekliğin şoku nefesimi kesti.

Rachel ölüyor ve bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Onu daha sıkı kavradım ve yüzümü saçlarına gömdüm, vücudumda şiddetli bir titreme hissettim.

Rachel'ı korumak için yaptığım her şeye rağmen, onu yine de kaybedeceğim.

Ağlamaya başlamıyor, sadece kollarımda hissizce duruyor. Geri çekilip gözlerine baktığımda, sersemlemiş gibi görünüyor.

"Rach?" diye soruyorum.

Gözleri yüzüme odaklandı, sonra sordu: "Lainey'e bunu nasıl söyleyeceğim?"

Birdenbire, dehşetten paniğe, yıkıma kadar her türlü duygu yüzünde belirdi.

Şu an yaşadığım en zor an kesinlikle bu. Ama ben her zaman her şeyin üstesinden gelen güçlü ağabey oldum ve şimdi de durum farklı değil.

Ellerimi kaldırıp yüzünü çerçeveledim ve dikkatini bana vermeye zorladım. "Lainey'e birlikte söyleyeceğiz. Ona açıklayacağım. Bunu bir aile olarak atlatacağız." Biraz daha yaklaştım ve ses tonum kararlılık ve aciliyetle doluydu. "Bu konuda yalnız değilsin, Rach." Dudaklarından nefes üflerken başını salladı. "Seni bunun üstesinden getireceğim." Tekrar başını salladı, yüz ifadesi yalvaran bir hal aldı. "Buradayım."

"Çok korkuyorum," diye itiraf ederken sesi neredeyse fısıltıdan ibaret.

"Biliyorum." Hayır, bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok, çünkü ölen ben değilim. "Seninleyim Rach. Her adımda." Nova hareket etti, dikkatimi çekti ve hemen ekledim, "Nova da burada." Avuçlarımı yüzünün ve saçlarının kenarlarına sürdüm. "Bunun telafisi için seni çok seveceğiz..."

Sylvia hıçkırarak ağladı. "Özür dilerim," diye mırıldandıktan sonra yemek odasından aceleyle çıktı.

Rachel, ölüm cezasının ağırlığı altında eziliyor ve bedeni cansızlaşırken onu yakalamak için hızla harekete geçiyorum. Kardeşimin daha önce birçok kez ağladığını görmüştüm, ama kollarımda paramparça olurken, kalbim paramparça oluyor.

Onu yemek odasından kucağıma alıp oturma odasındaki en yakın kanepeye doğru yöneldim. Oturup kız kardeşimi bir bebek gibi kucağıma aldım ve tüm gücümü ona aktarmaya çalıştım.

Onunla yer değiştirmeyi hiç düşünmeden isterdim.

Nova yanıma oturup elini Rachel'in sırtında yukarı aşağı doğru gezdirmeye başladı.

Rachel'in duygularını kontrol altına alması on dakika kadar sürdü. Ateşli ve şiddetli bir şekilde titreyerek kucağımdan kalkıp yanıma oturdu. Nova aceleyle mutfığa gidip buzdolabından soğuk bir şişe su alıp Rachel'a getirdi.

Birkaç yudum almasını izliyoruz, sonra da "Nova, ağrı kesicilerimi getirebilir misin? Ağlamaktan başım daha da kötüleşti." diye soruyor.

Nova, sanki cehennem köpekleri kovalıyormuş gibi hızla uzaklaştı.

Kolumu Rachel'in omuzlarına doladım ve ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım, ama aklıma gelen her şey, karşı karşıya olduğumuz durumun ciddiyeti karşısında son derece yetersiz kaldı.

"Seni seviyorum, Rach."

Gözlerini kapatıp yanıma yaslanıyor, bu da benim onu daha sıkı tutmama neden oluyor.

Sylvia misafir tuvaletinden çıktı ve karşımızdaki diğer kanepeye oturdu. Yüzü ağlamaktan kızarmıştı ve bana şefkatli bir bakış attı.

"Çok üzgünüm, Rachel," diyor sesi titreyerek.

Gözlerini açmayan kız kardeşim sadece başını sallayabiliyor.

Nova merdivenlerden hızla aşağı inerken, Sylvia ayağa kalktı. "Ben dışarı çıkacağım, böylece senin programını boşaltmak için çalışmaya başlayabilirim."

Ona minnettar bir ifadeyle karşılık verdim. "Her şey için teşekkürler, Sylvia."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın veya mesaj atın."

Sylvia gittikten sonra Nova, Rachel'in önüne çömelir ve avucuna iki hap döker.

Nova'nın bacaklarını altına katlayıp Rachel'in ayaklarının dibine oturmasını izliyorum.

Daha önce yaşadığı bir kriz anı dışında, her zaman güç ve teselli kaynağı oldu.

Rachel en yakın arkadaşına baktıktan sonra tekrar sordu: "Lainey'e nasıl söyleyeceğim? Sevgili kızıma ölmek üzere olduğumu nasıl söyleyeceğim?"

"Onu oturtup her şeyi ailece açıklayacağız," diye yanıtlıyorum.

Nova başını yana eğdi. "Belki birkaç gün kendine zaman ayırıp şoku atlatmaya çalışabilirsin, Rach. Ona bugün ya da yarın söylemek zorunda değilsin. Değil mi?"

Rachel biraz daha dik oturdu. "Belki de belirtiler kötüleşene ve artık saklayamayacak hale gelene kadar ona söylemeyi erteleyebilirim."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Nova bize, "Lainey bu sabah ağladığını fark etti," diye bilgi veriyor. "Ona, Easton ve benim burada olmamızdan dolayı mutlu olduğunu söyledim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Rachel. "Onun yanında her şeyi daha iyi saklamam gerekecek." Bir an düşündü, sonra devam etti, "Her şeyi düzene koymam gerek." Bakışları Nova ile benim aramda gidip geldi. "İkiniz de Lainey'nin vaftiz anne ve babasısınız. Ben gittikten sonra yapamayacaklarımı siz onun için yapmak zorunda kalacaksınız."

Gözlerimden süzülen yaşlarla dolu, kalbimin acısıyla boğuşurken Nova başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça verdiğimde, Rachel söz konusu olduğunda hayatımın en iyi performansını sergilemem gerektiğini biliyorum. Ona sonuna kadar yüzde yüz destek olabilmek için her zamankinden daha güçlü olmalıyım.

Rachel bana yalvarır bir bakış attı. "Lainey'nin hayatının değişmesini istemiyorum. O'nun tanıdığı tek baba figürü sensin."

"Lainey'i kendi çocuğum gibi büyütmeye devam edeceğime, Rach, tereddüt etmeden söz veriyorum."

"Bir gün kendi çocuklarınız olduğunda bile," diye yalvarıyor.

Avucumu tümörün büyüdüğü bölgeye hafifçe dokunduruyorum. "Lainey'e mümkün olan en iyi hayatı sunacağıma ve onu ikimiz için

de seveceğime söz veriyorum."

Başını salladıktan sonra dikkatini Nova'ya çevirdi. Nova da, "Senin her zaman benim için orada olduğun gibi ben de Lainey için orada olacağım. Söz veriyorum." dedi.

Rachel, sanki ruhunun derinliklerinden çekilmiş gibi bir iç çekişle, "Teşekkürler, arkadaşlar," dedi.

Nova'nın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Mektuplar yazabilir ve videolar çekebilirsin, bunları Lainey'e verebiliriz, böylece her zaman onun hayatının bir parçası olursun."

Rachel tekrar başını salladı. "Kesinlikle yapacağım. Yarın başlayacağım ve mektupları ve videoları en kısa sürede tamamlayacağım." Boş bir kahkaha attı. "Hâlâ iyi görünürken."

Nova, "Sen her zaman güzel olacaksın," diyor.

Bir süreliğine etrafımızda sessizlik hakim oluyor, sonra Rachel ayağa kalkıyor. "Ağrı kesiciler beni yoruyor. Yatağa gidiyorum."

Nova da kalkıp Rachel'a sarılır. "İyi geceler, Rach. Geceleyin seni ziyaret etmemde sakınca var mı? Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

"Bu iyi bir fikir," diye onaylıyorum. Rachel itiraz edecek gibi göründüğünde, "Her an nöbet geçirebilirsin veya başka belirtiler yaşayabilirsin, bu yüzden Nova ve ben seni yakından takip edeceğiz," diye ekliyorum.

Omuzları düşük, ama en azından merdivenlere doğru yönelmeden önce başını sallıyor.

Nova kollarını beline doladı, Rachel gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra bana baktı ve sordu: "Bundan sonra işleri nasıl hallededeceğimiz hakkında konuşabilir miyiz?" Başımı sallayınca, karşımda bulunan diğer koltuğa oturdu. "Rachel'ın ilaçlarını mutfağa indirmemiz gerekiyor, böylece kolayca ulaşabileceğimiz bir yerde olsun."

"Tamam," diye yanıtlıyorum. "Sabah hallederim."

Çok yorgun olmama rağmen uyuyamayacağımdan eminim, bu yüzden yapılması gereken her şeyi düşünüyorum.

"Rachel'in bir vasiyeti var, ama avukatıma tekrar kontrol ettireceğim," diye belirtiyorum. "Sylvia'dan Rachel'a son günlerinde

yardımcı olabilecek en iyi hemşireyi bulmasını isteyeceğim..." Sesim titriyor ve boğazımı temizliyorum.

Nova, "Rachel hâlâ aktifken olabildiğince çok eğlenceli şey yapmalıyız," diyor.

Başımı sallayarak, tatsız bir şekilde kıkırdadım. "Aklım hemen sona gitti. Haklısın, onunla geçireceğimiz kalan zamanı özel kılmalıyız."

"Eğer Rachel ile yalnız vakit geçirmek istersen, bana haber ver, ben de Lainey'i dışarı çıkarırım." Yüzünde rahatsız bir ifade belirir. "Ve eğer sakıncası yoksa, ben de Rachel ile biraz vakit geçirmek isterim."

"Elbette," diye katılıyorum.

"Teşekkür ederim. Onunla geçirdiğiniz zamana müdahale etmek istemiyorum ve sizin daha önemli olduğunuzu biliyorum, ama bu benim için çok şey ifade ederdi."

Rachel'in kardeşi olabilirim ama onun ve Nova'nın ne kadar yakın olduğunu biliyorum. "Rachel seni çok seviyor Nova. Sen de onun için çok önemlisin."

Çenesi titriyor ve duygularıyla nasıl mücadele ettiğini izliyorum. Güzel yüz hatları geriliyor ama savaşı kaybediyor ve gergin bir sesle, "Beni seven tek kişi o," derken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

Nova'nın acısını görmek, zaten paramparça olmuş kalbime bir darbe daha indiriyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerim yeniden yanıyor.

Titreyerek nefes alırken ağzını eliyle kapattı. "Rachel benim diğer yarımım ve onun için her şeyi yaparım."

"O, hepimizi bir arada tutan yapıştırıcı," diye ekliyorum düşüncelerimi.

Nova yanağındaki gözyaşını sildi ve mutfağa baktı. Bir anlık sessizliğin ardından, "Yemek yapabiliyorum, bu yüzden yemeklerin hazırlanmasına yardımcı olabilirim," dedi.

"Bunu yapmanıza gerek yok. Frances ev işleriyle ilgileniyor."

"Ah, doğru." Bir anlık garip bir ifadeyle baktı, sonra utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kahve?"

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalışırken yavaşça başımı salladım. "Şu anda bir kahve çok iyi olurdu."

Nova'nın mutfağa doğru yürümesini izliyorum ve içecekleri hazırlarken ona bakmaya devam ediyorum. Hareket ediş biçimi ve yaydığı enerji insana huzur veriyor ve burada olduğu için minnettar hissetmemi sağlıyor.

Nova'nın çevremdeki kadınların çoğundan tamamen farklı olması, onu gerçekten fark etmemi sağlıyor. Masum bir güzelliğe sahip ve hatırladığım kadar nazik ve ilgili görünüyor.

En hafif tabirle, inanılmaz derecede ferahlatıcı.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, bunca yıl sonra onu ilk gördüğüm anda hissetmeye başladığım çekim o kadar çok farkına varıyorum.

Verona'da yaşadığımız zamanlarda o sadece Rachel'ın en iyi arkadaşıydı, ama şimdi yaşımız büyüdükçe işler farklı geliyor.

Tanrım, bir kadına karşı çekim hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Çok yoğun çalışma temposuyla flört etmeyi düşünmeye vaktim kalmadı.

Şimdi de zamanı değil.

"Teşekkür ederim, Nova," dedim, onun bende uyandırdığı beklenmedik duygudan dolayı sesim biraz kısık çıkıyordu.

"Önemli değil. Zaten kendime de yapacaktım," diye yanıtladı kupaları oturma odasına getirirken.

"Yani, burada olduğunuz için teşekkür ederim."

Gözlerime bakmadan önce tekrar yerine oturdu. "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Bölüm 9

YENİ

Trent'in buraya gelip ortalığı karıştırdığına dair yine bir kabus gördüm, ama onu düşünmemeye çalışıyorum. Yine de kolay değil.

Duştan sonra tayt ve kalçamın üstüne kadar uzanan bir tişört giydim. Aşağıya baktığımda, pazı kaslarımdaki morlukların biraz solmaya başladığını fark ettim.

Ah, keşke daha çabuk ortadan kaybolsalar.

İçimden bir ah çekerek kıyafetlerimi karıştırdım, sonra tiğ işi bir hırka çıkarıp gömleğin üzerine giydim. Kapıya doğru yürürken kollarını yukarı doğru sıyırdım ve yatak odamdan çıktığımda Easton'ın koridordan geldiğini gördüm.

"Günaydın," diye fısıldadı ve eliyle önden yürümemi işaret etti.

"Günaydın," diye cevap verdim, onu oyalamamak için koridordan ve merdivenlerden hızla indim. Birinci kata vardığımızda, "Kahve ister misiniz?" diye sordum.

Başını salladı. "Geçen hafta sonu çok fazla içtim. Kendime bir smoothie hazırlayacağım. Yine de teşekkürler."

Hafifçe kıkırdadım. "Kahvesiz seri katil olurdum."

Dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri bana kaydı ve bu da midemde kelekler uçuşmasına neden oldu. Bugün siyah bir kot pantolon ve göğsünü ve kaslı pazularını sıkıca saran aynı renkte bir tişört giymişti.

O kadar yakışıklı ki, aşık bir aptal gibi ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Örümceklere bile zarar veremezsin, birini öldürmeyi bırakın," diye mırıldandı derin sesinde bir eğlence tonuyla. Smoothie için tüm malzemeleri toplarken, "Hatırlıyor musun, bir keresinde sen ve

Rachel mutfakta minicik bir örümcek olduğu için avaz avaz bağırıştınız?" diye devam etti.

Evet, öyle. Easton bize gülse de, sekiz bacaklı iblisten kurtuldu.

"Ama onu öldürmemem için bana yalvarmıştın," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, hatırlıyorum. Küçücük değildi. O örümcek küçük bir köpek büyüklüğündeydi." Dolaptan bir kupa alırken kıkırdıyorum.

Blenderın sesi birkaç saniyeliğine mutfığı dolduruyor ve Easton smoothie'yi bardağa dökerken, "Hâlâ böceklerden korkuyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Kahvemi karıştırıyorum. "Özellikle de kanatları varsa."

Mutfak adasına oturuyor, tüm dikkati bana odaklanmış durumda. "Bana son on yıldan bahset. Nelerle meşgul oldun?"

İhtiyaç duyduğum kafeini yudumlarken omuz silktim. "Bahsetmeye değer bir şey yok."

Kaşını kaldırarak, "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

Benim hayatım onun hayatıyla kıyaslandığında tamamen önemsiz ve bu beni aşırı derecede özgüvensiz hissettiriyor.

Karşısına oturup kupamı mermer yüzeye koydum. "Son işim bir köpek kuaföründeydi."

Easton'ın bakışlarının beni yakıp kavurduğunu hissediyorum ve sandalyede kıpırdanmadan önce kendi kendime, "Hoşuma gitti. Hayvanlarla çalışmak güzeldi," diye mırıldanıyorum.

Hayatımda tanıştığım insanların çoğunun aksine, kötü niyetli değiller.

"Son işiniz mi?" diye soruyor. "Artık orada çalışmıyor musunuz?"

Başımı salladım. "İşler kötü gidiyordu ve benim buraya gelmemle birlikte istifa dilekçemi vermenin daha iyi olacağını düşündüm." Kendimden bahsetmek zorunda kalmaktan rahatsız olarak, hızla ekledim: "Yakında Los Angeles'ta iş aramaya başlayacağım." Merdivenlere doğru gergin bir bakış attım. "Rachel'ın bana ihtiyacı olduğu sürece burada olmak istiyorum. Ama bir iş ve kalacak yer bulana kadar Frances'e yemek pişirme ve temizlikte yardımcı olabilirim."

Easton'ın gözleri bana dikildi ve endişem doruk noktasına ulaştı, korku kaslarımı gerdi. Titreyen bir sesle açıklamaya çalıştım: "Şu

anda param biraz kısıtlı, bu yüzden burada kaldığım süre boyunca kira ödemek zor olacak. Ama eğer sorun olacaksa, bu hafta bir iş bulabilirim."

Yüz ifadesi ciddileşti ve alnında bir kaş çatması belirdi.

Trent o bakışı her attığında, genellikle ardından bir öfke patlaması gelirdi ve bu da her zaman büyük acılara yol açardı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, omuzlarım öne doğru çöküyor. Kendimi üzerime salınacak her türlü acıdan korumak için kollarımı belime sarıyorum. Dudaklarımdan nefesler fırlıyor ve panik beni ele geçirmekle tehdit ederken yalvarıyorum: "Özür dilerim. Sizi üzmem istemedim."

"Günaydın," dedi Rachel birden.

Başımı hızla ona çevirdim ve bana doğru yürüdüğünü görünce içimde anlık, baş döndürücü bir rahatlama dalgası yayıldı. Kolunu omzuma attı ve beni yana doğru kucaklayarak, "Sorun ne?" diye sordu.

Hızla kollarımı onun etrafına sardım, yatıştırıcı kokusunu umutsuzca içime çektim.

Rachel burada. Kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyecek. Güvendeyim.

"Emin değilim." Easton bana endişeli bir bakış attı. "Nova'nın önceki işinden bahsediyorduk ve bir şekilde işler ters gitti. Benden kira ödemesini beklediğimi düşünüyor."

Tanrım, iyi ki o anda konuşmaya dahil oldu. Neden bütün bunları söyledim ve panik atak geçirdim ki? Easton kesinlikle deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Rachel bana teselli edici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Burada bulunarak bana çok büyük bir iyilik yapıyorsun. Neredeyse ailemdensin. Kira ödemele ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum."

Elini saçlarımdan üzerinden geçirirken, gözlerini yüzümde keskin bir şekilde dikti.

Artık kesinlikle terapiye gitmem konusunda ısrar edecek.

Belki de yapmalıyım.

Ondan uzaklaştım ve kendimi bu şekilde kontrolden çıktığım için kendimi çok kötü hissederek, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Bana yanlamasına bir kez daha sarılıyor, bu çok rahatlatıcı geliyor ve bıraktıktan sonra kahvemden bir yudum alıyor.

"Size bir fincan kahve yapayım mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Bugün biraz mide bulantım var. İlacımı alabilmek için bir dilim tost ve portakal suyu içeceğim."

Easton, "Nova ile dün gece konuşuyorduk ve ilaçlarınızı hepimizin ulaşabileceği bir yerde, mutfakta bırakmanızın daha iyi olacağını düşündük," diye belirtiyor.

"Tamam. İlaçları kahvaltıdan sonra getireceğim." Rachel mutfağa şöyle bir göz attıktan sonra, "İlaçları vitaminlerle aynı dolapta, en üst rafta saklayabiliriz," dedi.

Hâlâ çok utanmış olduğum için, kalkıp tost yapmak üzereyken Easton'a bakmaktan kaçınıyorum.

Ekmeği elime aldığımda Rachel'ın eli elimi kavradı ve başını salladı. "Bırak ben yapayım. Mümkün olduğunca normal bir şekilde yaşamaya devam etmek istiyorum. Günün her saniyesinde ölümü düşünmek istemiyorum. Kalan her anın tadını doyasıya çıkarmak istiyorum."

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı. Başımı sallayarak kenara çekildim ve onun tost makinesine dört dilim ekmek koymasını izledim. Gözlerinde daha önce olmayan, kararlı bir parıltı vardı. Özellikle de dün gece o korkunç haberi aldıktan sonra hiç yoktu.

Dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirirken, alaycı bir tonla, "Kendine bir fincan daha kahve yap. Biliyorum, normale dönebilmek için en az üç fincana ihtiyacın var," dedi.

"Beni en iyi sen tanıyorsun." Gülmeye çalıştım ama feci şekilde başarısız oldum.

Kupamı almak için mutfak adasına doğru yürürken Easton sandalyesinden kalktı ve vücudum anında gerildi.

Dur! Easton sana zarar vermez.

Easton, muzip bir ses tonuyla, "Hazır elin değmişken, Rach, bir de pastırma, yumurta ve krep yapar mısın?" diye soruyor.

Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. "Şimdi şansını zorluyorsun." Dudaklarında hafif bir kıkırdama belirdi. "Ben krep hamurunu hazırlarken sen de pastırmayı gözdür."

Herkes neşeliymiş gibi davranıyor gibi görünse de, başımızın üzerinde asılı duran keder yıkıcı ve karanlık.

"Ne yapabilirim?" diye sormadan önce boğazımı temizledim.

Easton mutfak adasının yanındaki tabureyi işaret ederek, "Oturun," dedi.

Rachel şöyle ekliyor: "Kendinize bir kahve yapın ve Rowe ailesi sizin için kahvaltıyı hazırlarken rahatlayın."

Easton kız kardeşine kaşını kaldırarak baktı. "Rowe'lar mı?"

"Evet." Rachel'in yanındaki tezgâhın üzerine bir kutu yumurta bıraktığında, Rachel omzuna hafifçe vurdu. "Yardım ediyorsun, kardeşim."

Kahve makinesine bir kapsül yerleştiriyorum ve kahve kupaya dolarken Rachel ve Easton'ı izliyorum. Bu an, eskiden onların evinde kaldığım günleri anımsatan, buruk bir tat bırakıyor.

Eğer Rachel bunu istiyorsa, ortamı neşeli tutmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

EASTON

Ben pastırma kızartırken Rachel şakayla karışık omzunu koluma sürtüyor ve "Yiyecekleri yakma" diyor.

Tavada oluşan hamurdaki kabarcıklara bakıyorum. "Sen sadece kreplere dikkat et."

Üçüncü fincan kahvesinin tadını çıkaran Nova'ya şöyle bir baktım ve daha sakin görüldüğünü fark edince rahatladım.

Az önce neden bu kadar sert tepki verdiğinden emin değilim, ama bu durum beni alarma geçirdi. Elbette, sakar olması normal, ama daha önce hiç panik atak geçirdiğini görmemiştim.

Benden korkmuş gibi görünüyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Yukarıdan bir ses geldi ve Nova tabureden fırladı. "Kahretsin! Telefonumun sessiz modda olduğunu sanıyordum."

O mutfaktan aceleyle çıktığında, gözden kaybolana kadar ona bakıyorum. Dikkatimi Rachel'a çevirerek, "Nova'ya bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Ablam bana baktı. "Neden?"

"Sadece işi hakkında soru sorduğum için panik atak geçirdi."

Rachel, merdivenlere doğru omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra, "Evet, bir şeyler oldu. Hem de bir sürü şey." dedi.

"Ne?" Ses tonum beklenmedik şekilde sertti ve pastırma tavada unutuldu.

Başını salladı. "Bu konuda yorum yapmak bana düşmez."

"Kötü müydü?" diye sordum, Nova için duyduğum endişe göğsüme dolarken ondan daha fazla bilgi almaya çalışıyordum.

Rachel tereddüt etti, sonra başını salladı.

İsa.

Aklımdan yüzlerce senaryo geçiyor ve bu da vücudumu geriyor, çenemi sıkıyor.

Los Angeles'a ilk taşındığımızda Nova'yı geride bıraktığım için çok üzülmüştüm, ama o reşit değildi ve dedesinin bakımındaydı. Sonrasında hayat yoğunlaştı ve birbiri ardına inişli çıkışlı olaylar yaşadık.

Rachel, gözlerini bana dikmeden önce tekrar omzunun üzerinden bana baktı. "Ben gittikten sonra Nova'ya göz kulak olur musun? Lütfen." Yüzü hüznle gerildi. "Yalnız kalmasını istemiyorum."

Nova, Rachel ile ilkokulun ilk gününde tanıştıklarından beri hayatımızın bir parçası oldu. Ablamın en yakın arkadaşını ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, benim de bir yanımda her zaman Nova'yı önemsemi.

Başımı salladım ve Rachel'ı teselli etmek için ona hızlıca sarılmak üzereyken, yanık kokusu burnumuza çarptı.

"Pastırma!" diye kahkaha atmaya başladı Rachel, ben de tencereyi ocaktan aldım.

Lavaboya doğru yürürken, onun "Ah, krep de yandı." diye mırıldandığını duydum.

"Bana güldüğün için bunu hak ettin."

Yanmış yemekleri çöpe atıyoruz ve dolaptan temiz tencere ve tavalar almadan önce eski tencere ve tavaları lavaboya bırakıyoruz.

Rachel tavasına bir parça tereyağı koyarken, "Tekrar deneyelim," diyor. Ben de yanına, daha fazla pastırma kızartmak için ocağın başına geçtiğimde, "Yani, Nova'ya göz kulak olacaksın, değil mi?" diye soruyor.

"Evet." Rachel'ın gözlerindeki yalvaran bakışı görünce ekledim, "Söz veriyorum."

Bir hareket sesi duyuyorum ve bir an sonra Nova tekrar mutfağa katılıyor. Biraz solgun görünüyor ve gülümsediğinde gülümsemesi zorlama oluyor, gözlerine ulaşmıyor.

Başına kötü bir şey geldiğini bilmek ve yüzünün solgunluğunu görmek, zaten hissettiğim endişeyi ikiye katlarken, "İyi misin?" diye soruyorum.

Nova boş kupasını alıp lavaboya götürürken başını salladı. Birden kahkaha attı. "Yemeği yaktın."

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Rachel dikkatimi dağıttı."

"Beni suçlama," diye şakayla karışık homurdandı Rachel.

Nova bize doğru geri yürürken, "Belki de kahvaltıyı ben hazırlamalıyım," diye takıldı.

Onu da dahil etmek isteyerek, "Her şeyi yakmadan önce gel, benden devral," dedim.

Rachel ile aramda Nova'ya yer açmak için sadece biraz kenara çekiliyorum ve kalçamı tezgaha yaslayarak onun güzel yüzüne hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Sana ne oldu?

Dudaklarını çekiştirirkenki gergin tavrını ve rahat görünmesini engelleyen endişeli ifadesini fark ediyorum. Gözlerim kaşının üzerindeki hafif bir yara izine takılıyor ve bunun oraya nasıl geldiğini merak ediyorum.

Hayatında olup biten her şeyi öğrenmek istediğim için, "Büyükbaban nasıl?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Hâlâ içine kapanık ve son derece huysuz. Onu uzun zamandır görmedim." dedi.

Başımı sallıyorum. "Peki ya Verona? Ne değişti?"

Bakışları endişeyle yüzüme kaydıkten sonra pastırmayı çevirmeye başladı. "Her şey hâlâ aynı." Tekrar bana baktı ve bu sefer dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "İlk filminiz çıktığında, futbol sahasına dev bir ekran kurmuşlardı. Bütün kasaba izlemeye gelmişti."

Şöhrete alıştım ama memleketimin ilk filmimi kutladığını duymak içimi ısıttı.

Nova, yeni bir parti kızartmak için hazır olan pastırmayı kağıt havlunun üzerine koyduğunda, ben de bir parça alıp kemiriyorum. Çıtır çıtır, tam istediğim gibi.

Normalde hiç umurumda olmaz ama Nova söz konusu olduğunda filmi nasıl bulduğunu merak ediyorum, bu yüzden soruyorum: " *Infinite Assassin* hakkında ne düşündün?"

Bakışları birkaç saniye boyunca tava ile benim aramda gidip geldi ve boynunda hafif bir kızarıklık belirdi. Bu da onu daha da utangaç ve beceriksiz gösterdi.

Onun tepkisi hakkında kendi varsayımlarımı yaparak, "Bundan nefret mi ettin?" diye soruyorum.

"Aman Tanrım, hayır!" diye haykırdı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "İyi idi, sen harikaydın ve... gerçekten çok iyi idi." Saniyeler geçtikçe daha da telaşlanan kadın, kekeleyerek şöyle devam etti: "Aylar boyunca kasabadaki tüm kadınlar bundan bahsediyordu. Biliyorsun... çünkü o duş sahnesini çektin... ve... karın kasların görünüyordu ve göğsün tamamen ıslaktı... ve—"

Rachel kahkaha atarak Nova'nın sırtını sıvazladı. "Lütfen dur. Kardeşimin çıplak göğsü hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Nova, utançtan yüzü kızararak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden görüşmelerimiz sırasında Easton'dan hiç bahsetmedim."

"Hım. Easton'a karşı bir şeyler mi besliyorsun?" diye takıldı Rachel en yakın arkadaşına.

Nova bir an donakaldı ve gözleri tekrar irileşti. Gerçekten suçlu görünüyordu. Ona sorgulayıcı bir bakış attım, yanakları kıpkırmızı oldu ve başını sallamaya başladı.

"Hayır hayır hayır! Tabii ki hayır." Pişmiş pastırmanın geri kalanını hızla kağıt havluların üzerine koyduktan sonra, lavaboya doğru koştu.

Aceleyle, "O senin kardeşin. Ben asla o sınırı aşmazdım," derken yine panik içinde görünüyordu.

Onun sert tepkisi beni derinden sarstı ve ardından büyük bir hayal kırıklığı geldi.

"Sadece şaka yapıyorum," diyor Rachel gülerek.

Zoraki bir gülümsemeyle dudaklarımı sıkıştırıp bir parça daha pastırma alıp yemeye başladım.

Nova'nın asla o çizgiyi geçmeyecek olmasından neden hayal kırıklığına uğradım?

Onun sınırı aşmasını istiyor muyum?

Ona tekrar baktım ve kızarmış yanaklarını ve aralık dudaklarını fark edince, en kötü zamanda penisim sertleşti.

Kahretsin.

Kadınlardan yüzümü çevirip dolaptan dört tabak alarak kendimi oyalıyorum.

Rachel, "Adada yemek yiyebiliriz," diyor. "Nova, Lainey'i çağırır mısın?"

"Elbette."

Nova merdivenlere doğru ilerlerken gözlerim onu takip ediyor ve biraz fazla zayıf olan ince vücudunu inceliyorum. Hareket tarzını gerçekten çekici buluyorum ve ancak o zaman hırkasına dikkat ediyorum.

"Evde soğuk mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Neden?"

"Nova hırka giymiş," diye belirtiyorum.

"Ah." Rachel krepleri mutfak adasına götürdükten sonra bana baktı. İçini çekti ve fısıldadı, "Bunu sana sadece onun garip davrandığını düşünmemen için söylüyorum."

Kardeşıme bir adım daha yaklaşıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Nova daha önce şiddet içeren ilişkiler yaşamıştı ve hırka da kolundaki morlukları örtmek için."

Ne saçmalık? Kaşının üstündeki yara izini böyle mi almış?

"İlişkiler mi?" diye soruyorum, açıklık istiyorum. "Birden fazla mı?"

Rachel başını salladı. "O şerefsizler ona çok kötü davrandılar."

Kaşlarım çatıldı ve tekrar merdivenlere doğru baktım. Erkeklerin Nova'ya zarar verdiğini bilmek göğsümde öfke kabarmasına neden oluyordu.

"Fazla iyi kalpli, bu da onu Verona'daki alçaklar için kolay bir hedef haline getirdi." Rachel kollarını göğsünde kavuşturup bir iç daha çekti. "Neyse, muhtemelen şu anda erkeklerden çok korkuyor, bu yüzden etrafında dikkatli olun."

Başımı salladım ve yiyecekleri, tabakları ve çatal bıçakları adaya taşımaya devam ederken, düşüncelerim Nova ve yaşadıkları etrafında dönüyordu.

Kahretsin, on sekiz yaşına girdikten sonra onu Los Angeles'a getirmeliydim.

Onu geride bıraktığım için duyduğum derin suçluluk ve pişmanlık duygusunu daha da artırıyor bende, özellikle de onun sahip olduğu tek şeyin biz olduğumuzu bildiğim için.

Bir gürültü duydum ve Lainey merdivenlerden aşağı koşarak geldi ve "Yaşasın! Krepler!" diye bağırdı.

Gözlerim Lainey'nin hemen arkasında duran Nova'ya iliştiğinde, ona karşı koruyucu bir duygu göğsümü hızla ve yoğun bir şekilde doldurdu.

Bakışları benimkilerle buluştu ve dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Yine yüzündeki endişeli ifadeyi fark ettim.

Ona tüm erkeklerin kötü olmadığını kanıtlayacağım.

Bölüm 10

YENİ

Lainey okula gitmek için dışarı çıktığında, Rachel elinde bir fotoğraf makinesi, büyük bir not defteri ve kalemlerle oturma odasına girer.

Son birkaç gün oldukça zor geçti, özellikle dün panik atak geçirdikten ve Rachel'ın Easton'a karşı bir şeyler hissettiğim konusunda benimle dalga geçmesinden sonra. O zamandan beri bu durum beni rahatsız ediyor. Belki de duygularımı sandığım kadar iyi saklayamıyorum.

Sadece ikimiz olduğumuzu görünce ona yaklaştım ve sordum: "Şey, Easton'a karşı bir şeyler hissettiğim izlenimini veriyor muyum acaba?"

Rachel, kamerayla uğraştığı yerden başını kaldırıp bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Hayır. Bu, dün sana takıldığım için mi?"

Yanına otururken başımı salladım. "En son isteyeceğim şey o sınırı aşmak ve herkesi rahatsız etmek."

Rachel bir an bana baktı, sonra dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılarak gülümsedi. "Easton'a aşık oldun, değil mi?"

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum, sonra da ısrarla, "Hayır, inanmıyorum." diyorum.

Başını salladı, gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, öyle." Bana doğru uzandı ve elini koluma koydu. "Bana karşı dürüst ol."

Omuzlarım düştü ve kendi kendime, "Hiçbir şey olmayacak, üstelik bu olay sen Los Angeles'a taşınmadan çok önce başladı, yani ünlü olduğu için değil," diye mırıldandım. Onu rahatlatmak için ekledim, "Ciddi söylüyorum. Endişelenmen gereken bir şey yok, söz veriyorum. Sadece daha iyi saklamam gerekecek."

Bana bakmaya devam ediyor, sonra başını yana eğiyor. "LA'ye taşınmadan önce mi? Ne kadar zaman geçti?"

İçimden bir ah çektim ve "On dört yaşımızdan beri" diye itiraf ettim.

Kolumu hafifçe sıktıktan sonra, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü o senin kardeşin."

Hafifçe kıkırdadı. "Saklamana gerek yoktu. Beni hiç rahatsız etmezdi." Omuz silktilti. "Hepimiz büyürken hoşlandığımız kişiler olur."

Utangaç bir bakışla ona baktım. "Hoşlanmıyorum."

Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra ifade yumuşadı. "Onu seviyor musun?"

Başımı salladığımda, sonunda sırrımı onunla paylaşabildiğim için özgürleşmiş hissediyorum, ama sonra hemen ekliyorum: "Lütfen ona söyleme."

"Yapmayacağım." Gözleri bana dikildi. "Benden sakladığın başka sırlar da var mı?"

Başımı hızla salladım. "Hayır."

"Güzel." Kamerayı bana uzattı. "Bana doğru çevir ve kayıt düğmesine bas."

"Tamam." Kayıt düğmesini arıyorum ve bastıktan sonra objektiften bakıp Rachel'in net olduğundan emin oluyorum. "Hazır."

Dik oturuyor ve dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. "Merhaba canım arkadaşım. Bu video, ben gittikten sonra bana ihtiyacın olduğunda izlemen için."

Aman Tanrım.

"Tanıdığım en iyi kalpli insansın ve seni çok seviyorum, ama insanların seni ezmesine izin vermeyi bırakmalısın. Çok daha iyisini hak ediyorsun." Biraz öne eğiliyor ve sanki ruhuma bakıyormuş gibi, "Değer görmeyi ve seilmeyi hak ediyorsun, Nova. Doğru adam karşına çıkacak ve sonsuza dek mutlu olacaksın. Buna tüm kalbimle inanıyorum. O gün geldiğinde senden sadece dört şey istiyorum. Mutlu olmaya hakkın olduğunu kabul et ve Lainey'i unutma." diyor.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Onu tüm kalbimle seveceğim."

Rachel bana minnettar bir bakış attı. "Teşekkür ederim." Arkasına yaslanarak devam etti, "Senden istediğim üçüncü şey ise Easton'a göz kulak olman. Onu ayakları yere basan biri olarak

tutman ve molalar vermesini hatırlatman, yoksa kendini yorarak ölür."

"Onu nasıl ayakları yere basan biri olarak tutabilirim?" diye soruyorum, bir yandan da onun tüm isteklerini yerine getirmeye kararlı bir şekilde.

"Kahvaltıyı birlikte hazırlamak, mangal yapmak ya da eski günlerden bahsetmek ve ona nereden geldiğini hatırlatmak gibi küçük şeyler bunlar."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: "Dördüncüsü. Gerçekten bir terapistle görünmeni istiyorum. Panik atak geçirmeni ve erkeklerden korkarak yaşamayı istemiyorum. Tamam mı?"

Boğazımda bir yumruk oluşmuştu, sadece başımı sallayabildim.

Bir an için, gözlerinden yansıyan o kadar çok sevgiyle bana bakıyor ki, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Harika bir arkadaşsın Nova. Birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi çok sevdim. Seni sınıfta ilk gördüğüm günden beri, benim arkadaşım olduğunu biliyordum."

O günü düşündükçe çenem titriyor. Rachel'in hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm ve kayıp bir yavru köpek gibi peşinden dolaşmışım.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, ama eğer öbür dünyadan size göz kulak olmanın bir yolu varsa, bunu yapacağım."

Ağzımdan çıkan ses, hıçkırma ile kıkırdama arasında bir şey. "Eğer birisi bir yol bulabilirse, o da sensin."

Elimden kamerayı alıyor ve objektifi kendine doğru çevirerek yanıma iyice yaklaşıyor, ta ki bana iyice yaslanana kadar. Kolunu omzuma doluyor ve yanağımdan öpüyor, sonra da "Nerede olursam olayım, seni her zaman seveceğim, Nova," diyor.

Başımı salladım ve gözyaşlarımdan akmasını engelleyemeden, "Seni her zaman seveceğim, Rach," dedim. Göz teması kurabilmek için hızla göz kırptım. "Hayatımdaki en önemli kişisin."

"Ergenlik dönemini ve bir sürü başka zorluğu birlikte atlattık," diyor hüzünlü bir kıkırdamayla. "Bunu da atlatacağız."

Bunu başarabileceğimden emin değilim ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Rachel kaydı durduruyor, sonra gözlerini kapatıyor ve titrek bir nefes alıyor.

Elimi sırtına koyup, onu rahatlatmak amacıyla nazikçe yukarı aşağı okşadım. "Seninle yer değiştirebilseydim, yapardım."

Onun yaşamak için benden çok daha fazla sebebi var.

Gözlerini açıp bana baktı ve gözlerinden yaşlar süzülürken fısıldadı, "Biliyorum. İşte bu yüzden seni çok seviyorum." Derin bir nefes daha aldı, sonra "Sonraki video." dedi.

Tanrım, bugün beni mahvedebilir.

Saat neredeyse dokuza yaklaşırken Rachel, "Uzun bir gündü. Yatağa gidiyorum," diyor.

Koltuktan kalkarken onu izliyorum. "İyi geceler. Umarım iyi uyursun. Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır."

"İyi geceler, Rach," diye mırıldandı Easton. "Sonra seni ziyaret edeceğim."

Lainey yarım saat önce yattı ve Rachel merdivenlerden yukarı çıkarken ben de yatak odama gitmeyi düşünüyorum.

Ben daha karar veremedi Easton ayağa kalktı ve sordu: "Canım bir kadeh şarap çekti. Bana katılmak ister misin?"

"Ah... tabii."

Koltuktan kalkıp onu mutfağa kadar takip ettim. Kiler dolabının yanında cam kapılı bir şarap soğutucu vardı ve sıra sıra şişeler gördüm. Birini çıkardı ve şişeden mantarı çekip koyu kırmızı sıvıyı iki bardağa dökerken güçlü ellerine adeta hayran kaldım.

Bu adamın her şeyinin neden bu kadar çekici olması gerekiyor?

Çok fazla alkol tüketmediğim için, bana bir bardak uzattığında tereddütle bir yudum alıyorum. Hem sert hem de tatlı, dilimde kuru bir his bırakıyor.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

"Sorun değil."

Easton kıkırdayarak başını salladı. "Bu şişe bana on beş bin dolardan fazla mal oldu. İyi olmaktan da öte, mükemmel olmalı."

Aman Tanrım!

Fiyatına şaşırmış bir şekilde, Easton ile elimdeki kadeh arasında bakışlarımı gezdirdim. "Şaraplar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kutlama yapacağınız bir zaman için şeyeyi saklamalıydınız."

Kadehini benimkine tokuşturdu. "Kutlayacak bir şeyimiz var."

"Öyle mi?" Aklıma tek bir şey bile gelmiyor, özellikle de Rachel ile bütün gün video çektikten sonra. Kalbim paramparça olmuş durumda.

"Sonunda bizimle birlikte Los Angeles'ta olman gerçeği." Easton kadehindeki şarabı çevirirken yüzünde ciddi bir ifade beliriyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Her zamankinden daha derin bir ses tonuyla, "Özür dilerim, Nova," diyor.

Ani özür dilemesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Ne için?"

"Seni Verona'da geride bıraktığım için." Bana bakmaya devam ederken yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi. "Seni de yanımızda getirmeliydim."

Sözleri beni derinden etkiledi ve göz teması kuramadığım için bakışlarımı aşağı indirerek bardağı mutfaktaki tezgahın üzerine koydum. Başımı sallayarak hafifçe kıkırdamaya çalıştım. "Saçmalama. Özür dileyecek bir şeyin yok." Boğazımı temizledim. "Ben senin sorumluluğunda değildim."

Bana yaklaştığı anda kalbim anında hızlanıyor ve bakışlarım yüzüne kilitleniyor. Başını yana eğiyor ve elini omzuma koyduğu anda, yıllarca süren istismarın neden olduğu sürekli kaygıyla karışık bir ürperti dalgası hissediyorum.

"Siz ailemizin bir parçasısınız ve her zaman Rachel ve benimle birlikteydiniz."

Bana asla zarar vermemiş tek adama bakıyorum ve onun için bir anlam ifade ettiğimi bilmek bana iyi geliyor.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Senden gelmesi benim için çok şey ifade ediyor."

Easton'ın parmakları omzumu sıkıca kavradı ve yaklaştıkça beni nazikçe kendine doğru çekti. Beni göğsüne bastırıldığında kalbim adeta çılgınca atmaya başladı. Kolları beni sardı ve kendimi gerçekten güvende hissettiren bir kucaklamanın içinde buldum.

Kalbimdeki adam tarafından kucaklanmanın verdiği o güzel hissi doyasya yaşarken öylece duruyorum, sonra o, "Bana da sarılsan çok güzel olurdu," diyor.

Söyleneni yaparken garip bir kahkaha attım. Kollarımı Easton'ın beline doladıktan ve avuçlarımı sırtına yasladıktan sonra, başımı çevirip yanağımı göğsüne yasladım.

Bir erkeğın bana iyilik göstermesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki, bu hissi tarif etmek çok zor.

Cumartesi günü Easton beni ağlarken yakalayıp teselli ettiğinden farklı olarak, bu gece beni kucaklaması için hiçbir sebep yok ve bu da anı çok daha özel kılıyor.

Bunu kendi isteğiyle yapıyor.

Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve bu bana o kadar güven veriyor ki, adeta onun kollarında eriyorum.

"Çok güzel sarılıyorsun," diye mırıldanıyor.

O kucaklaşmanın ne kadar güzel olduğunu henüz idrak etmeye çalışırken, başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu ve gözümünden bir damla yaş süzöldü.

"Böyle düşündüğüne sevindim," diye fısıldadım, onun sayesinde hissettiğim tüm güzel duygular yüzünden sesim biraz kısık çıkıyordu.

Geri çekilmeye başlayınca kollarımı belinden çekiyorum. Tamamen uzaklaşmak yerine, bir kolunu belime dolamış halde tutarken diğeri elini yüzüme götürüyor.

Aman Tanrım. şu anda neler oluyor?

Çenemi tuttu ve göz teması kurana kadar yüzümü yukarı doğru itti. Midem garip bir beklenti ve endişe karışımıyla doldu.

"Lainey ve benimle birlikte burada her zaman bir yuvan olacağını bilmeni istiyorum," diye duraksıyor ve cümlesini tamamlamadan önce yüzünde kısa bir anlık hüznün belirliyor, "Rachel gittikten sonra bile."

Kalbim çok hızlı atıyor ve nefesimin dudaklarımdan hızla çıktığını fark edince utanıyorum.

Easton ya tepkimi görmezden geliyor ya da fark etmiyor çünkü "Burada güvendesin ve sana asla zarar vermeyeceğim" diye devam ediyor.

Düşüncelerim aniden durdu, bakışlarım faltaşı gibi açıldı ve yüzüm adeta alev aldı.

Aman Tanrım. O biliyor.

Bir adım geri çekildiğimde beni bırakıyor, ama ben başka yöne bakarken, "Utanma. Ve Rachel'a da kızma. Ona ben söylettirdim." diyor.

"Söylemesi kolay, yapması zor," diye mırıldanarak ondan bir adım daha uzaklaştım.

Hissettiğim tüm güzel duygular, güneşin önündeki sis gibi bir anda yok oluyor. Kaygım yeniden tavan yapıyor ve Easton'ın travmatik geçmişimi bildiğinin farkında olmak, anıların gölgelerden yavaş yavaş çıkmasına neden oluyor.

Trent'in beni duvara fırlattığı anın bir görüntüsü zihnimde belirdi ve hızla kollarımı kendime doladım.

Easton bir adım öne attığında irkildim, ama bir şekilde, omzumu tekrar tuttuğunda hareketsiz kalmayı başardım.

Daha da yaklaştı. "Bana bak." Utanç, sıcak lav gibi içimi kapladı ve isteksizce de olsa söylenenleri yaptım. "Benimle güvendesin, Nova."

Easton'ın tüm ihtişamı ve şöhreti kaybolup giderken, karşımda herkes adını bilmeden önce aşık olduğum adamla baş başa kalıyorum.

Onların evinde vakit geçirdiğimde her zaman bol bol yemek yememi sağlardı. Tüm doğum günlerimi onun ve Rachel ile kutladım. Bizi okul danslarına bırakırdı ve sonrasında bizi eve götürmek için her zaman dışarıda beklerdi.

Ergenlik çağımda bana hissettirdiği aynı güven duygusu şimdi de beni sarıyor. Sevdiğim insanlarla birlikte olmanın verdiği güven duygusuna ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum.

Beni saran duygu dalgasını kontrol edemeyerek ileri atıldım ve göğsüne çarptım. Sıkıca tutunarak, gözyaşlarıma hakim olmak için tüm gücümle mücadele ettim.

"Teşekkür ederim" derken sesim titriyor.

Beni inanılmaz bir şekilde kucaklıyor ve nefesinin başımın yan tarafını ısıttığını hissediyorum.

Biliyorum, o beni sadece küçük kız kardeşi olarak görüyor, ama en azından bir şekilde beni önemseydiği için bununla yaşayabilirim.

Bu, uzun zamandır yaşadığım en güzel duygu. Kollarının güvenliğinde derin bir nefes aldım.

Tanrım, bunca yıldır yalnızlık ve acı çektikten sonra, sonunda evimdeymişim gibi hissediyorum.

Bölüm 11

EASTON

Sylvia ile çalışma odasında oturmuş, ikimiz de dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorduk. Üzerinde çalıştığım filmin yönetmeni Tim, başını sallayıp iç çekti.

Spor salonunda bir saat boyunca kum torbasına acımasızca yumruk attıktan sonra, Rachel'a odaklanabilmek için kariyerime ara vermek amacıyla tüm sabah toplantılardaydım.

Sylvia, gerginliğin artmasını engellemek için elinden gelenin en iyisini yapıyor, ama Tanrı şahit, bazı insanların para hırsı ne kadar da mide bulandırıcı.

Kardeşimi öldüren kanseri öğrendiğimden beri neredeyse iki hafta geçti ve her geçen gün boynuma bir ilmek daha da sıkılaşıyormuş gibi hissediyorum.

Tim, "Yayın tarihini altı ay ertelemek zorunda kalacağız," diye yakınıyor. "Bu herkesi zor durumda bırakacak."

Kaslarım geriliyor ve acımasız olduğu açıkça belli olan adama bakarken çenemi sıkıyorum.

"Biliyoruz, çok şey istiyoruz ama minnettar oluruz Tim," diye yanıtlıyor Sylvia.

Başımı çevirip ona kaşımı kaldırıyorum çünkü o pisiğe yaltaklanmaktan bıktım. Benim zaten yedi yüz milyon dolardan fazla servetim var. Bu film beni batırmayacak ya da zengin etmeyecek.

Tim bir kez daha iç çekti, sonra mırıldandı: "Gece gündüz çalışırsak, çekimleri iki ayda bitirebiliriz. Sen onun ölümünü atlatmaya çalışırken, biz de sahneleri düzenleyip filmi gelecek baharın başlarında vizyona çıkarabiliriz. Benim de bekleyen başka bir projem var ve zaman kaybetmeyi göze alamam."

Sözleri içimi parçalarken bir an donakaldım.

*Gece gündüz demeden çabalayın. Onun ölümüyle başa çıkın.
Kahrolası!*

Ben ayağa fırladığım anda Sylvia hızla, "Tim, hemen iletişime geçeceğim," dedi.

"Kahrolası herif!" diye homurdanmadan önce dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

"Ben onunla ilgilenirim." Ayağa kalktı ve elini koluma koydu.

Müdürümün dokunuşundan hızla uzaklaşıyorum ve duygularımın tam bir kaosa dönüşmek üzere olduğunu hissettiğim anda, spor salonu ve yemekhanenin yanından hızla geçerek çalışma odasından çıkıyorum.

"Easton," diye sesleniyor arkamdan. Bana yetişmeye çalışırken topuklu ayakkabılarının fayanslara vuruş sesini duyuyorum. "Easton, bekle."

Omzumu çevirip öfkeyle, "O herifle çalışmayacağım. Ne kadar pahalı olursa olsun umurumda değil. Beni şu lanet olası sözleşmeden kurtarın!" diye çıktım.

Oturma odasına doğru köşeyi dönerken birine çarptım ve tepki veremedi. Nova koltuğun arkasına yaslandı, elinde tuttuğu kamera da yerde kaydı.

"Nova!" Rachel, diğer koltukta oturduğu yerden fırlayarak ayağa kalktı.

Nova'nın elbisesi uyluklarının etrafında toplanmış, giydiği hırka da omuzlarından kayarak kollarını açıkta bırakmıştı.

Pazusundaki hafif morlukları ve yüzündeki yoğun korkuyu görmek benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ona zarar veren o alçağa duyduğum öfke içimde alevlendi, zaten hissettiğim kızgınlıkla karıştı. Bütün bunlar göğsümde şiddetli duyguların güçlü bir karışımını oluşturdu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve korkmuş Nova'yı yakalayıp göğsüme çektim. Sylvia'ya dik dik bakarak, "Git ve sözleşmeyle ilgilen," diye emrettim.

Başını hızla salladı ve dizüstü bilgisayarını kolunun altına alarak aceleyle ön kapıdan çıktı.

Rachel endişeli bir ifadeyle yanımda çömeldi.

Dikkatimi tekrar Nova'ya çevirdim ve titrediğini hissedince yoğun bir suçluluk duygusu beni sardı. Onu incittim. Ona benimle güvende olacağına dair söz verdikten on gün bile geçmemiştir.

Dudaklarından hırıltılı nefesler dökülüyordu ve onu sakinleştirmek için saçlarına ve yüzünün yan tarafına öpücükler kondurmaya başladım. Sesim boğuk ve suçluluk duygusuyla ağırlaşmış bir halde, "Çok özür dilerim," dedim.

Bu sözleri bir erkekten kaç kez duydu ve o da onu tekrar incitti?

Onu daha da sıkı tutuyorum ve yüzünün yan tarafına öpücükler kondurmaya devam ediyorum. Son öpücük dudaklarının köşesine denk geliyor ve kollarımda irkildiğini hissettiğimde, sınırı aştığımı düşünerek hızla geri çekiliyorum.

Kahretsin.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Rachel ile Nova'nın şaşkın yüz ifadelerine baktım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, her şey için kendimi son derece kötü hissederek.

Rachel hırkayı tutarak Nova'nın omuzlarına düzeltti ve ona, "İyi misin?" diye sordu.

Sanki far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi, Nova başını sallayarak ayağa kalkmaya başladı. "Evet... ah... evet."

Hepimiz ayağa kalktık ve onu tekrar kucaklama isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Rachel bana şöyle bir baktı ve yaklaşıp elini koluma koydu. "İyi misin?"

Hayır. Kız kardeşim ölüyor. Çok öfkeliyim ve sanki bu yetmezmiş gibi, Nova'yı öpmeden önce yere serdim.

İsa.

Rachel'ı endişelendirmek istemediğim için başımı salladım. "İyiyim."

Nova kameraya doğru yürüyor ve eline aldığı anda Rachel, "Nova, bize biraz yalnız kalma fırsatı verebilir misin?" diye soruyor. Nova başını sallıyor ve hızla merdivenlere doğru koşuyor. Gözden kaybolduktan sonra kız kardeşim bana endişeli bir bakış atıyor. "Benimle konuş."

Derin bir iç çekerek, "Bugün beni çok yordu." dedim.

Elini kolumda yukarı aşağı doğru gezdiriyor. "Senin de kırılman mümkün, Easton. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

Sen gittikten sonra yıkılacağım.

Rachel'ı kucaklayıp sakinleştirici bir nefes aldım. "Benim için endişelenme."

Kısa bir süre sonra geri çekildi. "Yani... Nova'yı öptün. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerimiz buluştu ve Rachel'dan herhangi bir yargılama görmeyince kaşlarımı çattım. "Üzgün değilsin, değil mi?"

"Neden böyle olayım ki?"

"Çünkü o senin en iyi arkadaşın."

"Bu yüzden?"

Şaşırdım, başımı yana eğdim. "Nova ile bir ilişkiye başlamamda bir sakınca görür müsün?"

Rachel omuz silkti. "Eğer ikiniz de bunu istiyorsanız." Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Ona karşı romantik duygular besliyor musun?"

Bir an nasıl yanıt vereceğimi düşünüyorum, sonra da "O çok güzel ve Los Angeles'taki diğer kadınlardan tamamen farklı" diyorum.

Son bir buçuk haftadır Nova'ya duyduğum çekim hızla artıyor. Her gün onunla ilgili yeni bir şey fark ediyorum ve bu da onu daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediğim bir arzuyla istememe neden oluyor.

Rachel'ın yanında adeta bir anaç gibi davranıyor ve okuldan sonra Lainey'e her zaman ilgi gösteriyor. Kendine bir an bile vakit ayırmadı ve eminim ki izin verseydik, tüm evi ele geçirir ve canını dişine takarak çalışırdı.

Nova tanıdığım en özverili insan ve ona aşık olmak nefes almak kadar kolay.

Rachel gözlerini kısarak bana baktı. "Sorumu yanıtlamıyorsun."

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Kemik tutan köpek gibisin." Başımı salladım ve itiraf ettim, "Ona karşı bir çekim duyuyorum." Derin bir nefes aldım. "Hem de çok."

Rachel'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ona aşık mı oldun?"

Başımı salladım ve yanıt vermesi için uzun süre beklemem gerekmedi. "Vay canına, uzun süreli bir ilişkisi hiç olmamış olan

kardeşim gerçekten aşık oluyor. Sanırım bu bir ilk, çünkü yıllar önce birkaç kez dışarı çıkardığın o manken sayılmaz." Eğlenmiş bir kıkırdama duyuldu ağzından. "Cidden sonsuza kadar bekar kalacağını düşünmüştüm, ama Nova'nın seni flört konusundaki duruşunu yeniden gözden geçirmeye iten kişi olması beni sevindirdi."

Çeşitli sebeplerden dolayı flört etmiyorum; Rachel, Lainey ve kariyerim en önemli üç sebep. Çoğu kadın sadece kolumda görünmek istiyor ve kamera kapalıyken gerçekte kim olduğumla hiç ilgilenmiyor.

Nova ile arkadaşlıktan öte bir ilişki istediğimden emin olarak, "Nova ile yakınlaşmamda bir sakınca olur mu?" diye soruyorum.

"Bu bana bağlı değil." Rachel kanepenin etrafından dolaşıp oturdu. "Ama bu beni mutlu ederdi. Ben gittikten sonra senin ve Nova'nın birbirinize sahip olduğunuzu bilmek içimi rahatlatırdı." Kanepenin sırtlığına yaslandı. "Ama günün sonunda, bu ikinize kalmış bir şey. O kötü bir ilişkiden yeni çıktı ve bunu aklınızda tutmanız gerekiyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturup merdivenlere tekrar baktım. "Yapacağım."

Kısa bir süre sonra, "İş yerinde neler oluyor?" diye soruyor.

Sinirle içimi çektim. "Yönetmen tam bir pislik, ama Sylvia onunla ilgilenecek."

"Şimdi film çekimlerine uzun bir ara vermeniz için iyi bir zaman olurdu. Kariyerinize başladığınızdan beri aralıksız çalışıyorsunuz. Biraz dinlenin, Easton."

"Herkes çıldırarak," diye mırıldanıyorum ve yapımcı Robert'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum çünkü onunla çalışmayı seviyorum. Ertelemeyi bu yüzden istedim ama Tim'in saçmalıkları yüzünden ben yokum. O herifle bir daha asla çalışmayı reddediyorum.

Rachel, "Onların önemi yok," diye karşı çıkıyor. "Önemli olan tek kişiler bu evde yaşayanlar. Şimdi sana ihtiyacım var ve ben gittikten sonra Lainey'in sana ihtiyacı olacak. Bana söz ver, izin alacaksın."

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkışıyor. "Söz veriyorum."

Koltuğa vurarak, "Gel otur," dedi. Ablamın yanına oturdum ve ona doğru döndüm, sonra şöyle dedi: "Benim için çok şey yaptın

Easton. Bana bu güzel hayatı vermek için yaptığın tüm fedakarlıklar için minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Biliyorum, hayatımı ya da Lainey'nin hayatını bozmak istemediğin için eve hiç kadın getirmedi. Bir kızın isteyebileceği en inanılmaz ağabeysin." Titrek bir nefes aldıktan sonra devam etti, "Kendin için yaşamaya başlamanı istiyorum. Eğer Nova ile birlikte olmak seni mutlu edecekse, o hazır olduğunda bunu yap. Ama eğer işe yaramayacağından şüphelen varsa, yapma. Lainey'nin iyiliği için. İki vaftiz ebeveynine de ihtiyacı olacak."

"Bakalım neler olacak," diye yanıtlıyorum. Başımı yana eğerek soruyorum, "Nova'nın benim hakkımda ne düşündüğünü biliyor musun?"

"Hayır, ağzım mühürlü." Rachel hafifçe kıkırdadı. "Bunu kendin öğrenmek zorunda kalacaksın."

Ablamdan faydalı bir şey öğrenmeye çalışarak, "Beni bir erkek kardeş olarak görüyor mu?" diye sordum.

Rachel ağzını fermuarla kapatıyormuş gibi yapıyor. "Kapattım."

Aniden yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve bu beni ayağa kalkmaya zorladı. "Başın mı ağrıyor?"

Başını sallayınca, mutfığa koşup bir şişe su ve ağrı kesici aldım. Her şeyi ona verdikten ve hapları yutmasını izledikten sonra, "Lainey okuldan eve gelmeden önce biraz uyu. Bütün bu saçmalıklar seni yormuş olmalı." dedim.

"Evet. Porsha okuldan sonra gelecek, kızlar yarınki satış için kurabiye pişirecekler." Ayağa kalkarken içini çekti. "Tanrım, başım dönüyor. Odama kadar bana yardım eder misin ve Nova'ya bakar mısın?"

"Elbette."

Onu kucağıma alma isteğimi bastırmak zorunda kaldım ve kolumu ona dolamakla yetindim. Merdivenlerden yukarı çıkarken yavaş adımlarla ilerledim ve ikinci kata vardığımızda, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim.

Yatak odasına girerken başıyla onayladı. Yatağa uzanmasını bekledim, sonra içini çekerek, "Teşekkürler, Easton," dedi.

Solgun yüzüne bakıyorum ve bu, kalbime bir çivi daha çakıyor. "Seninle kalmamı ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Git Nova'ya bir bak."

Rachel'in üzerine eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. "İyi uyu." Odasından çıktım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Döndüm, Nova'nın kapalı kapısına baktım ve duygularımı ciddi bir şekilde değerlendirdim. Sadece iki hafta geçti ama onu yirmi yıldan fazla süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanırım bu yüzden ona bu kadar çabuk aşık oluyorum.

Çünkü, yaşadığı her şeye rağmen, hâlâ aynı iyi kalpli insan. Nefes kesici güzellikte bir kadına dönüştü ve onu elimden kaçırırsam dünyanın en aptal insanı olurum.

Artık bunun Rachel'i üzmeyeceğini bildiğime göre, Nova ile bir ilişki kurmayı düşünmeye başlıyorum.

Diğer kadınların yanında her zaman dikkatli olmak zorunda kaldım çünkü onların benimle şöhretim ve param için mi birlikte olduklarından asla emin olamazdım.

Nova için durum böyle değil.

Lainey'i birlikte büyütmek zorunda kalacağız. Belki işler yolunda giderse ve aramızda daha fazlası gelişirse, Lainey'in iki ev arasında bölünmesine gerek kalmaz.

Nova ile bir hayat kurma fikri aklıma geldikçe kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Nova her zaman bizimleydi. Daha gençken, aramızdaki yaş farkı ve en önemlisi reşit olmaması nedeniyle ona romantik bir gözle bakmamıştım.

Ama o yirmi sekiz yaşında ve aramızdaki yaş farkının artık bir önemi yok.

Evet, ama ya o seni sadece bir ağabey olarak görüyorsa?

Derin bir nefes alıyorum ve sonra yavaşça veriyorum.

Eğer bana karşı hissettiği tek şey buysa, Rachel'a baktığım gibi ona da bakacağım ve muhtemelen hayatım boyunca bekar kalacağım.

Bölüm 12

YENİ

Yatağımın kenarında oturmuş, Easton'ın dudaklarının benimkine değdiği dudak kenarına parmaklarımla dokunurken, boş boş yere yere bakıyorum.

Easton bana çarptığında ve yere düştüğümde, tıpkı Trent'in beni dövdüğü zamanlardaki gibi, öylesine şiddetli bir panik atak geçirdim ki donup kaldım.

Ama Easton acıya boğulmak yerine yüzümü öpücük yağmuruna tutmaya başladı ve bu beni derinden şok etti.

Aman Tanrım! Easton Rowe beni öptü.

Kısmen öyleydi, ama bunun bir önemi yok. Dudakları dudaklarıma değdi.

Easton'a olan sevgimi saklamak giderek zorlaşıyor. Rachel ve Lainey yattıktan sonra televizyon izlemek veya eski güzel günlerden bahsetmek gibi bir rutine girdik. Her gece birkaç saatliğine onunla baş başa kalmaya alışıyorum.

Kapıma gelen bir tıkırtıyla başımı hızla kaldırdım. Rachel olduğunu düşünerek, hızla yataktan kalktım ve kapıyı açtım.

Easton'ı görünce şaşırdım. "Aa. Merhaba."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor ve bu bana 'kısmi' öpücüğü hatırlatıyor.

"Rachel uyuyor," diyor. Yatak odama girdiğinde hızla geriye çekiliyorum. Kapıyı kapattıktan sonra, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı ıslattıktan sonra, "İyiyim," diye mırıldandım.

Hırkamı almak için uzandığı anda kalbim hızlanıyor ve utançtan yerin dibine giriyorum.

"Bunu giymeyi bırakabilirsin," diyor ve kollarımın üzerinden aşağı doğru çekiyor.

Pazumdaki hafif izler yüzünden kendimi çok rahatsız hissediyorum, ama sonra Easton başparmağının ucuyla o bölgeye dokunuyor. Dokunduğu yere bakıyorum ve içimde bir karıncalanma hissediyorum.

"Düşmene sebep olduğum için özür dilerim" dediğinde gözlerim tekrar yüzüne döndü.

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Kazalar olur."

Başparmağı tekrar tenime değiyor ve bedenlerimiz arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe olduğunu fark ediyorum.

İçini rahatlatmak için, "Gerçekten iyiyim. Lütfen benim için endişelenmeyin," diye ekledim.

Easton elini yanına indirip bana bakmaya başladı, ben de inanılmaz derecede garip hissetmeye başladım. Olanlardan dolayı üzgün olabileceğinden endişelenerek, sesim titreyerek, "İyi misin?" diye sordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı. Bir an başka bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü, ama sonra benden uzaklaştı ve kapıyı tekrar açtı. "Aşağı inelim."

Yatak odasından çıktıktan sonra, umutsuzca nefesimi içime çektim. Merdivenlerden birinci kata indiğimizde, mutfakta hizmetçi Frances'in sesini duydum. Ne zaman karşılaşsak bana çok nazik davranmıştı.

Frances bizi fark edince gülümsedi. "Akşam yemeğinde ne istersiniz? Yemeği ben hazırlayabilirim, siz de yemeye hazır olduğunuzda ısıtabilirsiniz."

Easton bana baktı. "Tercihiniz var mı?"

Başımı hızla salladım. "Hayır, ama Lainey pizza aşerdiğini söyledi."

"O zaman pizza olsun," diyor Frances kıkırdayarak. "O çocuğa biraz fırsat verseydik, pizzayla yaşardı."

Easton mırıldanarak, "Lütfen ananassız bir tane yapın," dedi. "Lainey'nin pizzada meyveye nasıl tahammül edebildiğini anlamıyorum."

"Sen hiç meyve sevmedin," diyorum alaycı bir tonla.

"Hele de pizzanın üzeri sıcakken hiç olmaz." Easton elimi tutup beni sürgülü kapılara doğru çektiğinde şaşırdım. "Dışarıda oturalım."

Dürüst olmak gerekirse, nerede oturmamı isterse orada otururum.

Saçma düşüncelerime kafamı salladım ve verandadaki şezlonglardan birine oturdum. Easton yine beni şaşırtarak sandalyesini tam benimkinin yanına çekti ve oturdu.

Onunla vakit geçirmek çok güzel ve onu tüm kalbimle sevsem de, içten içe aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olmayacağını biliyorum. Ama bu, onunla geçirdiğim bu kıymetli anların tadını çıkarmama engel olmuyor.

Başını çevirip bana baktı. "Yanılmıyorsam, Lainey'nin bahar tatili önümüzdeki cuma başlıyor. Rachel'in sevdiği her şeyi yapacağımız bir gün ayarlamak istiyorum."

"Bu fikri beğendim." Biraz daha dik oturdum ve sandalyemde hafifçe kayarak ona doğru döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Okulda ikinizin de çok sevdiği o filmi izleyebiliriz. Vampirlerin olduğu filmi."

"*Alacakaranlık mı ?*" diye kıkırdadım. "O benim en sevdiğim filmlerden biri. Rachel benim için defalarca izlemeye katlandı."

"Ah." Kaşı kalktı. "Bir düşüneyim." Bakışları arka bahçede gezindi, sonra tekrar bana odaklandı. "Başka bir spa günü ayarlayabiliriz?"

Başımı coşkuyla sallıyorum. "Pazartesi günü yaptığımızdan çok keyif aldı." Yapabileceğimiz diğer şeyleri düşünüyorum, sonra soruyorum, "Belki bir günlüğüne plaja gideriz?"

"Evet." Easton telefonunu cebinden çıkarıyor ve hava durumu uygulamasını açtığını fark ediyorum. "Önümüzdeki hafta güneşli günler. Barbekü de yapabiliriz."

"Günü bir masa oyunu oynayarak bitirebiliriz. Monopoly'de bizi yenmeyi her zaman çok severdi."

"Çünkü beni aldattı," diye mırıldandı.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Öyleyse, gönlünce aldatmasına izin verimiz."

Birdenbire telefonu çaldı ve ekrana baktım. Çağrıyı kabul ederken, ona mahremiyet sağlamak için ayağa kalktım, ama eli

uzanıp bileğimi kavradı.

"Hey, Sylvia," diye yanıtladı ve başıyla tekrar oturmam gerektiğini işaret etti.

Söyleneni yapıyorum, bileğimi saran parmaklarının farkında olarak.

"O herifin ne dediği umurumda değil. Onunla çalışmayı reddediyorum," diye homurdandı.

Ses tonundaki öfke beni geriyor, ama sonra başparmağı bileğimin iç kısmına hafifçe dokunmaya başlıyor. Bakışlarım dokunduğu yere kilitleniyor, kalbim ise çılgın bir hızla çarpıyor.

"Röportaj yok. Her günümü Rachel ile geçiriyorum ve Lainey'e vakit ayırabilmek için muhtemelen biraz izin alacağım," diyor, onun ne söyleyeceğini dinlemeden önce.

Easton, işaret ve orta parmaklarını tam nabzımın üzerine gelecek şekilde ayarladı. Kalp atışlarımın ne kadar hızlı olduğunu hissedebildiğini fark edince, hızla ondan uzaklaştım.

"Tamam. Nasıl gittiğini bana bildir," derken gözleri birden yüzüme dikildi.

Telefon görüşmesi bittiğinde, bahçeye ve havuza şöyle bir göz attım, hem utandım hem de endişelendim. Hemen eve kaçmayı düşündüm.

"Nerede kalmıştık?" diye soruyor Easton ve ona tekrar baktığımda telefonu dizine koyduğunu görüyorum. "Rachel'a ne yapmak istediğini sormalıyız."

"Kesinlikle," diye yanıt verirken sesim zar zor duyuluyordu.

"Eklememiz gereken başka bir şey var mı?"

El bileğime bakıyorum, hâlâ onun dokunuşunu hissedebiliyorum.

Kalp atışlarımın ne kadar hızlı olduğunu fark etti mi?

Belki de ben şanslıydım, o değildi.

"Ahhh..." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. "Hepimiz ona ne kadar değerli olduğunu söyleyebiliriz? Mutlu anılarımızı paylaşabiliriz?"

"İyi fikir," diye onayladı. Bir an gözleri yüzümde gezindi, sonra elimi tuttu ve sordu: "Biraz gergin görünüyorsun. Benimle burada oturmakta bir sorun yok mu?"

"Evet" diye yanıt verirken kalbim çılgınca çarpıyor.

Tüm dikkatini bana vererek, "Benimle kendini güvende hissediyor musun?" diye sordu.

Cevabı düşünmeme bile gerek kalmadan, "Kendimi güvende hissettiğim nadir insanlardan birisin," diyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim." Sesi daha derin ve samimi geliyordu, bu da tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Zihnim bana oyunlar oynamaya başladı.

Avuç içi kolumun üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor. "Üşüyor musun?"

Aman Tanrım, tüylerimin diken diken olduğunu fark etti.

Hava çok sıcak ama tepkimin onun yüzünden olduğunu düşünmesini istemiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Evet." Boğazımı temizliyorum. "Gölgede biraz serin."

Kesinlikle öyle değil, ama lütfen yalanıma inanın.

Kolunu kaldırırken "Buraya gel," diye mırıldandı.

"Ha?" Omuzlarıma kolunu dolayarak beni yanına çekerken, ona sadece şaşkın gözlerle bakakaldım.

"Seni sıcak tutacağım," diye kıkırdadı.

Bu gerçekten şu anda başıma mı geliyor?

Easton'a yaslanıyorum, zihnimde bir sürü düşünce dönüp duruyor ve kalbimde yeşermemesi gereken umutlar besliyorum.

Yapma Nova. Easton sadece iyilik yapıyor. Rachel ve Lainey için de aynısını yapardı.

"Eve geldik!" diye seslendi Lainey.

Hızla Easton'dan uzaklaşıp ayağa fırladım. Açık sürgülü kapılara doğru yürürken yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim ve "Fırınlamaya hazır mısınız?" dedim.

"Evet!"

Kızlara yaklaştım ve Lainey'nin en yakın arkadaşının örgülü saçlarıyla çok sevimli görüldüğünü fark ettim.

"Sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim, Porsha. Lainey senin hakkında çok güzel şeyler anlattı."

Yüzünde hoş bir gülümseme beliriyor. "Sizinle tanışmak da çok güzel."

Lainey sesinde gururla, "Nova benim vaftiz annem," diyor. "Ama bunu zaten biliyordunuz."

Lainey'e yandan sarılıp, Frances'in tezgahı sildiği mutfağa göz attım. "Bizim için yer var mı, Frances?"

"Evet. Pizzalar buzdolabında. Yemeye hazır olduğunuzda, yirmi dakika fırına koymanız yeterli."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Lainey'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Pizza?"

Mutfağa doğru yürürken başımı salladım. "Dün gece canının çektiğini söylemiştin, o yüzden akşam yemeğinde yiyebiliriz diye düşündüm."

"En iyisi sensin!"

Kızların çantalarının kanepenin yanında durduğunu fark ettim. "Ben kurabiyeler için malzemeleri hazırlarken siz de çantalarınızı odalarınıza götürüp yıkarsanız iyi olur."

"Pekala." Easton eve girdiğinde Lainey'nin dikkati ona yönelir. "Merhaba, Easton Amca."

"Okulda iyi bir gün geçirdin mi?" diye soruyor.

Başını salladı. "Bahar tatiline sadece bir hafta kaldı. Sabırsızlıkla bekliyorum." Etrafına bakındı. "Annem nerede?"

Easton, "Şu anda uyuyor ama yakında uyanacak," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden yukarıdayken sessiz olun."

"Tamam." Kızlar çantalarını alıp ikinci kata çıkarken kıkırdadılar.

Kiler bölümüne doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve kurabiyeleri pişirmek için ihtiyacımız olacak un, şeker, çikolata parçaları ve diğer her şeyi alıyorum.

Aldığım ganimetleri adaya taşıyıp mermer tezgahın üzerine yerleştiriyorum.

Easton elini belimin alt kısmına koyup bana doğru eğildi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Eğer o adam bana dokunmaya devam ederse, aklıma hiç girmemesi gereken fikirler gelmeye başlayacak.

Boğazımı temizledim. "Ahh... yumurtaları ve sütü getirebilir misin?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Çekmecelerden birine doğru yürüyorum ve karıştırma kaplarını çıkarıyorum, ardından birkaç kaşık ve bir çırpıcı alıyorum.

Easton, süt ve yumurta kutusunu mutfak adasına yerleştirdikten sonra oturup ellerini birbirine sürdü. "Sırada ne var?"

Kahkaha attım. "Kızlarla birlikte kek yapmayı mı planlıyorsun?"

Omuz silkerek, "Yapacak daha iyi bir şeyim yok," dedi.

Lainey ve Porsha aşağı inerler ve her ikisi de birer tabureye çıkar.

Tarifi daha yakına çekip, "Hadi işe koyulalım. Annen iki yüz kurabiye pişirmemiz gerektiğini söyledi," dedim.

Hepimiz Rachel'in el yazısıyla yazılmış kağıdın etrafına toplanıyoruz. İşlem yavaş ilerliyor ve bir şeyleri batırmamak için tarifi sürekli kontrol etmek zorunda kalıyorum.

Yumurta kırmaya odaklanmışken Lainey yanağıma bir parça un sürdü. Kızların kahkahaları mutfağı doldururken ben de kıkırdadım ve omzumla silmeye çalıştım.

"Ben hallederim," diyor Easton. Bir kağıt havlu alıp önüme geliyor ve dikkatlice tenimdeki unu temizliyor.

"Teşekkür ederim." Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim ve kalbim o kadar çok sevgiyle doldu ki patlayacakmış gibi hissettim.

"Rica ederim," diye yanıt verirken yüz ifadesinde bir şefkat vardı.

Ondan alacağım tek şey bu olsa bile mutlu olurum.

İşe geri döndüğümüzde dudaklarım yukarı kıvrılıyor ve uzun bir süre ayrı kaldıktan sonra bu muhteşem ailenin bir parçası olmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu hissediyorum.

Bölüm 13

EASTON

Nova, poşetlerle ağzına kadar dolu kutulara şüpheyle bakarken, "Bütün kurabiyeleri satabileceğimizden emin misin?" diye soruyor.

"Hepiniz küçük bir ülkeyi doyuracak kadar kurabiye pişirmeye karar verdiniz. Bize sadece iki yüz tane gerekiyordu," diye mırıldandı Rachel. "Satamadıklarımızı bağışlayabiliriz."

"Her şeyi satacaksın," diyorum bir kutuyu alıp diğerinin üzerine istiflerken. Kutuları mutfaktan dışarı taşıırken de ekliyorum: "Ben de geliyorum."

Rachel arkamdan geliyor. "Emin misin?"

"Evet." Kutuları Tyler'a uzattım ve ona, "Mutfaktaki diğerlerini de al, Noah, Ryan ve Eddie'yi de çağır. On dakika içinde çıkıyoruz." dedim.

"Evet, efendim."

Kardeşıme dönüp elimi omzuna koydum. "Ben masada olursam, her şey çabuk tükenir. Uzun süre ayakta kalmanı istemiyorum."

Endişeli bir ifadeyle içini çekti. "Bütün kadınlar masamıza hücum edecek. Tam bir izdiham olacak."

Tyler'ı işaret ederek, "Bu yüzden burada korumalar var," dedim.

SUV ile benim aramda bakışlarını gezdirirken, "Bu konuda emin değilim," diye mırıldandı.

Gözlerine bakmak için biraz eğildim. "Lainey'nin okul yükümlülükleriyle ilgilenmem gerekiyor."

"Nova okul işlerinde yardımcı olabilir."

"Ben de öyle yapacağım," diye ısrar ediyorum.

Rachel'ın kaşları hüznle çatılıyor ve bu da beni onu kucaklamaya itiyor.

"Teşekkürler, Easton," diye mırıldandı göğsüme yaslanarak.
"Senin için ne kadar zor olacağını biliyorum."

"Benim için endişelenme." Eve geri dönebilmek için elini bırakmadan önce başının yanına bir öpücük kondurdum.

Tyler son kutuyu kap­tı­ğın­da, "Lainey, Porsha, Nova, haydi gidelim!" diye sesleniyorum.

Hepsi aceleyle merdivenlerden aşağı indiler ve en alt kata vardıklarında Nova, Lainey'nin kulağının arkasına bir tutam saç hızla sıkıştırdıktan sonra, "Saçı nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Harika," diyorum.

Rachel sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Saçlarını nasıl kıvırdın?" diye sordu.

Nova, "Sabır," diye yanıtlıyor. "Ve kendi deneyimimle yıllarca süren pratik."

Porsha, saçını bize göstermek için kendi etrafında dönerek, "Örgüme bakın," diyor.

"Çok güzel," diye övüyor Rachel.

"Görüşürüz, Easton Amca," diyor Lainey.

"Ben de geliyorum."

Gözleri kocaman açıldı ve ardından neredeyse sevinçten zıplamaya başladı. "Gerçekten mi? Aman Tanrım, en çok parayı biz kazanacağız."

Hafifçe kıkırdadım ve Rachel ile kızlar ön kapıya doğru yönelince Nova'yı bekledim. Elimi belinin alt kısmına koyup yanında yürüdüm.

"Lainey'nin okulunda işler biraz karışabilir," diye uyarıyorum onu.

"Nasıl yani?"

Ona şöyle bir baktım. "Beni orada görmeye alışkın değiller." Her şeye hazırlıklı olmasını isteyerek, "Gazeteciler olabilir ve seni fark edeceklerdir," dedim.

"Gazeteciler?"

Ön kapıya gelip Nova'nın kolundan tutarak onu geri çektim ve şöyle açıkladım: "Benimle fotoğrafının çekilme ihtimali yüksek ve dedikodular hızla yayılacak."

Başını kaldırıp baktı, endişe yeşil gözlerini karartmıştı. "Ne tür söylentiler bunlar?"

"Lainey'nin dadısı olmanızdan tutun da Rachel ile bir ilişki içinde olmanıza kadar her şey olabilir."

Omuz silkerek, "Bu beni rahatsız etmez," dedi.

"Ve kesinlikle aramızda bir ilişki olduğuna, hatta nişanlandığımıza dair söylentiler çıkacaktır."

"Biz mi? Yani sen ve ben mi?" Elini aramızda çalgınca salladı, sonra da gevelemeye başladı: "Onların aksini düşünmelerini sağlamak için yapabileceğim veya söyleyebileceğim bir şey var mı? Rachel'ı öpebilir, elini tutabilirim. Tanrım, senin hakkında yalan yazmamaları için her şeyi yaparım."

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Sakıncası yok, ama ne yaparsan yap, Rachel'ı öpme."

"Neden?"

"En son isteyeceğim şey, medyanın senin Rachel ile romantik bir ilişki içinde olduğunu düşünmesi."

Çünkü o zaman ilişkimizi sonunda kamuoyuna açıkladığımda çok garip görünecek.

Eğer Nova'da bir şans yakalarsam tabii.

"Bunun nesi yanlış?" diye soruyor.

Onun bana karşı hislerinden emin olana kadar gerçeği söyleyemediğim için, "Rachel'ı ön plana çıkarmak istemiyorum" diyorum.

"Ah. Doğru. Tabii ki."

"Yani eğer birini öpmek istersen, beni öp," diye takıldım ona, sonra da SUV'ye doğru yürümeye devam ettim.

Nova gergin bir şekilde kıkırdar ve SUV'ye vardığında Rachel, "Ben kızlarla arka koltuğa oturacağım. Sen ön yolcu koltuğuna geç." der.

Nova araca binerken yanaklarının pembeleştiğini fark ediyorum. Sürücü tarafına doğru yürürken, korumaların bineceği diğer SUV'ye bir göz atıyorum ve ardından direksiyonun başına geçiyorum.

"Hepimiz birlikte dışarı çıkalı epey zaman oldu," diye belirtiyor Rachel, ben motoru çalıştırırken.

Lainey de kendi fikrini ekleyerek, "Çok eğlenceli olacak," dedi.

Güvenlik görevlilerinin SUV aracının arkasında ilerlerken, çok gergin görünen Nova'ya bakıyorum.

Onun beni bir kardeş olarak görmediğinden yüzde yetmiş eminim. Dün bileğine dokunduğumda kalbi hızla çarpıyordu. Benden uzaklaştığında fark etmemiş gibi davrandım ve bu onu tekrar rahatlattı.

Benim sevgi dilim dokunma ve çoğunlukla da buna karşı çıkmıyor gibi görünüyor. Ara sıra bana baktığını yakalıyorum ve çok fazla kızarıyor.

İtiraf etmeliyim ki, onun o masum hali ve kızarması benim için inanılmaz derecede çekici.

Ama acele etmeyeceğim, çünkü Nova'yı korkutup kaçırmak istemem. Ayrıca ona karşı olan duygularım konusunda da emin olmak istiyorum, çünkü aramızdaki ilişki çevremizdeki herkesi etkileyecek.

"Los Angeles hakkında ne düşünüyorsun, Nova?" diye soruyorum.

Hafifçe kıkırdadı. "Çok fazla görmedim."

Rachel, "Bağış toplama etkinliğinden sonra araba turuna çıkabiliriz," diye belirtiyor.

Dikiz aynasından kız kardeşime bakıyorum. "Tabii, eğer yorgun değilsen."

"O zaman beni eve bırakabilirsin, Nova ve Lainey'i de dışarı çıkarabilirsin."

Nova omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bakalım işler nasıl gidecek. Belki hepimiz yoruluruz ve sonunda film izleriz."

Lainey, Porsha'ya bakarak, "Annen bizimle film izlemene izin verir mi sence?" diye sordu.

Porsha başını salladı. "Daha sonra kuzenlerimi ziyaret edeceğiz. Annemle babamla da pasta satışında buluşacağım."

Lainey kendi kendine, "Keşke kuzenlerim olsaydı," diye mırıldanıyor.

Gözlerim Nova'ya kayıyor ve onunla çocuk sahibi olmayı hayal ettiğimde, dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor çünkü onun harika bir anne olacağını biliyorum.

Okula vardığımızda, güvenlik görevlilerinin yanındaki bir park yerine park ettim. Nova kapısını açtı ama ben hemen uzanıp elimi

bacağına koydum. "Güvenlik görevlileri hazır olduklarına dair işaret verene kadar bekle."

"Tamam aşkım."

Tyler benim kapımı açmaya gelirken Noah, Ryan ve Eddie diğer kapıları açıyorlar.

Koltukların arasındaki bölmeden bir çift güneş gözlüğü alıyorum ve arabadan inerken takıyorum.

"Eddie, Lainey ile kal," diye emrettim. "Noah, sen de Rachel ve Nova ile birlikte olacaksın."

Hepsi başlarını salladı ve her birimiz bir kutu kurabiye aldık. Masaların ve çardakların kurulduğu beyzbol sahasına doğru yürürken, Tyler önden gitti ve Ryan da sağımda kaldı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı bir kadın ve ben de inledim. "Easton Rowe!"

Bir hayran grubunun ne kadar çabuk oluştuğu beni her zaman şaşırtıyor. Asla tek tek oluşmuyor.

Saniyeler içinde her taraftan bizi kuşattılar ve adımı bağırmaya başladılar. Muhafızlar görevlerini yapıp onları geri püskürtürken Tyler, "İmza veya fotoğraf yok... Bay Rowe ve ailesine mahremiyet tanıyın... Fotoğraf yok... Geri durun." diye bağırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Nova arkamdan. "Bu inanılmaz."

Rachel ona, "Alışacaksın," diyor. "Kimseyle göz teması kurma ve yürümeye devam et."

Sylvia bunu duyunca muhtemelen çıldıracak.

Sonunda masaya ulaştım ve kalabalıkla aramdaki bariyer görevi görmesi için masanın arkasına geçtim.

"Sadece bir fotoğraf, Easton," diye yalvarıyor bir hayran. "Lütfen!"

Nova ve Rachel kutuları açabilsin diye bir adım geri çekildim, sonra Rachel bağırdı, "Kurabiye almıyorsanız lütfen gidin. Kızım satışına başlamak istiyor."

Tahmin ettiğim gibi, hepsi kurabiye almak için sıraya girdi.

Nova, masanın altına boş bir kutu koymak için geriye doğru hareket ederken yanlışlıkla bana çarptı. Ayakta durmasını sağlamak için kalçalarından tuttum ve bu durum kalabalığın yarısının çığlık çığığa bağırmasına neden oldu.

"Ona dokunuyor!"

"O kim?"

"Tanrım, lütfen bana sevgili olmadığını söyle!"

"Keşke onun yerinde olsaydım."

Rachel, elindeki on dolarlık banknotu alıp kadına bir paket kurabiye uzatırken, "Bu çok kötü bir fikirdi," diye mırıldandı.

Nova tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu ve satışı olabildiğince çabuk bitirmek istediğim için güneş gözlüklerimi çıkardım. "Bu bir bağış toplama etkinliği, değil mi?" Masadan siyah kalemi alıp çantalara imzamı attım. "Çanta başına fiyat yüz dolara çıktı."

"Bana iki tane ver."

"Üç tane istiyorum."

Çantalar Rachel ve Nova'nın taşıyabildiği kadar hızlı satılıyor ve müdür masamıza gelmeden önce bile hepsi tükeniyor.

Müdür Barnes, bize doğru yaklaşıırken elini uzatarak, "Bay Rowe," dedi.

Tyler'a adamın geçmesi için başımla işaret ettim ve elini sıkarken, "Kız kardeşimin düzenlediği bağış toplama etkinliği oldukça başarılı geçti," dedim.

"Evet." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Rachel'ın veli derneğine katıldığından beri her şey yolunda gidiyor. Bugün burada olmanız bizim için büyük bir onur."

"Sadece yeğenime destek oluyorum."

"Öğretmenler odasına benimle gelmek ister misiniz?" diye soruyor, sonra daha da yaklaşıyor. "Orada daha fazla mahremiyetiniz olur."

Lainey, "İşte Porsha'nın annesi," diyor. "Onlarla kalabilir miyim? Diğer masalara da bakmak istiyorum."

"Elbette." Eddie'ye baktım. "Lainey'i gözünüzden ayırma."

"Evet, efendim."

"Geliyor musun?" diye sordum Rachel'a.

"Kesinlikle."

Müdür Barnes ile öğretmenler odasına doğru yürürken Nova hâlâ şaşkın görünüyordu, bu yüzden kolundan tutup onu kendime doğru çektim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Nova, hayranlar peşimizden gelip sürekli fotoğraf çekip dikkatimi çekmek umuduyla adımı bağırınca.

Müdür Barnes, bizlerin binaya girmesine izin verirken, kendisi geride kalarak hayran kalabalığına, "Gidip başış kampanyasına destek verin" dedi.

Ryan ve Noah'ın onların binaya girmesini engelleyeceğini bildiğim için rahat bir nefes aldım.

Salona girdiğimizde Rachel buzdolabına yöneldi ve oradan üç şişe su aldı.

Kendi şişesinin yarısını içmeden önce bana ve Nova'ya birer şişe verdi. Derin bir nefes vererek, "İsterseniz eve gidebilirsiniz, ben de Lainey ile bir saat kadar kalırım," dedi.

"Seni yalnız bırakmayacağım," diye mırıldanıyorum salona şöyle bir göz atarken.

Aniden Rachel'in şişesi yere düştü ve bir saniye sonra kasılmaya başladı. Suyumu bir kenara fırlattım ve vücudu kasılıp gözleri geriye doğru dönmeye başladığı anda onu tuttum.

"Rach!" diye çığlık attı Nova, Rachel'in elini tutmak için yanına gelerek.

Hemen kız kardeşimi yere indirdim, sonra müdürün "Epilepsi hastası mı?" diye sorduğunu duydum.

"Hayır!" Etrafımıza bakındım, sonra da "Tyler!" diye bağırdım.

Kapı aralığında beliriyor. "Evet."

"Arabayı öne getirin. Hemen!"

Koruma görevlim kaçıp gitti ve ben de dikkatimi tekrar Rachel'a çevirdim. Sıkıca kenetlenmiş çenesini ve kontrolsüz hareketlerini görünce kalbim paramparça oldu. Şimdiye kadar sadece yorgundu ve baş ağrıları vardı. Bu nöbet, Rachel'in ölmekte olduğu gerçeğini açıkça ortaya koydu.

Ryan ve Noah odaya aceleyle girdiler. Tyler onlara bizi kontrol etmelerini söylemiş olmalı.

Nöbet sadece birkaç saniye daha uzun sürse de, kız kardeşim sakinleşene kadar sanki bir saat geçmiş gibi geliyor.

"Rachel?" Başını göğsüme yaslariken avucumla saçlarını okşadım.

Bayılmış gibi görünüyor ve gözlerim, inanılmaz derecede solgun olan Nova'ya kayıyor. "Lainey'i çağır. Ryan'ı da yanına al, seni Cedars-

Sinai'ye götürebilir. Rachel'i götürdüğüm hastane orası."

"Tamam." Yerden fırlayarak odadan dışarı koştu, Ryan da hemen arkasından çıktı.

Rachel'i kollarımın altına yerleştirip göğsüme doğru kaldırırken ayağa kalktım ve Müdür Barnes'a bakarak, "Ön çıkış nerede?" diye sordum.

"Bu taraftan."

Noah arkamdan gelirken ben de onu takip ettim ve ofis binasının ön kapısından dışarı fırladığımızda, Tyler'ın SUV'yi ani bir frenle durdurduğunu gördük.

Noah arka kapıyı açmak için önden koştu ve ben de Rachel'i kucağıma alarak hızla içeri girdim.

"Cedars-Sinai," diye talimat veriyorum Tyler'a. O da Noah'ın yolcu koltuğuna atlamasını bekledikten sonra gaza basıp okuldan hızla uzaklaşıyor.

Rachel'a bakarak elimi yüzünün kenarına sürdüm ve fısıldadım, "Uyan." Alnına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapatarak yalvardım, "Lütfen uyan. Çok erken. Lütfen, Rach. Beni henüz bırakamazsın. Bugün değil. Böyle değil."

Bölüm 14

YENİ

Kalabalığın arasında Lainey'i çılgıncasına aradım, onu göremeyince fısıldadım, "Nerede o?"

"Onu göremiyorum," diye mırıldandı Ryan.

"Hey, siz Easton Rowe ile birlikte olan kadın değil misiniz?" diye soruyor tanımadığım bir kadın.

"Hayır," diye mırıldanıp ondan uzaklaşmak için sola doğru hızla döndüm. En son ihtiyacım olan şey, Easton'ı tanıdığımı düşünen bir kalabalığın üzerime üşüşmesi.

"İşte Eddie!" diye bağırdı Ryan ve diğer gardiyanın olduğu yöne doğru koşarken kolumu sıkıca kavradı.

Ryan'ın bana dokunmasından inanılmaz derecede rahatsız oluyorum, ama kolumu onun tutuşundan kurtarmam birkaç saniye sürüyor.

Lainey görüş alanıma girdi ve yanına vardığımda elini tutarak, "Gitmemiz gerekiyor tatlı kızım. Acil bir durum var," dedim.

Gözleri kocaman açıldı ve sanki birini arıyormuş gibi arkama baktı. "Anne?"

Başımı salladım ve onu otopark alanına doğru çektim. Sahayı hızla geçerken Ryan'ın Eddie'ye Cedars-Sinai'ye gideceğimizi söylediğini duydum.

SUV'nin arka koltuğuna bindiğimizde Lainey, "Anneme ne oldu?" diye soruyor.

Tanrım, bunu ona söylemek bana düşmez.

Çok endişeliydim, doğru düzgün düşünemiyordum ve sonunda yalan söyledim: "Emin değilim. Hastanede öğreniriz."

Yolculuk son derece uzun ve yorucu geçti ve sonunda Cedars-Sinai'ye vardığımızda Lainey'e, "Easton'ın telefon numarası sende var

mı, böylece hastanenin neresinde olduğunu öğrenebiliriz?" diye sordum.

Ryan, araçtan inmek için kapısını iterek açarken, "Tyler bize nereye gideceğimizi söyledi," diye bilgilendirdi beni.

Beklemeyi umursamadan hızla dışarı çıktım ve Lainey yanımda durur durmaz tekrar elini tuttum. Ryan'ı takip ederek binaya girdik, ancak asansör beklemek zorunda kalınca ağlamak üzereydim.

Lütfen Rachel'in iyi olmasına izin verin.

Geri sayan rakamları izliyorum ve kapılar açılır açılmaz içeri fırlıyorum. Ellerimi Lainey'nin omuzlarına koyup onu yanıma sıkıca bastırıyorum.

Titrediğini hissedince onu sıkıca kucakladım. "Her şey yoluna girecek."

Başını salladı ama yüzü korkudan buruşmuştu.

Asansör durdu ve Ryan bizi bir odaya götürürken aceleyle onun peşinden gittik. İçeri girdiğimizde boş bir yatak ve küçük bir oturma alanı vardı. Daha önce gördüğüm hiçbir hastane odasına benzemiyordu.

Easton, elindeki saç tutamını sıkıca kavrayarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"İyi mi?" diye soruyorum aptalca, çünkü iyi olmadığı çok açık.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

"Easton Amca!" diye bağırdı Lainey ve elimi bırakıp ona doğru koştu.

Kollarını açıp onu sıkıca kucakladı, gözleri benimkilerle buluştu. "Ona MR çekiyorlar."

Başımı sallıyorum ve ellerimle oynuyorum, yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için huzursuz hissediyorum.

Easton kollarından birini açarak bana doğru yürüdü ve ben de ileri atıldım. Kollarımı onun ve Lainey'in etrafına sardım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Lütfen, Tanrım.

Ne için dua ettiğimi bilmiyorum çünkü Rachel ile yer değiştirmek mümkün değil.

Hayatınızdaki en önemli kişi ölmek üzereyken ne için yalvarırsınız?

Nefeslerim düzensizleşti ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Lütfen beni daha güçlü kıl ki Rachel, Lainey ve Easton'ın ihtiyaç duyduğu kişi olabileyim.

Yıkıcı duygularımı kontrol altına almak için mücadele ediyorum ve biraz daha sakinleştiğimde geri çekilip avucumu Lainey'nin saçlarına sürerken Easton'a bakıyorum. "Bir şey ister misiniz?"

"Bir bardak su."

Başımı salladım ve onlardan uzaklaşarak, üzerinde iki bardak ve su ve buz dolu bir sürahi bulunan küçük yuvarlak masaya doğru yürüdüm. Hızlıca bir bardağı biraz su doldurdum ve bardağı Easton'a götördüm.

O susuzluğunu giderirken, ben eğilip Lainey'nin saç tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum.

Bakışları benimle Easton arasında gidip geldi. "Anneciğim iyi olacak mı?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için Easton'a şöyle bir baktım.

Bardağı bana uzattığında doğrulup elinden alıyorum. Lainey'i kucağına alıp bir sandalyeye doğru yürüyor ve oturuyor. Onu kucağına yerleştirirken bardağı sıkıca tutuyorum.

"Sana şimdi söyleyeceklerim kolay değil," diyor ona, yüzünde yürek acısıyla gergin bir ifadeyle. "Annen çok hasta, Lainey. Kanser oldu."

Lainey'nin çenesi titriyor ve sesi kısık ve kırılgan bir şekilde, "Annem ölecek mi?" diye soruyor.

Easton titreyerek derin bir nefes alıyor ve "Evet, tatlım," dediğinde kalbim milyonuncu kez kırılıyor. Bir nefes daha alıyor ve sesi titriyor. "Çok üzgünüm."

"Hayır." Lainey'nin yüzü buruştu ve ilk gözyaşı yanağından aşağı süzölürken, benim gözyaşlarım da yeniden akmaya başladı.

Easton, Lainey'i sıkıca kucakladı. "Tanrım, keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı, ama ben ve Nova varız. Seni çok seviyoruz."

"Annemin ölmesini istemiyorum," diye ağlayarak kollarını amcasının boynuna doladı. "Bu adil değil."

"Hayır, öyle değil," diye fısıldıyor.

Bir şekilde bardağı masaya koymayı başardım ve yanlarına oturdum. Onlara doğru eğildim ve Lainey'nin saçlarına bir öpücük kondururken elimi sırtında yukarı aşağı doğru gezdirdim.

Yanılmıyorsam, "Annenle hâlâ zamanımız var. Her saniyeyi onunla geçireceğiz ve onu her zamankinden daha mutlu edeceğiz," diyorum.

Lainey başını salladı, ama hıçkırıkları hızlandı ve yüreği paramparça oldu.

Gözyaşlarının dinmesi yavaşlayana kadar saatler geçmiş gibi geliyor, yüzü lekeli ve ateşli görünüyor.

Ayağa kalkıp, "Anneni odaya getirmeden önce yüzünü silelim," dedim.

Lainey başını salladı ve Easton'ın kucağından indikten sonra elimi tuttu ve yanıma iyice sokuldu. Onu tuvalete götürdüm ve kalçalarından tutarak tezgâhın üzerine oturmasına yardım ettim.

Tuvalet kağıdı alıp, yanaklarındaki gözyaşlarını nazıkçe siliyorum.

Vaftiz kızımın göz göze gelerek söz veriyorum: "Her adımda yanında olacağım ve seni asla yalnız bırakmayacağım. Tamam mı?"

Ağlamaktan sesi kısılmıştı. "Sonsuza kadar benimle kalacak mısın?"

"Sonsuza dek, tatlı kızım." Serçe parmağımı kaldırıyorum ve o da serçe parmağını benimkine doluyor. İkimiz de öne eğilip ellerimizi öpüyoruz, sonra da "Seni çok seviyorum" diyorum.

Çenesi tekrar titreyerek fısıldadı: "Korkuyorum."

Onu sıkıca kucaklayıp başının yanlarına öpücükler konduruyorum. "Ben de öyle düşünüyorum. Ama bunun üstesinden geleceğiz. Sen, ben ve Easton Amca."

Başını salladı ve geri çekilerek bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturdu. "Acıtır mı?"

"Ne oldu tatlı kızım?"

"Öldüğünde anneme acı verecek mi?"

Aman Tanrım. Hiçbir fikrim yok ve Rachel'ın son günlerini düşünmemeye çalıştım. Başka ne diyeceğimi bilemeyip başımı salladım. "Hayır. Uyanamayacak hale gelene kadar çok uyuyacak."

Odadan gelen bir hareket sesi duyduk ve hızla Lainey'i tezgahın çekip ayağa kalkmasına yardım ettim. Tuvaletten aceleyle

çıkarken eli anında benimkini kavradı.

Rachel tekerlekli sandalyede, son derece bitkin görünüyordu. Easton onu kucağına aldı ve ben de yatağa yatırmasını bekledim, sonra yanına yaklaştım. Lainey yanıma sokulurken, Easton'a, bir hemşireye ve doktor olduğunu tahmin ettiğim adama bakışlarımı gezdirdim.

Easton elini Rachel'ın alınına sürdü ve ona doğru eğildi. "Hey, Rach."

Ona çok uzun süre bakıyor ve içimi yoğun bir endişe kaplıyor.

Dudakları aralandığında, kelimeleri anlaşılmaz ve yavaş bir şekilde çıkıyor: "Beni... eve... götür."

Easton'ın başı doktora döndü ve beyaz önlüklü adam, "Tümör büyüdü ve Rachel'ın motor becerilerini ve vücudunun sağ tarafını etkiliyor," diye açıklamaya başladı. Bize doğru yaklaştı. "Ayrıca çift görme sorunu da yaşıyor, bu yüzden hareket etmesi önemli ölçüde daha zorlaşacak."

Hayır, hayır, hayır. Hazır değilim!

Herkese çılgınca bakışlar atıyorum ve Lainey'nin elini daha sıkı tutuyorum.

"Rachel ile zaten konuştum ve işleri sizin için kolaylaştırmak amacıyla palyatif bakım merkeziyle iletişime geçtiğimizi kendisine bildirdim." Doktor bir darbe daha indiriyor: "Tümörün bu kadar hızlı büyümesi göz önüne alındığında, çok yakında ölümünüz gerçekleşecek diye korkuyorum."

Vücudumda karıncalanma hissi yayıldı ve şoktan dilim uyuştı.

Easton yüzünde asık bir ifadeyle başını salladı ve nasıl başardığını bilmiyorum ama sesi sakın bir şekilde, "Kız kardeşimi eve götürebilir miyim?" diye sordu.

Doktor, "Onu gözlemleyebilmek için birkaç gün daha burada kalmasını tavsiye ederim," diye yanıt veriyor ve Rachel başını sallıyor.

Easton, "Eve gitmek istiyor," diye ısrar ediyor.

"Pekala," diye isteksizce kabul etti doktor. "Nöbetlerini ve yaşayabileceği ağrıları hafifletmek için ilaç yazdım. Bu onu rahatlatacak. Bakımevi yetkilileri önümüzdeki kırk sekiz saat içinde sizinle iletişime geçecek."

Easton tekrar başını salladı. "Teşekkür ederim doktor. İlaçları ve imzalamam gereken belgeleri getirin. En kısa sürede ayrılmak istiyorum."

"Elbette." Doktor hemşireye baktı. "Hastanın taburcu edilmesi için her şeyi hazırlayın." Sonra dikkatini tekrar Easton'a çevirdi. "Yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay Rowe?"

Easton başını salladı. "Her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Doktor bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Yardım edebileceğim bir şey olursa gece gündüz beni arayın. Bakım ekibi her şeyi ayarlamak için evinize gelecek, bu da sizin için işleri kolaylaştıracak."

O odadan çıktığında, Lainey elimi bırakana kadar hepimiz donakaldık.

"Anne?" diye fısıldadı, temkinli bir şekilde bir adım öne doğru atarken.

Rachel'in yüzündeki keder, şimdiye kadar gördüğüm en üzücü şeydi, ama kendini oturacak şekilde doğrultmaya başladı. Sol tarafını daha çok kullandığını fark ettim ve Easton hemen yardım etmek için yaklaştı.

Lainey yastıklara yaslanmış haldeyken, onu yatağa çıkarıyorum. Hızla Rachel'a yaklaşıyor ve kollarını dikkatlice annesinin boynuna doluyor.

Rachel sadece sol kolunu Lainey'in etrafına sarabiliyor ve ben de hiç düşünmeden sağ kolunu kızının etrafına sarmasına yardım ediyorum. Kolunu yerinde tutmak için elimi ön koluna bastırıyorum.

Lainey "Anneciğim," diye ağlıyor ve vücudu şiddetli bir şekilde titriyor.

Rachel kekeleyerek, "Çok üzgünüm canım," diyor ve onlarla birlikte ağlamamak imkansız hale geliyor.

Easton, "Lainey'e kanserden zaten bahsettim," diyor.

Rachel ona minnettar bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kızına çevirdi. "Özür dilerim... Bunu senden sakladım, Lainey. Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Lainey hıçkırarak, yanaklarından yaşlar süzülürken, "Gitmeni istemiyorum," dedi.

Bir şeyler yapmam gerektiği için yatağın yanından birkaç mendil alıp Lainey ve Rachel'in yanaklarını kuruladım.

Hemşire odaya geri döner ve Easton evrakları imzalarken Rachel, Lainey'e, "Seni bırakmak istemiyorum... ama bıraktığımda... bilmeni istiyorum ki... bir parçam... her zaman... seninle kalacak." der.

Tanrım. Kalbim buna dayanamıyor. Çok acı verici.

Hemşire Easton'a reçete edilen ilacı veriyor, o da ilacı bana uzatıyor. "Bunu tutar mısınız?"

Başımı sallayarak çantayı elinden aldım.

"Hadi eve gidelim," diyor Lainey'i yataktan kaldırırken. Onu ayaklarının üzerine bıraktıktan sonra, kollarını Rachel'in sırtının ve dizlerinin altına sokup onu göğsüne doğru kaldırıyor.

Hemşire, "Tekerlekli sandalyeyi kullanabilirsiniz," diye belirtiyor.

Easton başını salladı. "Her şey için teşekkürler."

Kapıya doğru yürüyor ve ben de hızla yatağın etrafından dolaşıp Lainey'nin elini tutuyorum. Hastaneden çıkarken Easton'ın hemen arkasından gidiyoruz ve insanların ona bakışlarından nefret ediyorum. Çoğu telefonlarını çıkarıp utanmadan fotoğraf çekiyor. Bazıları fısıldayarak konuşma nezaketini gösterirken, diğerleri de duyabileceğimiz kadar yüksek sesle konuşuyor.

"Bu Easton Rowe!"

"Bu onun kız kardeşi değil mi? Acaba bir sorunu var mı?"

"Yeğeninin yanındaki diğer kadın kim?"

Hastaneden bir an önce ayrılmak istiyoruz ve SUV'ye vardığımızda, Rachel sağ tarafını bana yaslayabilsin diye ben arka koltuğa oturuyorum, Lainey de sol tarafına oturuyor.

Easton yolcu koltuğuna oturur, Tyler ise direksiyonun başına geçer.

Hastaneden uzaklaşırken, tümörün hızla büyüdüğü ve zamanımızın tükendiği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum.

Bölüm 15

EASTON

Rachel'ı eve taşıdıktan sonra doğruca en yakın kanepeye yöneldim ve onu dikkatlice yatırdım.

Lainey, Rachel'ın yanına oturup göğsüne yaslandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Rachel da gözyaşlarına boğulurken Lainey'nin başının arkasına elini sürüyor ve hayatımızın en karanlık anlarından birinde, hepimiz sözsüz kalıyoruz, bizi bekleyen acı gerçekte yüzleşmek zorunda kalıyoruz.

En karanlık günlerden biri diyorum çünkü biliyorum ki en kötüsü henüz gelmedi.

Teselliye ihtiyacım vardı, bu yüzden tamamen kaybolmuş gibi görünen Nova'ya yaklaştım. Kollarımı ona doladım ve onu sıkıca göğsüme bastırırken yüzümü saçlarına gömdüm, ondan alabileceğim tüm teselliye ihtiyacım vardı.

O da bana sarıldığında vücudum titriyor ve gözlerimden yaşlar akmak üzereyken kendimi zor tutuyorum.

Ağlamaya başlarsam durup duramayacağımdan emin değilim, bu yüzden duygularımı kontrol altında tutmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Nova yıkılmak yerine bana daha da sıkıca sarıldı ve fısıldadı: "Senin için buradayım. Bunu atlatacağız. Bir şekilde."

Başımı sallıyorum çünkü bu cehennemden geçmekten başka çareimiz yok. Başka yolu yok.

Lainey sakinleşmeye başlayınca, Nova'dan uzaklaşıyorum.

Eğilip elimi Lainey'nin sırtına koydum. "Anneni biraz daha rahat ettirelim."

Nova, merdivenlere doğru koşmadan önce, "Pijamalarını getireceğim," dedi.

"Bir şişe su getirir misin?" diye sordum Lainey'e.

Başını sallayıp mutfağa doğru yürüse de, annesinin her an ortadan kaybolacağından korkuyormuş gibi Rachel'a bakmaya devam ediyor.

Dikkatimi kız kardeşime çevirdim ve onun ne kadar güçsüz olduğunu görünce, zaten paramparça olmuş kalbim daha da yıkıldı.

Ses tonumu yumuşatarak, "Nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyorum.

Gülümsemeye çalışıyor ama yüzündeki korku bunu imkansız kılıyor. "İyiyim."

İsa.

Yanına oturdum ve kolumu başının üstüne dayayarak yaklaştım ve dedim ki: "Bizim için güçlü olmak zorunda değilsin. şu anda önemli olan tek şey sensin, Rach. Duygularını bizden saklama. Eğer öfkelenmen gerekiyorsa, öfkelen. Eğer yıkılman gerekiyorsa, yıkıl. Hepimiz senin için buradayız."

Nova'nın geri döndüğünü, "Bence hepimiz avaz avaz bağırmalıyız" diyene kadar fark etmemiştim.

Ona "Bu da ne?" der gibi bakmak için doğruldum ama Rachel başını sallamaya başladı.

Lainey su şişesini getiriyor ve hazırlıklı olmasını istediğim için, "Annen ve teyzenle birlikte bağıracak mısınız?" diye soruyorum.

Başını salladı.

"Üçte," diyor Nova. "Bir. İki. Üç."

Hepsi yürek parçalayan çğılıklar attığında, en yoğun keder dalgası beni vurduğunda neredeyse gözlerimi kapatıyordum, ama bakışlarım kız kardeşime kilitlenmişti; sesi titriyordu ve hıçkırıklar onu parçalıyordu.

Lainey kendini Rachel'ın üzerine attı ve ben de onu teselli etmek için hızla elimi sırtına koydum.

Dikkatimi Nova'ya çeviriyorum ve nefesinin kesildiğini görüyorum, ama yine de bir şekilde duygularını kontrol altına alıyor.

Rachel sakinleşen bir sonraki kişi olurken, Lainey hâlâ teselli edilemiyor.

Yeğenimi kucağıma çekip, "Sorun yok tatlım. Şşş... sorun yok." diye mırıldanarak onu nazikçe sallamaya başladım.

Nova bize şöyle bir baktı. "Rachel'ın pijamalarını giymesine yardım edebilmem için odadan çıkabilir misiniz?"

Lainey'i kucağıma alıp ayağa kalktım ve sürgülü kapılara doğru yürüdüm. Verandaya çıkıp sandalyelerden birine oturdum ve Lainey'i kucağımda tutarak bahçeye öylece baktım, manzarayı hiç algılamadım.

Rachel ölecek ve bunu durdurmak için hiçbirimiz hiçbir şey yapamayız.

Aklım bir sürü düşünceyle doluyor; Lainey'i okuldan alıp, ölüm döşeğinden önce annesiyle olabildiğince çok vakit geçirmesini sağlamayı düşünüyorum. Ya da belki de eve dolacak tüm o kalp kırıklığından biraz olsun uzaklaşması için okula gitmesine izin vermeliyim.

Kahretsin. Lainey için en iyisi ne olacak?

Ağlamayı kesmiş ve göğsüme yaslanmış olan yeğenime bir kolumu dolamış halde, cebimden telefonumu çıkarıp Sylvia'ya Lainey için ev ziyaretleri yapmaya istekli en iyi terapisti bulması için mesaj atıyorum. Lainey'nin rastgele bir ofiste olmaktansa burada, evde daha rahat edeceğini düşünüyorum.

Mesajı gönderdikten bir dakika bile geçmeden cevap veriyor.

Sylvia: En kısa zamanda bir terapist bulacağım. Sizler nasılsınız?

Easton: İyi değil. Tümör hızla büyüyor ve bize sonun yaklaştığına hazırlanmamız söylendi.

Sylvia: Çok üzgünüm, Easton. Yardım edebileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin.

Easton: Teşekkürler.

Telefonu cebime geri koydum, sonra Nova'nın "İçeri girebilirsin" dediğini duydum.

Lainey kucağımdan inip eve doğru koştu. Ayağa kalkarken gözlerim Nova'nın kollarıyla buluştu.

Endişeli bir ifadeyle, "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

Ona doğru yürürken "Bir kucaklama," diye mırıldandım.

O da bana doğru yarı yolda geldi ve tereddüt etmeden kollarını belime doladı. Eli sırtımda yukarı aşağı gezindi, dokunuşu rahatlatıcıydı. Derin bir nefes alıp bedenimi onun bedenine doladım.

Nova'yı kucağımda tutarken, içimde yavaş yavaş bir sakinlik hissi oluşmaya başlıyor ve sanki gücünün bir kısmını bana aktarıyormuş gibi geliyor. Dudaklarımı şakağına bastırıp orada tutuyorum, yumuşak çiçeksi kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Kollarını geriye çekiyor ve tam da bırakmaya hazır olmadığımı düşündüğüm anda, parmak uçlarına yükselip kollarını boynuma doluyor. Eli başımın arkasına yerleşiyor ve sanki beni kucaklamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sonra çenemi öpüyor ve bir an için her şey biraz daha aydınlık geliyor.

"Senin için buradayım," diye fısıldadı bana bir öpücük daha vermeden önce. "Her zaman senin için burada olacağım."

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerimiz buluştuğunda, yeşil gözlerinde sevginin parıldadığını gördüğüme yemin ederim.

Bana bakışından içimi sıcak bir his kaplıyor ve onu asla bırakmamak istiyorum.

Ellerini çenemin yanlarına koyarak, "Bana yaslanabilirsin. Tamam mı?" dedi.

Onu öpme isteği içimde giderek artıyor, ama dudaklarını öpmek yerine başımı sallıyorum. Göğsümde savaşılan tüm duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyor. "Teşekkürler, Nova."

Benden uzaklaşıp açık sürgülü kapılardan evin içine baktı. "Sence bir şeyler hazırlasam mı?"

Başımı salladım. "Yemek konusunu sonra düşünebiliriz."

O açık kapılara doğru yönelince, ben de onu takip ederek eve giriyorum.

Lainey, bize zayıf bir gülümseme veren Rachel'in yanında yatıyor. "Sanırım... uyuyor."

"Onu yerinden oynatmalı mıyım?" diye soruyorum.

Ablam başını salladı. "Onu... kucaklamak... istiyorum."

Kahretsin, konuşmasındaki o peltek ifade beni öldürüyor.

Yaklaşıp sehpanın kenarına oturdum. Lainey'i uyandırmamak için sesimi alçak tutarak, "Gözlerin nasıl?" diye sordum.

"Bulanıklık... geliyor... ve... gidiyor." Derin bir nefes alıyor. "Cenazem hakkında... konuşmak... istiyorum."

Tanrı bana yardım etsin.

Nova yanına, yere oturdu ve Rachel'a sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Havai fişekler." Rachel hafifçe kıkırdadı, bu da Lainey'nin ona daha da sokulmasına neden oldu. "Beni yakıp küllerimi havai fişeklerle havaya fırlatın. Büyük bir patlamayla ölmek istiyorum."

Dudaklarımın kenarında hüzünlü bir gülümseme belirirken başımı salladım. "Ne istersen."

"Bir... video çektim. Havai fişeklerden önce... izleyin." Derin bir nefes daha aldı ve tekrar konuştuğunda, kekeleme yoktu, "Cenazeme sadece üçünüzün gelmesini istiyorum." Bakışları irileşti ve Nova'ya baktı. "Beni kaydetmek için yatak odamdan kamerayı getirin. Acele edin!"

Nova oturma odasından koşarak çıktı ve Rachel gözlerini bana dikti. "Tüm son günlerimi yaşayabileceğim bir gün istiyorum. Yürümeme yardım et. Nova'nın duş almamda bana yardım etmesini istiyorum. Izgarada pişirdiğin bifteği yemek ve en pahalı şarabımızdan bir kadeh içmek istiyorum."

Her şeyi aklımda tutuyorum.

"Denizi görmek ve Lainey'nin kumdan kale yapmasını izlemek istiyorum."

Başımı salladım. "Ne zaman?"

"Yarın."

Başımı sallayarak, "Yarın ölmeyeceksin," dedim.

Bana yalvarır bir bakış attı. "Tek bir nöbet geçirebilirim ve bu da bunların hiçbirini yapmamı imkansız hale getirebilir."

"Pekala," diye kabul ediyorum. "Yarın için her şeyi ayarlayacağım."

Nova merdivenlerden hızla aşağı iniyor. "Kayıt yapıyor!"

Rachel, Lainey'i uyandırır. "Uyan bebeğim."

Yeğenim başını kaldırarak, "Anne?" diye sordu.

"Dinle beni, tatlım. Çabuk," Rachel, kekeleme tekrar başlamadan önce kelimeleri hızla ağzından çıkardı. Lainey doğruldu, sonra kız kardeşim tüm dikkatini kızına verdi. "Seni çok seviyorum! Sen

hayatımın en büyük neşesisin. Bir süreliğine işler kötüye gidebilir, ama ben gittikten sonra Easton Amca ve Nova sana bakacaklar."

Lainey ağlamaya başlayınca, Rachel sol eliyle kızının gözyaşlarını sildi. "Ölsem bile, yine de burada olacağım." Avucunu Lainey'nin kalbinin üzerine koydu. "Sonsuza dek, her zaman burada olacağım. Tamam mı? Her günün her saniyesinde seni koruyacağım. Kalbin acıdığında seninle birlikte ağlayacağım ve mutlu olduğunda seninle birlikte güleceğim. Seni çok, çok, çok seviyorum Lainey."

"Ben de seni seviyorum anne," diye hıçkırarak ağlıyor yeğenim. "Acıyor mu?"

Rachel başını salladı. "Kesinlikle hayır. Gittiğimde, uykuya dalmak gibi olacak."

Lainey bir kez daha hıçkırdı. "Sonrasında sana ne oluyor?"

"Meleklerin yanına gideceğim, orada seni koruyabileceğim."

Sol eliyle Lainey'nin yanağını okşadı. "Seni koşulsuz seviyorum, Lainey. Sen gelmiş geçmiş en güzel, en cesur ve en zeki kızsın. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Dünyanın en iyisini hak ediyorsun." Rachel derin bir nefes aldı. "Seni... seviyorum."

Eli Lainey'nin yanağından kaydı ve birkaç saniye boyunca boş gözlerle önüne baktı.

"Kahretsin." Rachel nöbet geçirmeye başlamadan hemen önce Lainey'i yakalayıp koltuktan indirdim.

"Anne!" diye ağlıyor yeğenim.

Nova kamerayı yere bırakıp Lainey'i yakaladı ve onunla birlikte verandaya koştu.

Kardeşıme doğru eğildim. "Buradayım. İyisin. Buradayım, Rach." Telefonumu cebimden çıkarıp doktorun numarasını bulmak için acele ettim ve tuşa bastım.

"Doktor Barlow," diye yanıtlıyor.

"Bu Easton Rowe. Rachel yine nöbet geçiriyor."

"Yakınında ona zarar verebilecek hiçbir şey olmadığından emin olun."

"Tamamlamak."

"Yapabileceğiniz tek şey geçmesini beklemek. Kendine geldiğinde, reçete edilen ilacı verin."

"Hepsi bu mu?" diye hırslı bir şekilde soruyorum.

"Maalesef yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bakımeviyle iletişime geçtim ve yarın sabah ilk iş olarak bir hemşire gönderecekler. Tek önerebileceğim şey, Rachel'ı hastaneye getirmeniz, böylece onu rahat ettirebilir ve sonuna kadar bakımını üstlenebiliriz."

"Hayır. Evde kalmasını istiyorum."

"Pekala. Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı Bay Rowe, ama artık elimizden bir şey gelmiyor."

"Teşekkür ederim," diye dişlerimi sıkarak kelimeleri zar zor söyleyebildim. Rachel'ın kontrolsüzce titremesini izlemek zorunda kalarak telefonu kapattım. Titremesi nihayet durduğunda, kendimi tamamen yenilmiş hissettim. Sağlarını yüzünden çekip fısıldadım, "Rach? Beni duyuyor musun?"

Gözlerini birkaç kez kırpıyor ve konuşmaya çalıştığında kelimeleri anlaşılabilir bir şekilde çıkıyor. Gözleri bana kilitlendiğinde gözyaşları sel gibi akıyor.

Kalktım ve mutfak adasında bulduğum reçete çantasını yırtarak açtım ve doğru ilacı bulmak için şişelerin arasından baktım. Avucuma iki hap döktüm ve aceleyle kanepeye geri döndüm.

Elimi başının arkasına koyup avucumu ağzına götürerek hapları ağzına veriyorum. Masadan şişeyi hızla alıp kapağını açıyorum ki birkaç yudum su içebilsin.

"Nöbetlerine iyi gelecek," diyorum. Tekrar üzerine eğilip saçlarını okşarken göz göze geliyoruz. "Seni seviyorum Rachel. Yaptığım her şey senin içindi ve hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim." Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları siliyorum. "Lainey'e dünyayı vereceğim ve seni asla unutmamasını sağlayacağım."

Başını salladı, sonra da zorlukla "Sürüyor" dedi.

"Her şeyi yarın yapacağız. İlacın etkisini göstermesi için biraz zaman verin."

Tekrar başını salladıktan sonra kirpikleri kapandı ve uykuya dalmış gibi görünüyordu.

"Güvenli mi?" diye soruyor Nova.

"Evet."

Lainey ile birlikte oturma odasına geri döner ve sözlerine panik karışır. "Rachel nasıl?"

"Ona ilaç verdim, bir süre uyuyacak."

Saatin geç olduğunu ancak Nova mutfaktaki ışığı açınca fark ettim. "Lainey'e bir sandviç yapacağım. Bütün gün hiçbir şey yemedi."

"İyi bir fikir."

Ne berbat bir gün!

Kalktım ve kanepenin arkasına serilmiş olan battaniyeyi alıp Rachel'in üzerine serdim.

Arkamı döndüğümde Lainey'nin annesine dik dik baktığını gördüm. Elini tutup mutfğa götürdüm ve kalçasından tutarak bir tabureye oturttum.

Yanına oturup elimi ensesine doladım ve "Nasılsın?" diye sordum.

Alt dudağı öne doğru çıkık. "Kalbim acıyor."

"Biliyorum, tatlım." Ona daha da yaklaşıp alnına bir öpücük kondurdum. Bunun Lainey'i nasıl etkileyeceğinden endişelenerek, "Bir süre Porsha ve ailesiyle kalmak ister misin?" diye sordum.

Başını hızla salladı. "Annemle geçireceğim hiçbir anı kaçırmak istemiyorum."

Hayatımızın aldığı acımasız gereğı gizleyemediğim için, "Annem ölene kadar daha da hastalanacak. Bunu görmeni istemiyorum," diyorum.

"Burada kalıyorum," diye tersledi, sonra yüzü buruştu. "Beni göndermeyin. Lütfen, Easton Amca."

Onu kucağıma çekiyorum. "Tamam. Yapmayacağım. Şşş. Sorun yok."

Nova bana şefkatli bir bakış attıktan sonra, "Eğer Lainey'nin görmemesi gereken bir şey olursa, onunla birlikte odadan çıkacağımdan emin olacağım," dedi.

Başımı salladım. "Teşekkürler, Nova."

Yeğenimi kucağımda tutarken kanepeye göz atıyorum, önümüzdeki birkaç haftayı nasıl atlatacağıımızdan emin değilim.

Eğer şanslıysak. Belki de sadece birkaç günümüz kaldı.

Bölüm 16

YENİ

Dün gece Easton bana Rachel'ın isteğinden bahsetti, bu yüzden hepimiz sahile gitmek için hazırlanıyoruz.

Lainey'nin saçının son tutamlarını da örüp ucunu bağladıktan sonra, "Hadi aşağı inelim," dedim.

Lainey'nin odasından çıktığımızda Rachel'ın yatak odasına göz attım. Dün pijamalarını almak için gittiğimde, kıyafetlerinin çoğunun kutulara paketlenmiş olduğunu gördüm. Makyaj masasının üzerinde de bir yığın mektup, hafıza kartı ve önemli belgeler vardı. Hatta o gittikten sonra ihtiyaç duyabileceğimiz tüm telefon numaralarının bir listesini bile yapmıştı.

Bence her gece erken yatmasının sebebi, ölümünü bizim için daha kolay hale getirmek için her şeyi hazırlamaktı.

Koridordan aşağı doğru yürüyüp birinci kata inen merdivenlerden inerken, insanların bir hastane yatağını oturma odasına taşıdığını görüyoruz. Rachel'ın ihtiyaç duyacağı her şey için yer açmak amacıyla kanepeler kenara çekilmiş.

Easton bizi fark edip, "Hospis ekipleri az önce geldi. Onlara birkaç dakika verin, sonra biz yola koyuluruz," dedi.

"Acele yok," diye yanıtlıyorum. "Rachel nerede?"

"Frances ile verandada oturuyoruz."

Sürgülü kapılara doğru yürüdüm ve evden çıktım. "Easton yakında ayrılacağımızı söyledi."

Rachel başını kaldırmakta zorlanıyor ama bana bakmayı başarıyor. Arkamda Lainey'i görünce yüzünde zayıf bir gülümseme belirliyor. "G-güzel."

Vaftiz kızım annesine doğru yürürken cesur bir yüz takınıyor. "Nova saçımı ördü, böylece sana şimdiye kadar gördüğün en büyük

kumdan kaleyi yaparken engel olmayacak."

Rachel hafifçe kıkırdadı. "Ç-çok büyük."

Lainey başını salladı ve avucunu Rachel'in yanağına koydu. On yaşında bir çocuk için fazla ciddi bir ses tonuyla, "Seni dünyada en çok seviyorum, Anneciğim," dedi.

Rachel kızının dokunuşunun keyfini çıkarıyor. "Seni seviyorum..."

Easton, kırklı yaşlarında görünen bir kadın eşliğinde dışarı çıkıyor ve "Bu Harlow. Kendisi hemşire ve gün boyunca bize yardımcı olmak için burada olacak" diyor.

Hemşireye sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba Harlow. Ben Nova, bu da Lainey."

Harlow'un yüzü güler yüzlü ve sıcak bir gülümsemeyle, "Herkesle tanıştığıma memnun oldum," diyor. Rachel'in önünde duruyor. "Merhaba Rachel, sana yardımcı olmak ve işleri kolaylaştırmak için buradayım."

En yakın arkadaşım başını salladı. "...plaja gidiyoruz."

"Evet." Harlow'un gülümsemesi daha da genişledi. "Eğlenceli bir gün geçireceğimizi duydum. Mayomu getirmedim, o yüzden sakıncası yoksa seninle takılacağım?"

Rachel hafifçe kıkırdadı. "Tamam."

Easton, Rachel'i almaya gelirken, "Frances, bakım evinden gelenler işlerini bitirince onları dışarı çıkarır mısın?" diye soruyor.

Frances hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Evet."

"Hadi gidelim," diyor Easton.

"Tekerlekli sandalyeyi ve ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyi alacağım," diye belirtiyor Harlow, hepimiz eve doğru ilerlerken.

Lainey'e yetişmeden önce fotoğraf makinesini alıp çantama koyuyorum.

Tıpkı dün olduğu gibi, iki SUV alıyoruz. Biri korumalar için, diğeri bizim için. Yine yolcu koltuğuna oturuyorum ve Harlow ile Lainey'in arasında konumlanmış olan Rachel'a omzumu çevirip bakıyorum.

Uyanık olduğum her anı en yakın arkadaşım ile geçirmek istiyorum, ama artık mesele ben ve isteklerim değil. Lainey her şeyden önce geliyor.

Easton, korumaların SUV aracının arkasından ilerlerken, ona şöyle bir baktım ve yüzündeki belirgin çizgileri fark ettim.

Düşünmeden, konsolun üzerinden uzanıp elimi bacağına koydum. Hızlı ve rahatlatıcı bir dokunuş olacaktı ama geri çekilmeden önce o da elini benimkinin üzerine koydu. Parmakları benimkileri kavradı ve dikkatini tekrar önündeki yola çevirmeden önce bana minnettar bir bakış attı.

Biraz çekingen hissediyorum ama onun teselliye ihtiyacı olduğunu düşünerek kendi duygularımı bir kenara bırakıyorum.

Birkaç dakika sonra Easton sırasını almak için parmaklarımı bıraktı, ama ben elimi geri çekmeye başladığım anda başını salladı. "Yapma."

Elimi bacağının üzerinde bırakarak omzumu çevirip şöyle bir baktım; Rachel'in yüzünde Easton ile benim aramda gidip gelen gözlerinde bir gülümseme vardı. Aklına bir şey gelmesin diye başımı salladım ama bu sadece onun kıkırdamasına neden oldu.

Eli tekrar elimin üzerine yerleşti ve dokunuşumun onu rahatlattığını hissedercesine yavaşça nefes verdi.

Pencereden geçen manzaraya şöyle bir göz atıyorum ama Easton'ın elinin elimde bıraktığı his dışında çevremdeki hiçbir şeye odaklanmıyorum.

Bana yaptığı tüm o küçük dokunuşlar ve sarılmalar çok yardımcı oldu ve benim için dünyalar anlamına geliyor. Sadece kendime sürekli olarak bunların çok fazla anlam ifade etmemesi gerektiğini hatırlatmalıyım çünkü o beni bir kız kardeş ya da belki bir arkadaş olarak görüyor.

Ama her şey hep böyle kalacak.

Okulda o kadınların nasıl çıldırmış olduklarını görmek, Easton'ın dünyadaki her kadına sahip olabileceğini ve benim gibi küçük birinin hiçbir şansı olmadığını çok açık bir şekilde ortaya koydu.

Bu benim için sorun değil. Onu her gün sevebiliyorum ve bu bana yeterli.

Ayrıca Rachel'a bir terapistle gideceğime söz verdim. Başka bir ilişkiye başlamadan önce yaşadığım travmadan iyileşmem gerekiyor.

Easton SUV'yi durdurduğunda, sahilde bir çardak kurulduğunu görüyorum. Ayrıca şezlonglar, bir masa ve kenarda bir mangal da var. Her şeyin etrafı geniş bir alanla çevrilmiş ve Sylvia bize doğru yürüyor.

Easton, arabadan inmek için elimi bırakmadan önce elimi sıktı.

Harlow ve Lainey'nin arabadan indiğini izlerken, Easton Sylvia'ya baktı. "Her şeyi hazırladığın için teşekkürler."

"Rica ederim."

Easton Rachel'ı kucağına alırken bekler, sonra öne doğru adım atıp Rachel'ın kolunu sıkar. Hiçbir şey söyleyemeden hızla arabasının park edildiği yere doğru koşar.

Hepimiz sahile indik ve Easton, Rachel'ı şezlonga oturtuttuktan sonra Harlow onu bir battaniyeyle örttü.

Bir an için kıyıya vuran dalgalara bakıyorum, sonra da "Hadi Lainey. Kaley'i inşa edelim." diyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı yere bıraktıktan sonra elbisemi başımdan geçirerek tek parça mayomu ortaya çıkardım. Kıyafetlerimi düzgünce katladıktan sonra çantamdan kamerayı çıkardım ve Harlow ile Easton'ın Rachel ile oturduğu yere bir göz attım.

Bugün onun günü.

Kumun üzerinde duran kova ve küreklerin yanına doğru yürüyüp dizlerimin üzerine çöktüm ve Lainey'e, "Nereden başlayalım?" diye sordum.

"Temel. Kumu düz ve sert hale getirmemiz gerekiyor."

Lainey'nin kumu okşamasını bir an izliyorum ve büyük bir kare oluşana kadar ben de aynısını yapıyorum.

Lainey, "Ben duvarı örerken sen de kovalara kum doldurabilirsin," diye emretti.

Rachel'a şöyle bir baktım ve tüm dikkatinin kızına odaklandığını fark ettim. Kamerayı elime alıp kayıt düğmesine bastım ve objektifi Rachel'a odakladım. Gözlerindeki saf sevgi ifadesini yakalamak için yakınlaştırdım, ardından Lainey'in duvarı inşa etmeye konsantre olduğu sırada onu da kısa bir süre kaydettim.

Kamerayı tekrar Rachel'a çevirdiğimde, o da fark etti ve sol elini hafifçe kaldırarak bana el salladı.

Şu an gerçekten mutlu görünüyor ve bu anı Lainey için yakaladığım için çok mutluyum. Durdurma düğmesine basıp dalgalara tekrar bakıyorum ve Rachel ile geçirdiğimiz bu güzel günün kıymetini biliyorum.

Aniden, kamera elimden kapılıp kuma bırakıldı, ardından Easton beni havaya kaldırdı.

Omzunun üzerinden sarkarak çığlık attım, ama sonra dalgalara doğru koştuğunu fark edip hızla, "Yüzmeyi bilmiyorum," dedim.

"Endişelenme." Dalgaların arasına dalarken beni de önüne doğru çekiyor ve hissettiğim tek şey sıcak ten ve sert kaslar oluyor.

Aman Tanrım, ne kadar ateşli!

Beynim tamamen devre dışı kaldı.

Bir dalga bacaklarımın arkasına çarptı ve beni sertçe Easton'ın göğsüne doğru itti.

Teşekkürler, Doğa Ana. Benden şikayet duymayacaksınız.

Kolunu bana doladı ve beni sıkıca bedenine bastırarak, su dizlerimi geçene kadar daha derine doğru ilerledi.

Bir dalga daha bize çarptı ve Easton geriye doğru düştü; ben de onun vücudunu sörf tahtası gibi kullanarak suyun bizi kıyıya doğru itmesine izin verdim.

Dudaklarımdan kahkaha fışkırıyor ve tuzlu sudan biraz yutsam da umurumda bile değil.

Easton ayağa kalkmama yardım ederken Lainey, "Sıra bende," diye seslendi.

Dudaklarımda geniş bir gülümsemeyle ona baktım. "Çok eğlenceliydi."

Yüzünde alaycı bir gülümseme var ve vücudundan su damlaları akıyor. "Öyle mi?"

Ah evet. Gözlerim onun her sıcak santimini açlıkla tarıyor. Kesinlikle evet. Aşık bir aptal gibi, çıplak teninin her yerine bakıyorum, ellerim göğüs kaslarının üzerinde yayılmış durumda.

"Dikkat edin!" diye bağılıyor Lainey gülerek.

Başka bir dalga üzerimize doğru geliyor, Easton beni daha sıkı tutuyor ve bir dakika boyunca birbirimize bakakalıyoruz. Çok yoğun bir his ve ayrılmak için yeterli zihinsel aktivite toplayamıyorum.

"Sıra bende," diyor Lainey arkamızdan ve ancak Easton ona baktığında onu bırakabiliyorum. Az önce olanlar karşısında şaşkın ve midemdeki kelebeklerin çırpınışıyla tamamen altüst olmuş bir halde, hızla uzaklaşıp doğrudan Rachel'in yanına gidiyorum.

Bir havlu alıp yüzümü sildikten sonra kumaşı vücuduma sardım. Oturup, olanları anlamaya çalışırken en iyi arkadaşıma bakakaldım.

Bana sırtıyor, gözlerinde yaramaz bir parıltı var. "Eğlenceli mi?"

"Evet." Başımı yukarı aşağı salladım, sonra öne eğilip fısıldadım, "Olmayan şeyleri görmemeye çalışıyorum ama zor."

"Hayal etmiyorum."

Ne?

Sol elini bana uzattı ve ben de tuttum. "İyi... onun için." Yalvaran bir bakış attı. "Sen... onlara aitsin."

Easton'ın Lainey ile birlikte olduğunu bildiğim için sandalyemi biraz daha yaklaştırıp tekrar oturdum. Rachel'a bakarak, "Nasılsın?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Durum bu işte." dedi. Sessizce kıkırdadı. "En azından... bir tesellisi var. Öldüğümde tümörü öldürebileceğim." Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ve... senin Easton ve Lainey ile birlikte olduğunu bilerek huzur içinde uyuyabilirim."

"Onlar izin verdikleri sürece onlarla kalacağım," diye onu temin ediyorum.

Başını salladı ve derin bir nefes alarak dalgaların arasında oynadıkları yere baktı.

Saniyeler içinde Rachel uykuya dalıyor ve ben de kalan vaktimi ona bakarak geçiriyorum.

Harlow, Rachel'ın üzerindeki battaniyeyi düzeltmek ve nabzını kontrol etmek için yanına gelir.

"Acaba acı hissedecek mi?" diye soruyorum, ses tonum korkuyla dolu.

Hemşire başını salladı, sonra gözlerime baktı. "Kendinizi hazırlayın. Çok uzun sürmeyecek."

"Sence ne kadar zamanımız var?"

"Günler. Bunu biliyor ve bu yüzden bugün hepinize zaman ayırmak istedi. Sanırım bir daha evden çıkamayacak ve biz de burada çok geç saate kadar kalamayız."

Başımı sallasam da, Harlow'un bana söylediklerini kabullenmekte zorlanıyorum. Ayağa kalkıp, Lainey'nin kahkahalarını artık duyamayana kadar sahilde yürürken havluyu üzerime sarılı tutuyorum.

Durup okyanusa bakarken gözyaşlarımın akmasına izin verdim.
Daha fazla güce ihtiyacım var, Tanrım.
Çok daha fazlası.

Bölüm 17

EASTON

"Kalmamı istemediğinden emin misin?" diye soruyor Harlow, onu ön kapıya kadar uğurlarken.

Son dokuz gündür her gece bana aynı soruyu soruyor ve bunu takdir ediyorum. Ona gülümseyerek başımı salladım. "Sana ihtiyacımız olursa ararım."

"Pekala. İyi geceler."

Kapıyı arkasından kapattım ve oturma odasına geri döndüm. Rachel çoğu zaman uyuyor olsa da, televizyonu görebilmesi için yatağını çevirdim.

Lainey fantastik bir film izlerken Nova kahve yapıyor.

Yatağın yanına koyduğum koltuğa oturup Rachel'in elini tuttum. Arkama yaslanıp kız kardeşime bakarken içimden bir iç çektim.

"Buyurun," diyor Nova, elindeki kupayı bana uzatarak.

İçeceği alıp ona minnettar bir gülümseme gönderdim.

Nova tekrar Lainey'nin yanına oturuyor ve kahvesini içerken yeğenimin sırtına desenler çiziyor.

İçeceğimi yudumlarken dikkatim bir yandan kız kardeşime, bir yandan da filme odaklanmış durumda. Ara sıra kendimi Nova'ya bakarken buluyorum; onun varlığı bile bana çok ihtiyaç duyduğum bir sakinlik hissi veriyor.

Rachel'in parmakları benimkilerin arasında kıpırdanıyor ve gözlerim aniden yüzüne çevriliyor. Çok güçsüz görünüyor ve yavaşça göz kırpmıyor.

Yaklaştığımda, zar zor fısıldayarak, "Zaman..." diyebildi.

"Nova!" diye çıkıştım.

Lainey televizyonu kapatırken, Nova Rachel'in yanağına bir öpücük konduruyor ve "Seni seviyorum, Rach" diye fısıldadığını

duyuyorum. Ona bir öpücük daha veriyor, sonra Lainey'nin annesinin yanında durabilmesi için yer açıyor.

Nova ellerini Lainey'nin omuzlarına koyarken yeğenim fısıldayarak, "Seni seviyorum anneciğim," dedi.

Kahveyi masaya bıraktım ve Rachel'ın yanına yatağa oturup ona doğru eğildim. Ona duyduğum tüm sevgiyle bakarak, "Annemle babam seni ilk kez eve getirdiğinde hatırlıyorum. Tanrım, sonunda bir kardeşim olduğu için çok mutluydum." dedim. Yavaşça göz kırptı. "Sen hayalini kurduğum her şeydin."

Gözlerini tekrar kırptığında, bunun son kez olduğunu biliyorum.

Başımı kaldırıp Nova'ya baktım, o da hemen Lainey'i kanepeye geri götürdü. Vaftiz kızım teyzesinin yanına kıvrıldı ve sessizce ağlamaya başladı.

Rachel'a tekrar bakıyorum, nefesini verene kadar yaklaşık bir saat boyunca onun huzurlu yüz hatlarını içime çekiyorum ve son nefesini verirken gözlerimden yaşlar akıyor.

Rachel'la ilgili tüm anılarım zihnimde canlanıyor ve uyuyormuş gibi görünen yüzüne bakıp duruyorum.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı nabzına götürdüm, hiçbir şey hissetmeyince telefonumu cebimden çıkarıp Harlow'un numarasını çevirdim.

Telefonu açarken, "Geri dönmeli miyim?" diye soruyor.

"Evet" derken sesim kısılıyor.

"Tamam aşkım."

Telefonu kapatıp cihazı koltuğa bıraktım ve tekrar Rachel'a baktım. Elimle saçlarını okşadım ve öne eğilerek alına bir öpücük kondurdum. "Seni özleyeceğim."

Lainey'den bir hıçkırma sesi koptuğunda, ayağa kalkıp ona doğru koştum. Eğilip onu kollarıma aldım. "Her şey yoluna girecek, tatlım."

Bugün değil, yarın da kesinlikle değil, ama bir gün.

Nova ayağa kalkıp Rachel'ın yanına yürüdü ve yanağına bir öpücük daha kondurdu. Son birkaç haftadır çok güçlü olan omzu titremeye başladı.

Lainey'i kucağıma alıp kanepeye oturuyorum ve "Buraya gel, Nova," diyorum.

Nefes alışverişı düzensizleşmeye başladı ve bana doğru koşmadan önce bir süre daha Rachel'a baktı. Hemen kollarımı ona açtım ve yanıma düştüğünde onu kendime doğru çektim.

Kolunu Lainey'in etrafına sarıyor ve yüzünü göğsüme gömerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlıyor.

Nova ve Lainey kollarımda ağlarken, Harlow eve koşarak gelene kadar Rachel'ın huzurlu yüzüne bakıyorum.

Ön kapıyı kapattım ve alnımı buzlu cama yasladım.

Adli tıp görevlisinin Rachel'ın cesedini götürmesini izlemek dayanılmazdı. Nova'ya Lainey ile yukarıda beklemesini söylediğime çok sevindim, böylece onlar görmediler.

Bacaklarım uyuşmuş, yere oturup cam sehpanın üzerindeki çiçek vazosuna bakarken arkamı kapıya yasladım.

Rachel o masayı seçti ve vazoda her zaman taze çiçekler olmasına özen gösterdi.

Salona şöyle bir göz attım.

Rachel her şeyi kendisi seçti çünkü ben onun her zaman sahip olmayı hayal ettiği ev olmasını istedim.

Göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseldi ve omuzlarım seğirmeye başladı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken ellerimle yüzümü kapatıyorum ve onları durduracak gücüm yok.

Hayatımın en karanlık anında, kollar beni sarıyor ve Nova'nın yumuşak kokusu beni kuşatıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve koluna sıkıca tutunarak, yıkılırken ona sarılıyorum.

"Seni koruyorum," diye fısıldadı saçlarıma öpücükler kondurmadan önce. Sesi gözyaşlarından kısılmıştı, sürekli "Sorun yok. Buradayım," diye mırıldanıyordu.

Başımı sallıyorum ve bana sunduğu her türlü teselliği kabul ediyorum.

Fayansların üzerinde oturup uzun süre birbirimize sarılıyoruz ve ancak sakinleşmeyi başardığımda boğuk bir sesle, "Lainey nerede?"

diye sormayı aklıma getiriyorum.

Nova geri çekildi. "Rachel'in yatağında uyuyakaldı." Elini yüzüme götürerek, gözyaşlarımı silmek için başparmağıyla yanaklarımdan geçti.

Biraz utanarak şaka yapmaya çalıştım: "Eğer birine bebek gibi ağladığımı söylersen, oyunculuk kariyerim biter."

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tüm sırların benimle güvende." Avucu çeneme yerleşti. "Sen benim için önemlisin ve Rachel'in benim için olduğu gibi ben de her zaman senin için burada olacağım."

Omzundan tutarak onu kendime doğru çektim, böylece yanıma yaslandı. Derin bir nefes verdim ve itiraf ettim: "Sen de benim için önemlisin. Rachel gittikten sonra sana her zamankinden daha çok ihtiyacım olacak."

Belime kolunu dolarken başını salladı.

Çenemi başının üstüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Kalçam ağrımaya başlayana kadar hareketsiz oturuyoruz, sonra mırıldanıyorum, "Kalkalım."

Nova ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Boş hastane yatağına bakarak, "Hospis yarın her şeyi alacak ve Rachel'in istediği havai fişekler için de ayarlamalar yapmam gerekiyor," dedim.

Nova, "Telefon görüşmelerini ben yapabilirim," diye teklif ediyor.

Başımı salladım. "Sylvia'dan yardım isteyeceğim."

Ona çiçek ya da hediye göndermem gerekiyor çünkü bir yöneticinin görevlerinin çok ötesinde bir performans sergiledi.

Nova oturma odasının ortasında durup etrafına bakındı. "Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Şarap," dedim mutfaka doğru yön değiştirerek. "Rachel'in bana açtırdığı şişenin geri kalanını ikimiz de içeceğiz."

Nova burnunu kırıştırdı. "Hâlâ içilebilir mi?"

Hafifçe kıkırdadım. "Gerçekten de şarabı sevmiyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

"Pekala, seni içmeye zorlamayacağım." Bunun yerine kendime bir bardak burbon doldurmaya karar verdim ve bardağı alıp

verandaya çıktım, bir sandalyeye oturdum ve bahçe lambalarıyla aydınlatılmış arka bahçeye baktım.

Nova evden çıktığında, diğer sandalyeyi hızla kapıp kendi sandalyemin yanına çekiyorum. "Gel otur."

Otururken içini çekti, dizlerini göğsüne çekti, yanağını dizlerine yasladı ve bana baktı.

Kehribar rengi sıvıdan bir yudum alıyorum, sonra da "Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Gerçeküstü geliyor," diye fısıldıyor. "Sanırım henüz tam olarak idrak edemedim."

Başımı salladım ve viskiden biraz daha içtim.

Bir süre sessiz kalıyoruz, sonra mırıldanıyorum: "Yirmi sekiz yıl boyunca yaptığım her şey Rachel içindi."

"Artık yapacağın her şey Lainey için olacak," diyor ve bana bakmam, sevmem, uğruna yaşamam gereken küçük bir insan olduğunu hatırlatıyor.

Nova'nın bu konuşmayı yapması gerekebileceğini düşünerek, "Burada yaşamaya devam edeceksiniz, değil mi?" diye sordum.

Dişleriyle alt dudağını çekiştirdi. "Ancak sen de kabul edersen."

Elimi ona uzattım ve o avucunu benimkine koyduğunda, parmaklarımı onun avucunun etrafına sararak, "Evet, sorun değil. Daha önce de söylediğim gibi, sana ihtiyacım olacak," dedim.

Güzel yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "İzin verdiğiniz sürece kalacağım."

Başparmağımla parmak uçlarını okşayarak gözlerinin içine baktım. "Bunu birlikte atlatacağız."

Başını kaldırıp bahçeye bakarak, "Lainey için," dedi.

Ve bizim için de.

Dışarıda oturmaya devam ediyoruz ve içeceğimi bitirdiğimde bardağı yere bırakıyorum. Sandalyeye yaslanıp parmaklarımı Nova'ninkilerle kenetliyorum ve birleşmiş ellerimize bakıyorum.

"Her şey çok hızlı oldu," diye mırıldanıyor Nova. "Daha fazla zamanımız olması gerekiyordu."

Biliyorum.

Rachel'in artık aramızda olmadığını anladığında, aldığı darbenin nefesini nasıl kestiğini izliyorum.

Elini ekiştirerek, "Buraya gel," dedim.

Nova göğsü hızla inip kalkarken ayağa kalktı ve kalçalarından tutarak onu kucağıma çektim. Kollarımı ona doladığımda, yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. Hıçkırıkları sanki ruhunun derinliklerinden koparılmış gibiydi.

Birkaç dakika sonra sakinleşerek, "Onu şimdiden çok özledim," dedi.

"Ben de."

Nova yanağını göğsüme yaslıyor ve tıpkı daha önce Lainey ile yaptığı gibi, sırtına rastgele desenler iziyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama hareketsiz kalmadan önce göğsüme sokulduğunu fark ediyorum.

Uyuyakaldığını fark edince sağılarına bir öpücük kondurdum ve fısıldadım, "İyi uyu, güzelim."

Son birkaç haftanın en azından bir iyi yanı oldu; Nova artık kollarımda uyuyacak kadar kendini güvende hissediyor.

Bölüm 18

YENİ

Son üç gün adeta bir bulanıklık gibiydi. Zamanımın çoğunu Lainey'i teselli ederek geçirdim ve sanırım artık ağlayacak gözyaşım kalmadı. Easton, havai fişekleri içeren dört roketin sivri uçlarını çimlere saplarken kendimi bir nevi uyuşmuş hissediyorum.

Sağımızda, Sylvia'nın Rachel'in bize veda videosunu izleyebilmemiz için ayarladığı büyük beyaz bir ekran var. Ekranın yanında, havai fişekleri yakarken belirli bir şarkıyı da çalmamız gerektiğini söyleyen kısa bir mektup bulduk.

Her şey hazır olunca Easton, Lainey'nin yanına gelir. Oynat düğmesine basar ve projektör Rachel'in gülümseyen yüzünü ekrana yansıtır.

Kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor ve boğazım şimdiden zorlanmaya başlıyor.

"Hey çocuklar," sesi etrafımızda yankılandı. "Sizler bir kızın isteyebileceği en iyi ailesiniz. Sevildiğimi ve değer verildiğimi bilerek ayrılıyorum. Benim için yas tutmanızı değil, yaşadığım harika hayatı kutlamanızı istiyorum. En sevdiğiniz anılarınız olmak istiyorum. Barbekülerde benimle ilgili şakalar yapmanızı istiyorum." Gülümsemesi sevgi dolu ve çok sağlıklı görünüyor. "Şimdi havai fişekleri yakın ve ben de muhteşem bir şekilde veda edeyim." Bize bir öpücük gönderdi ve kaydı durdurmasını izledik.

Lainey hıçkırarak, "Annemle ilgili hiçbir şaka bilmiyorum," dedi.

Easton, kederden titreyen bir sesle, "Annen bir keresinde bana çikolatalı olduğunu söyleyerek çamurdan yapılmış bir kek yedirmişti," diyor.

O günü hatırlayarak hafifçe kıkırdıyorum. "Dişlerini iki kere fırçaladın."

"İğrenç." Lainey de hafifçe kıkırdar, ardından Easton'ın havai fişeklere doğru yürümesini izleriz.

Telefonumu Bluetooth hoparlöre bağlıyorum ve Rachel'in seçtiği şarkıyı çalmaya başlıyorum. Written by Wolves'un "Forever & Always" şarkısının sözleri havayı doldurmaya başladığında, Easton ilk roketi ateşliyor.

Yüksek bir şekilde havaya fırlıyor ve parlak pembe parıltılar saçarak patlıyor. Bir diğeri yükseliyor, gökyüzünü mavilerle dolduruyor, ardından üçüncüsü mor rengi ekliyor ve son roket tüm alanı aydınlatan parlak yeşil bir ışıkla son buluyor.

Seni sonsuza dek hatırlayacağım, Rach. Hayatımın en güzel parçasıydın.

Gözlerim bulanıklaşıyor ama gözyaşlarımı silip Lainey'in yanına geri dönerken elimi omzuna koyup, "İyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallamaya çalıştı ama sonra yüzü buruştu. "Çok güzeldi. Tıpkı annem gibi."

"Evet," diye onayladım ve onu kucakladım.

Şarkının son notaları kaybolunca, telefonumu hoparlörden ayırabilmek için Lainey'i bırakıyorum.

Üzerime ağır bir keder dalgası çöküyor ve sanki göğsümü ezmeye çalışıyor gibi hissediyorum.

"Videoyu tekrar izleyebilir miyiz?" diye soruyor Lainey, sesi titreyerek.

"Elbette," diye yanıtlıyor Easton. Projektörle biraz uğraşıyor ve Lainey ile birlikte iki kez daha izliyoruz, sonra sırtını nazikçe okşayarak, "Artık yatma vaktin geldi," diyor.

"Banyoyu hazırlayacağım." Vaftiz kızına gülümsedim. "Köpük ister misin?"

Başını salladı ve hepimiz yukarı çıktık. Küvetin musluklarını açtığımda, Easton banyodan çıkmadan önce onun başına bir öpücük kondurdu.

Muslukları kapatmadan önce sıcaklığı sürekli kontrol ediyorum, çok sıcak olmadığından emin oluyorum.

Lainey tişörtünü başından geçirirken, "Benimle kalacak mısın?" diye soruyor.

"Elbette." Kapalı klozet kapağının üzerine oturuyorum ve o küvete girdiğinde, "Sıcaklık uygun mu?" diye soruyorum.

Başını salladı ve ellerine birkaç baloncuk aldı. Hüzünlü bakışları bana kaydı ve bir şey sormak istediğini anladım.

"Benimle her şey hakkında konuşabilirsin," diye onu cesaretlendiriyorum.

"Senin annen yoktu, değil mi?"

"Evet, benimki dört yaşındayken gitti."

"Acıdı mı?"

Başımı salladım ama sonra, "Ama bu uzun sürmeyecek. Annem sizin anneniz kadar harika değildi," dedim.

Lainey, "O gittikten sonra sana kim baktı?" diye soruyor.

Annem gittikten sonraki yıllar zordu. Dedem benimle hiç ilgilenmediği için kendime bakmayı çok çabuk öğrenmek zorunda kaldım. Her zaman onun yolundan çekilmem söylenirdi ve sanırım beni okula kaydettirmesinin tek sebebi gün içinde benden kurtulmaktı.

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Annenle tanıştığımda, o bana çok iyi baktı."

"Artık beni yakaladın, Nova."

Küvetin kapağının üzerinden kalkıp hemen yanındaki yere oturdum ve ona minnettar bir gülümsemeyle baktım. "Seni seviyorum Lainey. Kendi çocuğum gibi, ama annenin yerini asla almaya çalışmayacağım. Tamam mı?"

Başını salladı. "Ben de seni seviyorum." Üzüntüsünün etkisiyle yüzü buruşmaya başladı ve ekledi: "Bizimle yaşamaya geldiğin için çok mutluyum."

Elimle başının arkasını okşadım. "Ben de öyle, tatlı kızım."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Uyuymak istemiyorum."

"Tamam." Elimle saçlarını okşamaya devam ediyorum. "Sen yorulana kadar film izleyebiliriz."

Başını salladı, çenesi titriyordu ve gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Suyu işaret ederek başımla onayladım. "Yıkan da gidip kanepede sarılalım."

"Patlamış mısır ve çikolata alıp *Altın Pusula* filmini izleyebilir miyiz?"

"Tabii." Ayağa kalktım. "Önce pijamalarını alayım, sonra da patlamış mısırımı yapayım."

Banyodan çıkarken arkamdan "Pembe olanları istiyorum" diye seslendi.

Çekmeceli dolabını açıp istediği takımı ve iç çamaşırlarını alıyorum. Banyoya geri dönüp kıyafetleri tezgâhın üzerine koyuyorum. "Aşağıda görüşürüz."

"Tamam aşkım."

Kapıyı arkamdan kapattım ve mutfağa doğru yürürken kendi kederimi bastırmaya çalıştım.

Bu durumun üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyorum.

Easton'ın kanepede oturduğunu, kollarını uyluklarının üzerine koymuş, gözlerini yere dikmiş halde olduğunu görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Başını hızla kaldırıp onayladı. "Evet." Ayağa kalkarken sordu: "Lainey nasıl?"

"Beklendiği kadar iyi." Kilerdeki patlamış mısırları alıp mikrodalgaya koyuyorum. " *Altın Pusula'yı* izlemek istiyor. Bize katılmak ister misin?"

"Elbette." Mutfak adasına oturup bana bakmaya başladı.

Biraz garip hissettim ve "Ne?" diye sordum.

"Burada olduğunuz için minnettarım."

Sözleri kırık kalbimi yatıştırıyor ve ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Burada olmaktan mutluyum."

"Lainey ile görüşmesi için bir terapist ayarladım," diye bilgilendiriyor beni.

"Bu iyi."

Ben de bir tane bulmak zorundayım.

Ancak o zaman bunun ne kadar tutacağını düşünmeye başlıyorum ve Rachel'a verdiğim sözü tutamayacağımdan endişelenmeye başlıyorum.

Sanki Easton düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Siz de bir tanesiyle görüşmek ister misiniz?" diye soruyor.

Bu sözleri sesli söylemekten utanarak, "Önce bir iş bulmam gerekecek. Şu anda terapistte gidecek param yok," dedim.

Başını yana eğdi. "Ödeyeceğim." Dudaklarım aralandığında, reddetmemi engellemek için elini kaldırdı. "Ödemek istiyorum, Nova. Bize yaptığın her şey için sana minnettarlığımı göstermenin en az yolu bu."

Rachel'a verdiğim sözü tutabileceğim.

Rahatsız hissetmeme rağmen başımı salladım. "Teşekkür ederim, Easton."

"Sylvia'dan sana iyi bir terapist bulmasını rica edeceğim."

Rachel'in el yazısıyla yazdığı tüm önemli telefon numaralarının bulunduğu kağıdı buzdolabına yapıştırdığım yere bakarken dudaklarımda minnettar bir gülümseme beliriyor. Hepsine göz atıyorum ve en altta bir terapistin numarasını görünce kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor.

"Rachel benim için zaten bir terapist buldu." Listeyi işaret ediyorum. "En altta."

Easton bir an sessiz kalır, sonra fısıldar, "Her şeyi düşünmüş."

Boğazım düğümleniyor, gözyaşlarım beni boğmakla tehdit ediyor ama mikrodalga'nın bip sesiyle gözlerimi kırıştırıyorum. Poşeti çıkarıyorum ve dolapta bir kase bulup patlamış mısırları içine döküyorum, sonra tekrar Easton'a bakıyorum.

"Lainey söz konusu olduğunda sorumlulukları nasıl paylaşacağımız konusunda konuşmalıyız sanırım," diye belirtiyorum.

"Nasıl yapmak istersiniz?" diye soruyor.

Kaseyi mutfak adasına taşıırken omuz silkip, "Okulla ilgili her şeyi halledebilirim," diye yanıtladım. Bir an düşündüm, sonra ekledim: "Ayrıca dışarıda olması gereken her şeyi de hallederim çünkü etrafınız sarılıyor ve dürüst olmak gerekirse bu biraz üzücü."

Hafifçe kıkırdadı. "Alışacaksın."

Başımı salladım. "Sanmıyorum. Pasta satışında o kadınlar seni yere devirmeye çok yakındılar sanki."

"Çoğunlukla mesafelerini koruyorlar."

"Çoğunlukla mı?" Kaşlarım çatılırken ona endişeli bir bakış attım.

İçini çekerek ayağa kalktı. Adanın etrafından dolanıp kolumu tuttu ve beni hem rahatlatıcı hem de samimi bir şekilde kucakladı.

Onun bana giderek daha çok dokunduğunu fark ettim. Geçen gece kucağında uyuyakaldım ve çok sonra uyanana kadar hiç

kıpırdamadı.

Artık onun yanında gerilmiyorum.

Easton'ın bedeni benimkini sarıyor ve bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Kalp kırıklığımı atlatmamı sağlayan şey işte bu gibi anlar.

"Benim için endişelenme," diye mırıldanıyor, sesi o kadar derin ki içimde bir ürperti hissediyorum.

"Her zaman endişeleneceğim," diye fısıldıyorum.

Çünkü seni seviyorum.

Easton biraz geri çekildi ve yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıktayken, gözleri benimkine kilitlendi.

"Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim," diyor ve bana bakış şekli kendimi özel hissetmemi sağlıyor.

Kolları hâlâ etrafımda sarılı ve o kadar yakın duruyoruz ki kalbim çılgıncasına atıyor ve ağzım anında kupkuru oluyor. Göz bebeklerindeki açık ve koyu gri bölgeleri ve çekici yüzünün her santimini net bir şekilde görebiliyorum.

Heyecan ve beklentinin verdiği kıpır kıpırlık içimi titretiyor.

Eğilmeye başladı ve ben nefesimi tuttum.

Neler oluyor?

Lainey merdivenlerden inerken birden, "Patlamış mısır kokusuna bayılıyorum," dedi.

Easton'dan hızla uzaklaşırken yüzüm kıpkırmızı oldu. Patlamış mısır kasesini kapıp oturma odasındaki sehpanın üzerine taşıdım. Tamamen şaşkın ve sarsılmış bir halde, çikolata almak için mutfağa geri koştum.

"Ne içmek istersin, Lainey?" diye soruyorum ve sesim kısık çıkınca boğazımı temizliyorum. Bu da utancımı daha da artırıyor.

Muhtemelen yanağımdan veya alnımdan öpmek için yaklaşıyordu. Bunu daha önce de birçok kez yapmıştı.

Tanrım, olmayan şeyleri görüyorum.

Şimdi de başıboş bir tavuk gibi ortalıkta koşturuyorum.

"Şey..." Lainey buzdolabını açıp içine baktıktan sonra bir meyve suyu kutusu aldı. "Bunu alacağım."

"Harika." Oturma odasına geri dönüp koltuğa oturdum ve kumandayı elime aldım. Filmi bulup Lainey'nin yanıma rahatça oturmasını bekledikten sonra oynat tuşuna bastım.

"Biraz öne kay," diyor Easton ve ben de kanepenin ortasına doğru ilerliyorum.

O yanıma otururken, Lainey vücudunu çevirerek sırtını bana yasladı ve bacaklarını kolçakların üzerine uzattı.

"Rahat mısınız?" diye soruyorum.

Başını salladı, sonra masaya baktı. "Patlamış mısırları uzatır mısınız lütfen?"

Easton kaseyi alıp bana doğru eğilerek kucağına koydu. Kolunu arkamdaki kanepenin arkasına yasladığında, göğsünün yan tarafı pazı ve omzuma değdi.

Easton ve Lainey'in arasında neredeyse sıkışıp kaldım. Tamamen Easton'ın her hareketine ve nefesine odaklandığım için filmde neler olup bittiğini hiç anlayamıyorum. Ona şöyle bir göz atmayı çok istiyorum ama kesinlikle fark edecek.

Aklım mutfaktaki o anlara gidiyor ve o anı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Onu çok sevsem ve onunla birlikte olma şansı için her şeyi verecek olsam da, şu anda romantik bir ilişkiyi yürütebileceğimden emin değilim. Trent'le ilişkimizi bitireli sadece bir ay oldu ve yaşanan her şeyden sonra, bana yaşattığı travmayla başa çıkacak vaktim olmadı.

Her geçen dakika daha da kafam karışıyor, düşüncelerim karmakarışık.

Easton'ın kolu kanepeden omuzlarıma doğru kaydıkdan sonra boynumun yan tarafına dolandı, diğer eliyle de çenemi kavradı. Yüzümü yukarı doğru iterek ona bakmamı sağladı, sonra fısıldadı, "İyi misin?"

Kahretsin, diye fark etti.

Hiç de iyi olmadığımı gizlemeye çalışarak yalan söylüyorum: "Evet. Neden? İyi görünmüyor muyum?"

Hafifçe kıkırdadı. "İyi görünüyorsun. Sadece derin düşüncelere dalmış gibiydin."

Sadece karmaşık duygularımı anlamaya çalışıyorum.

"Gayet iyiyim," diye fısıldıyorum. "Yani, bu şartlar altında olabileceğim kadar iyiyim."

Easton tekrar yaklaştı ve kalbim neredeyse duracak gibi oldu, ama sonra alnıma bir öpücük kondurdu.

Ah, olmayan şeyleri görmeyi bırakmalıyım.

Lainey yanıma sokulunca dikkatimi ona çevirdim ve uykuya daldığını fark edince fısıldadım, "Onu yatağa götürmeliyiz."

Easton ayağa kalktı. "Onu ben taşıyacağım."

Onu kucağına aldığı anda, kız mırıldanarak, "Nova'nın yanında uyumak istiyorum," dedi.

Ayağa kalktığımda bana sorgulayıcı bir bakış attı ve ben de hızla başımı salladım. "Tamam. Onu odama götürelim."

Merdivenlere doğru ilerlerken, "Bütün ışıkları kapatır mısınız?" diye sordu.

"Tamam." Kaseyi, yenmemiş çikolatayı ve boş meyve suyu kutusunu alıp mutfaka götürüyorum. Işıkları kapatmadan önce oturma odasına şöyle bir göz atıyorum. "İyi geceler, Rach."

Göğsümde kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor ve titreyerek derin bir nefes alıyorum.

Tanrım, seni çok özliyorum. Bunun üstesinden gelebilecek miyim bilmiyorum.

Üzüntünün hafiflemesini bekledikten sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yatak odama girdiğimde Lainey çoktan yatağına girmiş ve derin uykuya dalmıştı. Vaftiz kızına birkaç saniye bakıp ne kadar harika olduğunu düşünüyorum.

Tıpkı annesi gibi.

Kalbim tekrar sıkıştı ve hüznü bir iç çekerek dolaba doğru yürüdüm, bir tayt ve bir tişört aldım. Banyoya gidip hızlıca dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra pijamalarımı giydim.

Saçımı taramak için biraz zaman ayırırken, aklım daha önce gördüğüm muhteşem havai fişeklere takılıyor.

Rachel'in artık aramızda olmaması çok zor.

Boğazımda bir yumruk oluştu ve ağlama isteğimi bastırmam bir dakika kadar sürdü. Derin bir nefes alarak banyodan çıktım, ancak tam kapının önünde durdum.

Easton yatağın kenarında oturuyor ve bana baktığında dudaklarının etrafında hüznü bir ifade belirliyor. Sadece eşofman giymiş, bu da herhangi bir şeye odaklanmamı çok zorlaştırıyor.

Kendimi tutamadım, bakışlarım çıplak göğsüne kaydı ve bronzlaşmış tenini ve kaslarını görünce karnım kasıldı.

"Ben de burada uyuyabilir miyim?"

Bir şekilde yatağa doğru yürümeyi başarırken fısıldadım: "Hiç de değil. İçeri gir."

Umarım bu gece kabus görmem. En son istediğim şey Lainey ve Easton'ı üzmemek.

"Ortakini sen al," diyor ve ben yatağa uzanırken ışığı kapatıyor.

Lainey'e dönük şekilde yatağa uzandım ve Easton'ın bana doğru yaklaştığını dinlerken kaslarım gerildi. Yatak onun ağırlığı altında çöktü ve kollarını bana doladığında gözlerim kocaman açıldı. Göğsü sırtıma yaslandı ve her nefes verişinde nefesinin saçlarımda uçuştüğünü hissettim.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Hı hı. Ya sen?"

Vücudu benimkine daha da bastırıyor, kolları beni daha sıkı sarıyor, sonra içini çekerek "Evet" diye cevap veriyor.

Seni sadece rahatlatmak için tutuyor. Fazla düşünme.

Lainey yan dönüp bana daha da sokuluyor ve bir kez daha ikisinin arasında sıkışıp kalıyorum.

Uzun süre uykusuz kalıyorum, sonunda yorgunluk beni rüyasız bir uykuya sürüklüyor.

Bölüm 19

EASTON

Geçtiğimiz hafta boyunca, birbiri ardına film izlerken hep birlikte sarılma alışkanlığı edindik. Biliyorum, bazı şeylerin değişmesi ve ilerlememiz gerekiyor, ama kahretsin, çok zor.

Zavallı Nova, Rachel'in anma töreninden beri yatağını tek başına kullanamadı. Lainey ve ben ona bir an bile huzur vermiyoruz ama o bir kere bile şikayet etmedi.

Giderek muhtaç bir herif oluyorsun.

Kendimi azarlamak işe yaramıyor çünkü Nova'ya yapmak istediğim her şeyi yapmamak için zaten tüm öz denetimimi kullanıyorum. Her gece, bedeninin benimkine bastığını hissettiğimde, kontrolüm daha da azalıyor ve beni çizgiyi aşmaktan alıkoyan tek şey onu korkutup kaçırmak istememem.

Bazen Nova'nın bana ilgi duyduğundan emin oluyorum, ama çoğu zaman bana bir arkadaş gibi davranıyor.

Nova ile daha fazlasını istediğimden yüzde yüz eminim, ama eğer adımımı atarsam ve o beni sadece bir kardeş olarak görürse, işler çok kötü gidecek.

Telefonum çalıyor ve önümde unutulmuş smoothie'mle mutfak adasında oturduğum düşüncelerden sıyrılıyorum.

Cihazı cebimden çıkarıyorum ve ekranda Sylvia'nın adını görünce, "Merhaba, nasılsın?" diye cevap veriyorum.

"İyiyim. Sizler nasılsınız?" diye soruyor.

"İdare ediyoruz," diye yanıtlıyorum. "Ne oldu?"

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama bir basın toplantısı düzenlememiz gerekiyor. Söylentiler yayılıyor ve her türlü makale yayınlanıyor."

Nova ve Lainey merdivenlerden aşağı iniyorlar ve ben Nova'nın birkaç dilim ekmeği kızartmasını izliyorum.

"Ne tür söylentiler?" diye soruyorum. Nova bana sorgulayıcı bir bakış atarak tost makinesini işaret edince, başımı sallıyorum.

Lainey yanıma, tabureye çıkarken Sylvia mırıldandı: "Senin Nova'nın kalçalarına ellerini koyduğun fotoğraflar var, bu yüzden herkes sizin çıktığınızı düşünüyor."

"Bunlar için endişelenme," diyorum ona.

"Rachel'ı hastaneden kucağınızda taşıyarak çıkardığınıza dair fotoğraflar ve videolar da var," diye bilgilendiriyor beni.

İçimden bir ah çektim. "Basın toplantısı yapmayacağım, ama bir muhabirle görüşeceğim. Röportajda ne söylememi istersiniz?"

"Herkes Rachel'ın vefat ettiğini ve Nova'nın sadece yakın bir aile dostu ve Lainey'nin vaftiz annesi olduğunu söylemeniz gerekiyor."

Ayağa kalkıp sürgülü kapılara doğru yürürken, "İlk kısmıyla sorun yok ama son kısmıyla değil," diyorum. Dışarı çıktığımda ise, "O bir arkadaştan daha fazlası," diye ekliyorum.

"Ah." Sylvia bir an sessiz kalıyor, sonra soruyor: "İkiniz sevgili misiniz?"

"Henüz değil." Yalnız olduğumdan emin olmak için sürekli kapılara göz atıyorum. "Nova ile ilişkiye başlamadan önce bana alışması için ona zaman veriyorum."

"Pekala... eee... o zaman kamuoyuna söylediklerimi aktaralım. Onlara daha fazla spekülasyon yapmaları için bir neden vermeye gerek yok."

"İyi."

"Ama çıkmaya başladığınız anda bana haber vermeniz gerekiyor. Bu haberin yaratacağı fırtınaya hazırlıklı olmak istiyorum."

"Pekala," diye onaylıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. *Hollywood Reporter'dan* Mark'ı röportaj için evinize getirebileceğim bir zaman konusunda anlaşmamız gerekiyor."

Derin bir nefes alıp biraz düşündükten sonra, "Bugün öğleden sonra saat dörtte ne dersin?" diye yanıtladım.

"Bana uyar."

"Hepsi bu kadar mı?" diye tekrar soruyorum.

Şimdilik öyle. Bobby ayrıca sizin incelemeniz için bir sürü senaryo verdi. Görüşme için buluştuğumuzda onları size getireceğim.

Sylvia'ya bombayı patlatmadan önce derin bir iç çektim: "Biraz izin alacağım."

"Ne kadar sürecektir?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Sinir bozucu bir şekilde homurdanmayı bastırdım. "Oyunculuğa başladığımdan beri hiç ara vermedim. Lainey ve Nova'nın bana ihtiyacı var."

"Anlıyorum, ama en azından senaryolara bir göz atın. Tamam mı? Belki bir iki ay sonra fikrinizi değiştirirsiniz. Çoğu yapımcı, filmlerinde başrol oynamanız anlamına geliyorsa iki ay bekler."

"Pekala," diye katılıyorum, çünkü haklı. Bir süre sonra sıkılıp daha erken işe dönebilirim. Zaman gösterecek.

"Teşekkür ederim, küçük İsa," diye mırıldanıyor.

Eve doğru yürürken, "Sylvia," dedim, "benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim." Tam cihazı kulağımdan çekmek üzereyken, "Ah, neredeyse unutuyordum. Terapistle yarından sonraki gün sabah saat 10'da randevu aldım. Adı Eden Dungey ve kendisi çok tavsiye edilen bir terapist." dedi.

"Teşekkür ederim." Eve geri dönüp telefon numaralarının olduğu buzdolabına yöneldim. "Size bir numara vereceğim. Terapisti arayıp Nova için randevu alabilir misiniz?"

"Elbette."

"Adı Regina Davis." Numarayı hızlıca söylüyorum.

"Anladım. Randevu ne zaman olursa olsun size haber vereceğim. Saat dörtte görüşürüz."

Telefonu kapatıp tekrar Lainey'nin yanına oturdum. O da tost diliminin üzerine sürülmüş krem peyniri yemeye başladı.

"Tostunuzun üzerine ne istersiniz?" diye soruyor Nova.

"Lainey'ninkiyle aynı olsun lütfen." Giydiği açık sarı elbiseyi çok beğendim. "Sylvia sizin için Regina Davis'le randevu ayarlayacak."

Yüzünde hafif bir tedirginlik ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim."

Nova'nın tabakları mutfak adasına koymasını bekliyorum ve oturduğunda, "Saat dörtte bir muhabir röportaj yapmak için gelecek. Rachel hakkında bir açıklama yapmam gerekiyor," diyorum.

"Ah." Bana bakıyor, sonra da "Onun hakkında bir röportaj yapmanızda bir sakınca var mı?" diye soruyor.

Lainey çenesi titreyerek, "Gazetecilerden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Onu rahatlatmak için elimi sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum. "Ben de öyle düşünüyorum tatlım, ama ne kadar çabuk halledersen o kadar iyi." Nova'ya bakarak ekliyorum, "Ayrıca ele almam gereken söylentiler de yayılıyor."

"Hayır," diye haykırdı Nova, güzel yüzünde endişeli bir ifade belirerek. "Ne tür söylentiler bunlar?"

Yalan söylemeyeceğim. Şartlar ne kadar kötü olsa da, benim için bu kadar çok endişelenmesini seviyorum.

Lainey mırıldanarak, "Herkes senin ve Easton Amca'nın sevgili olduğunuzu düşünüyor," dedi. "İnternette okudum, okulumdaki çocuklar da bana mesaj atıp doğru olup olmadığını soruyorlar."

"Aman Tanrım!" Nova'nın gözleri kocaman açıldı ve oldukça sarsılmış görünüyordu. "Çok özür dilerim, Lainey."

Lainey'e, "Telefonunu bir süreliğine kapat," dedim. "Şu anda başka hiçbir şeyin seni üzmesini istemiyorum."

Lainey başını salladı ve başını eğerek titrek bir nefes verdi, ardından gözlerinden yaşlar süzüldü.

Onu sıkıca kucaklıyorum ve ancak biraz daha iyi hissettiğini görünce geri çekiliyorum. "Muhabir saat dörtte burada olacak. İkinizin de fotoğrafını çekmesinler diye yukarıda kalmanızı istiyorum."

"Pekala," diye onayladı Lainey.

"Tanrım, bu karmaşa için çok üzgünüm," diye fısıldadı Nova, Lainey'nin söylediklerinin etkisinden henüz kurtulamamışken. "Belki onlara kuzenin olduğumu falan söyleyebilirsin?"

"Kesinlikle hayır," diye mırıldandım, sonra da sözlerimi sansürlemeyi düşündüm.

"Easton Amca!" diye haykırıyor Lainey, ardından kahkaha atıyor. "Annem kafana bir tokat atardı."

Sözler ağzından çıktığı anda ifadesi hüznünlendi ve bir saniye sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ekmeği tabağına düşürdü ve tabureden inmeden önce onu yakalayıp kucağıma çektim.

Vaftiz kızımı kucağımda sallayarak, "Sorun yok tatlım," diyorum. Gözlerim Nova'nın gözleriyle buluşuyor, o da adanın etrafında koşuşturup Lainey'nin sırtını okşuyor. "Bence sen ve Lainey bu öğleden sonra dışarı çıkmalısınız. Biraz evden çıkmak size iyi gelecektir."

Lainey hıçkırıklar arasında, "Dışarı çıkmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Seninle ve Nova ile evde kalmak istiyorum."

"Pekala," diye onaylıyorum. Sakinleşince, yüzüne bakmak için başımı yana eğiyorum. "Daha iyi misin?"

Başını salladı ve ardından, "Porsha'yı davet edebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Nova'ya baktım. "Charlotte'u arayıp Porsha'nın ziyarete gelmesinin uygun olup olmadığını sorabilir misin?"

Nova başını salladı. "Hemen şimdi onu arayacağım."

Telefonunu almak için merdivenlere doğru yöneldiğinde (ki muhtemelen yatak odasındadır), dikkatimi tekrar Lainey'e çevirip, "Git pijamalarını değiştir," diyorum.

"Tamam." Kucağımdan iniyor ve ben de tabağımdaki tost dilimine bakakalmış, Lainey ve Nova'nın aramızdaki ilişki söylentilerine verecekleri tepkileri düşünmeye başlıyorum.

Lainey'nin Nova ile çıkmam hakkında ne düşüneceğinden emin değilim. Kahretsin, Nova'nın ne düşüneceğinden bile emin değilim. Hiç kimse beni onun kadar şaşırtmadı. Benimle çıkma fikrinden mi nefret ediyor, yoksa benim üzüleceğimden mi korkuyor?

Tostu alıp ısıırken içimden bir ah çektim.

Tüm bunların yanı sıra, Nova hâlâ istismarcı eski sevgilisinin travmasından kurtulmaya çalışıyor. Sadece sabırlı olmam gerekiyor.

Nova mutfağa döndüğünde, telefon numaraları listesini kontrol edip birini telefonuna kaydedip arama tuşuna bastığını izledim. Bir an sonra, "Merhaba, Charlotte mı?" dedi. Bana gergin bir şekilde baktı, sonra devam etti, "Ben Nova Allen, Lainey'nin vaftiz annesiyim. Lainey, Porsha'nın bu öğleden sonra gelip gelemeyeceğini öğrenmek istiyor. Belki geceyi burada geçirebilir ve kızlar birlikte pijama partisi yapabilirler?" Bir süre dinledi ve yüzü hüznünlendi, sonra mırıldandı, "Teşekkür ederim. Easton'a söyleyeceğim. Saat ikide görüşürüz."

Telefonu kapattı ve "Charlotte başsağılığı diledi ve Porsha'yı bırakacağını söyledi." dedi.

Başımı salladım ve tostunu işaret ettim. "Hadi ye."

Nova karşıma oturduğunda, "Yaşanan onca şeyden sonra senden pek bahsetmedik. ... sonrasında nasıl dayanıyorsun?" diye soruyorum. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama sonunda mırıldanarak, "O tacizci heriften ayrıldın?" diyorum.

Sorudan dolayı şaşırmış gibi görünse de, hemen ardından yanakları utançtan kızardı. "İyiyim. Hayatımın o kısmı hakkında düşünmeye pek vaktim olmadı. Terapiste sadece Rachel'a verdiğim söz nedeniyle gidiyorum."

"Verona'dan ayrıldığından beri o adi heriften haber aldın mı?"

Başını salladı ve tam sinirlenecekken, "Sadece birkaç mesaj vardı ve bir kez aradı, ama ondan sonra bir daha ondan haber alamadım," dedi.

"Güzel," diye mırıldandım. "Eğer seninle iletişime geçerse, bana haber ver." Elinde tost ekmeğiyle tekrar başını salladı, bu da ona, "Ye, Nova," diye hatırlatmama neden oldu.

Kahvaltımızı sessizce bitiriyoruz ve tabakları toplamak için kalktığımda, "Frances'in çok fazla gözetime ihtiyacı olmasa da, onunla sen ilgilenir misin? Rachel her zaman personelle ilgilenirdi." diyorum.

"Elbette."

"Öğle ve akşam yemeklerinde ne yapacağını söyle, bir şey biterse de haber ver ki gidip alışveriş yapsın," diye belirtiyorum.

"Peki ya bahçıvanlar?" diye soruyor.

"Bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soracaklar."

"Tamam aşkım."

Evin yanında duran Nova'nın kamyonunu hatırlayarak, "Kamyonunu satmaya ne dersin?" diye sordum.

Bir an düşündü. "Buraya geldiğimden beri kullanmadım ama yakında ihtiyacım olacak." Alt dudağını dişleriyle çekti. "Uzun zamandır başlamadım. Bu bir sorun olacak."

"Buna neden ihtiyacınız olsun ki?" diye soruyorum. "İzak'a ve SUV'lara erişiminiz var zaten."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Burada kalmayı ne kadar sevsem de, ikimiz de biliyoruz ki bir noktada kendi evime taşınmam gerekecek."

Bu konuşmanın nereye doğru gittiğini beğenmeyerek kaşlarımı çattım ve tabakları tekrar yere bıraktım. "Kendine bir yer tutman için hiçbir sebep yok."

Mermer tezgahın üzerine göz ucuyla bakıp görünmez tozları silmeye başladı. "Bir gün biriyle tanışıp evlenmeye karar verebilirsin ve o kişi benim etrafta olmamdan hoşlanmayabilir."

Nova'nın başka bir adamla evleneceği düşüncesi aklımdan geçtiğinde kalbim hızla çarpıyor.

"Öyle olmayacak," diye çıkıştım, ses tonum çok sertti.

Gözleri yüzüme dikildi ve yüz hatları korkuyla gerildi. "Seni üzmem istemedim." Kendini korumaya çalışıyormuş gibi omuzlarının öne doğru bükülmesinden nefret ediyorum.

Kahretsin.

Yaklaşp onu sıkıca kucakladım. Titrediğini hissedince, yumuşak bir ses tonuyla, "Öfkelendiğim için özür dilerim," dedim. Saçlarına bir öpücük kondurdum. "Benden korkma."

Nova başını göğsüme yasladı.

"Benim rastgele bir kadınla evlenmemden ya da senin buradan taşınmandan bahsetmek istemiyorum. Sen burada, Lainey ve benimle birlikte olmalısın," diyorum, böylece aramızda herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın.

"Tamam." Kollarını belime doladı. "Özür dilerim."

Saçlarına bir öpücük daha kondurdum ve ona daha sıkı sarıldım. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

"Hayatınızı zorlaştırmak istemiyorum," diye itiraf ediyor, sesi çok kırılgan çıkıyor.

"Hayır, değilsin. Muhteşemdin ve senin gibi birine sahip olduğumuz için şanslıyız, Nova."

Yanağı göğsüme sürtündü, sonra benden uzaklaştı ve onu bırakmaktan başka çarem kalmadı.

Gözlerimi kaçırmadan mırıldandı, "Bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim."

Ben cevap veremedim Lainey merdivenlerden aşağı indi ve "Porsha bana annesini aradığını ve gelebileceğini söyledi," dedi.

Tekrar mutfak adasına oturuyorum ve Nova tabakları toplarken, ona gizlice bakmaya devam ediyorum.

Umarım terapi onun iyileşmesine yardımcı olur ve tekrar flört etmeye açık hale gelir.

Aksi takdirde, işim bitti.

Hoşlandığım kadınla aynı evde yaşayıp, sanki sadece arkadaşmışız gibi nasıl davranabilirim?

Bölüm 20

YENİ

Lainey ve Porsha yatak odasında oynarken, ben merdivenlerin tepesinde durup aşağıda gerçekleşen röportajı utanmadan dinliyorum.

"Başınız sağ olsun, Easton," diyor muhabir, profesyonel bir ses tonuyla.

Easton cevap vermeden önce boğazını temizledi ve "Teşekkür ederim, Mark." dedi.

"Biraz izin almayı düşünüyor musunuz?"

"Evet. Hayranlarımın yeğenimle vakit geçirmem gerektiğini anlayacaklarından eminim," diye yanıtlıyor Easton.

"Eminim ki dedikoduları duymaya vaktiniz olmadı ama belli bir kızıl saçlıyla görüldünüz ve herkes onun kim olduğunu merak ediyor."

Aman Tanrım.

Yüzümü avuçlarımın arasına gömüyorum.

"Adı Nova Allen. Ailemizin yakın bir arkadaşı ve Lainey'nin vaftiz annesi."

"Ah. Lainey'nin velayetini ortak mı paylaşıyorsunuz?" diye soruyor adam.

"Evet, onun ortak velayetini üstlenmeye karar verdik." Bir an sonra Easton mırıldandı, "Yeğenimle ilgili daha fazla soru sormayın, yoksa bu röportaj hemen burada sona erer."

"Özür dilerim, Easton." Birkaç saniye geçiyor, sonra soruyor: "Hayranlarınızın dört gözle bekleyebileceği filmler üzerinde çalışıyor musunuz?"

"Şu an için değil."

"Sanırım her şeyi aldık," diyor muhabir, pek de mutlu görünmeden. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Easton."

Aşağı kattaki herkesin hareketlerini dinliyorum ve kızları kontrol etmek için Lainey'nin odasına doğru yönelmek üzereyken Sylvia'nın, "Zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum, ama daha çok gülümseyebilirdin," dediğini duyuyorum.

"Bir dahaki sefere röportaj ayarladığınızda, Lainey hakkında soru sormanıza izin vermeyeceğimi açıkça belirtin," diye öfkeyle çıkıştı. "Ona dokunulmaz!"

İçgüdüsel olarak vücudum geriliyor.

Sylvia'nın sesi çok daha sakin bir tonda, "Anlıyorum. En azından bitti." diye yanıtıyor. Kağıtların hışırtısını duyuyorum, sonra da "Regina Davis ile Nova için Perşembe sabahı saat dokuzda randevu aldım. İşte senaryolar. Lütfen inceleyin." diyor.

"Tamam aşkım."

"İnceleyebileceğiniz bir Dior reklamı da var. Orada gömleksiz bir model var."

Easton belirsiz bir ses çıkarıyor ve bir süre başka hiçbir şey duymuyorum.

Yavaşça merdivenlerden aşağı indim ve onu mutfak adasının yanında, mermer tezgahın üzerinde yığılı duran kağıt yığınının bakarken görünce, hızla oturma odasına ve giriş holüne göz attım.

"Aşağı inebilir miyim?" diye sordum, ses tonum temkinliydi.

Başını hızla bana çevirdi. "Evet."

Mesafemi koruyarak, "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı, sonra sinirli bir şekilde içini çekti. "Röportajlardan nefret ediyorum."

Onun öfkesinden duyduğum endişeyi, onu sakinleştirme ihtiyacım bastırıyor ve yavaşça yaklaşıp elimi sırtına koyuyorum. "Bütün bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Senaryolardan birini açıp sayfaya yapıştırılmış not kağıdına bakıyor.

Kate Phillips başrolü üstlenecek.

"Hayır, asla!" diye çıkıştı, sesi bir kez daha öfkeyle titreyerek.

Vücudum irkildi ve hızla ondan uzaklaştım.

Easton senaryoyu kaptı ve öfkeyle kağıt yığınının çöpe fırlattı, bu da beni kendimi kollarımın arasına alıp başımı öne eğmeye zorladı.

Tenimde ince bir ter tabakası birikiyor ve damarlarımda korku akıyor. Nefeslerim dudaklarımdan fırlıyor ve o kadar gürültülü ki, görüşüm bulanıklaşırken duyabildiğim tek şey bu.

Vücudumdaki her kas kilitleniyor ve ayaklarım hareket etmeyi reddediyor.

Trent, ızgara peynirli sandviçleri çöpe atarken, "Bu boktan şeyi yememi mi bekliyorsun?" diye bağırdı. "Seni tembel kaltak! Düzgün bir tabak yemek yapmak bu kadar mı zor?"

Elimdeki son parayla ancak bunu alabildim.

Kendimi savunma zahmetine girmiyorum ve dudaklarımı sıkıca kapalı tutarak yere bakıyorum.

"Sen tam bir zavallısın!" Trent'in yumruğu yanağıma isabet etti ve beni yere serdi. Kendime gelemeden ayağı karnıma vurdu ve dayanılmaz acıdan öğürmekten başka bir şey yapamadım. "İyi bir akşam yemeği olacaksın!" diye kükredi ve tekrar tekmeledi.

Panik halimi yatıştıran bir ses duyuyorum ve ona umutsuzca tutunuyorum.

"Kimse sana zarar vermeyecek. Güvendesin. Tanrım, Nova! Çok özür dilerim."

Derin bir nefes almayı başarıyorum ama bir saniye sonra yıkıcı duygular dalgası beni vuruyor ve kendimi tutamayıp gözyaşlarına boğuluyorum.

Serin bir avuç içi yanağımı okşuyor ve Easton'ın "Gözlerini aç bebeğim. Bana bak." dediğini duyuyorum.

Duygu dalgasının yatışması ve biraz daha sakinleşmem biraz zaman alıyor. Gözlerimi açtığımda, Easton'ın yüzünün endişeyle gerilmiş olduğunu görüyorum.

"Çok özür dilerim," diye inledi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni kızdırmak istememiştim."

Göğsümün üzerinde sanki bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum, ama her nefes alışımda baskı hafifliyor. Easton'ın kucağında oturduğumu fark ettiğimde, çok utanarak bakışlarımı aşağı indiriyorum. Hemen yanına oturup gözyaşlarımı siliyorum.

Kahretsin, Easton'ın önünde fena bir panik atak geçirdim.

Kendimi çok kötü hissederek, sesim titreyerek fısıldadım: "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diyor yumuşak bir ses tonuyla. Kolunu kaldırdığında irkiliyorum ve bu da onun hareketlerini yavaşlatmasına ve elini saçlarımın üzerinden geçirmesine neden oluyor.

"Sana asla zarar vermeyeceğim, Nova," diye fısıldıyor.

Başımı salladım ve hâlâ ona bakamadan, "Biliyorum," diye yanıtladım. Dikkatleri benden uzaklaştırmak isteyerek, "O senaryoyu neden attın?" diye sordum.

"Kate Phillips ile çalışmayı reddediyorum," diye açıklıyor.

"Ah?"

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni nazikçe yanına çekti. "Bir zamanlar onunla seks kaseti çektiğime dair dedikodular yaymıştı."

"Bu korkunç." Onun odunsu kolonyasının kokusunu derin bir nefesle içime çektim, koku sinirlerimi yatıştırdı.

"Evet, o artık ömür boyu kara listemde."

"Şimdi o da benimkine katıldı," diye mırıldanıyorum.

Easton kahkahayı bastı. "Öyle mi? Bir 'istenmeyenler listesi'n mi var?"

Başımı salladım, yanağım gömleğine değdi. "Kısa ve sadece en kötü insanlar için ayrılmış bir şey."

"Listedeki kişilerden tanıdığım var mı?"

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Kate."

"Hadi bir şeyler içelim."

Kalkıyoruz ve mutfağa doğru yürürken, saçlarımın arasında dik duran tel olup olmadığını kontrol etmek için elimi saçlarımın üzerinden geçiriyorum.

Easton buzdolabından iki şişe su alıp birini bana uzattıktan sonra, "Senin nefret listende başka kimler var?" diye sordu.

Omuz silkerek itiraf ediyorum: "Annem, büyükbabam ve çıktığım aptallar."

"Aptallar mı? Çoğul mu?" Kaşları çatıldı. "Kaç tane oldular ki?"

İki parmağımı kaldırıyorum.

Kaşları daha da çatıldı. "Ve ikisi de hakaret ediyordu."

Utanç duygusu beni sarıyor ve başımı tekrar öne eğiyorum. "Başlangıçta öyle değillerdi. Eğer bana zarar vereceklerini bilseydim,

onlarla çıkmazdım." Geçmişte beni tehlikeye atan aptalca davranışlarımı savunmaya çalışıyorum.

Easton kolumu tuttu ve bana bakmamı sağlamak için eğildi, ama ben bakışlarımı aşağıda tuttum.

"Seni suçlamıyorum." Avucunu kolumda yukarı aşağı gezdiriyor. "Sadece, yaşadığın iki ilişkinin de seni inciten adi heriflerle olması çok kötü."

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Geçmişte kaldı."

"Öyle düşünmüyorum," diye karşı çıkıyor. "Perşembe günü sabah dokuzda Regina Davis ile randevunuz var, umarım size yardımcı olabilir."

Sudan bir yudum almadan önce başımı salladım.

Easton derin bir nefes aldıktan sonra, "Benimle rahat hissediyor musun?" diye sordu.

Başım yukarı aşağı sallanıyor. "Evet. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Güzel. Benimle kendini güvende hissetmen benim için önemli."

Başımı yana eğip bir an tereddüt ettikten sonra itiraf ediyorum: "Kendimi güvende hissettiğim tek erkek sensin. Seni yirmi yıldan fazla süredir tanıyorum ve bana asla zarar verecek bir şey yapmadın." Tekrar tereddüt ettikten sonra, ona bu sözleri söylemek için sahip olabileceğim tek şansı değerlendiriyorum: "Bunun için seni seviyorum."

Onun benim için ne kadar önemli olduğunu nihayet bir şekilde ifade edebildiğim için büyük bir rahatlama nefesi vermek üzereydim, ama kendimi tutmayı başardım.

Beni göğsüne çekip sıkıca kucaklıyor. "Bunu söylediğini duymak beni mutlu ediyor."

Onun bağımlılık yaratan kokusunu derin bir nefesle içime çekerken kalbimde bir huzur duygusu belirliyor.

Evet, Easton'ı sadece arkadaş olarak tanımak bile beni mutlu eder. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Geri çekiliyor ve şöyle diyor: "Ciddi konuları ele alırken, mali konuları da konuşmamız gerekiyor."

"Ah. Evet, tabii." Bir adım geri çekilip elimdeki şişeyle oynuyorum. "Sanırım artık bir iş bulmamın zamanı geldi."

Başını salladı. "Lainey'e bakmak için evde kalmanı tercih ederim. Onun rutininin çok fazla değişmesini istemiyorum."

"Pekala." Ona şaşkın bir bakış attım çünkü ne demek istediğini tam olarak anlamadım.

Cüzdanını cebinden çıkarıp kredi kartını aldıktan sonra mutfak adasının üzerine koydu. "Bu senin için."

"Ne?" diye nefes nefese sordum, bakışlarım siyah kart ile Easton'ın yüzü arasında gidip geliyordu.

"Kredi kartı, sen ve Lainey'nin ihtiyaç duyduğu her şey için sizindir." Ona bakmaya devam ettiğimde, yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, sana bakmama izin ver."

Aman Tanrım.

"Easton," diye fısıldadım adını bir dua gibi. "Bunu yapmana izin veremem. İnsanlar ne düşünecek?"

"Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Rachel'a sana bakacağıma söz verdim ve bu sözümü tutmaya da niyetliyim."

Adaya yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor ve üzerinde *Easton Rowe* adını görünce midem bulanıyor.

"Lütfen, Nova." Elini belimin alt kısmına koyarak eğildi ve gözlerime baktı. "Kartı al." Kredi kartına uzandım ve onu aldığımda başımın yanına bir öpücük kondurdu ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Asıl teşekkür etmesi gereken ben olmalıyım," diye mırıldanıyorum. "Zaten benim için çok şey yapıyorsunuz."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bana teşekkür etmek için kartı gerçekten kullanabilirsiniz. Herhangi bir limit yok."

Kaşlarımı çatarak alnım kırıştı. "Bir sınır koymam gerekiyor."

"Yirmi bin yapalım. Alışınca da artırabiliriz."

Gözlerim tekrar irileşti ve aniden ağzımdan kaçan bir damla tükürük yüzünden neredeyse boğuluyordum. "Bu kadarı fazla!"

Başını salladı. "Sen Lainey'nin vasisisin ve yakında herkes benimle yaşadığını bilecek. Bu yeni hayata alışmanın biraz zaman alacağını anlıyorum, ama inan bana, yirmi bin benim dünyamda hiçbir şey değil."

Aman Tanrım. Bir ayda bu kadar para harcamayı asla başaramayacağım.

Yanaklarım kızarıyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum çünkü en çılgın hayallerimde bile Easton'la aynı evde yaşayacağımı ve onun bana bakacağını düşünmemiştim. Sanki bir aile oluyoruz.

Minnettar bir bakışla ona bakarak parmak uçlarımda yükseldim ve çenesine bir öpücük kondurduktan sonra, "Çok teşekkür ederim Easton. Benim için yaptığın her şey için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem," dedim.

"Bu sadece para, Nova. Bizim için çok daha fazlasını yapıyorsun." Omuz silkiyor ve gözlerinde hüznü bir ifade beliriyor. "Hem de Rachel haklıydı, sen dünyanın en iyisini hak ediyorsun."

Göğsümde kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor ve bir keder dalgası beni sarıyor.

Lainey ve Porsha mayolarını giymiş halde merdivenlerden hızla aşağı iniyorlar. "Yüzmeye gidiyoruz."

Kızlar hiç durmadan evden dışarı koştular ve bir saniye sonra havuza atlarken su sıçrama sesleri duyduk.

"Onları gözlem altında tutacağım," diyorum.

"Yüzmeyi bilmiyorsun, o yüzden onlara pek yardımcı olamazsın." Easton kıkırdıyor, sonra ekliyor, "Hadi dışarıda oturalım. Güzel bir gün ve röportajdan sonra rahatlatıcı bir öğleden sonraya ihtiyacım var."

Şezlonglara oturduğumuzda, kızların deniz kızı gibi davranmalarını izliyorum.

Düşüncelerim geçen aya ve hayatımın nasıl tamamen değiştiğine kayıyor.

Her şeyin sonsuza dek böyle kalacağına inanmaktan çok korkuyorum. Rachel'ın ölümü bana hayatın bir anda altüst olabileceğini öğretti.

Ama şu anda Easton ve Lainey'im var ve işler değişene kadar onlarla geçirdiğim her günün kıymetini bileceğim.

Bölüm 21

YENİ

Son birkaç gündür Easton ve Lainey ile aynı yatağı paylaştıktan sonra şimdi tek başıma yatakta uzanıyorum ve uykuya dalmakta zorlanıyorum.

Lainey'nin en yakın arkadaşıyla vakit geçirmesine sevindim ama onunla Easton arasında sıkışıp kalmayı özlüyorum.

Onun kollarının beni sarmasını özlüyorum ve kabusların geri dönmesinden korkuyorum. Özellikle de daha önce geçirdiğim panik atağından sonra.

İç çekerek yataktan kalktım ve sessizce koridora çıktım. Kimseyi uyandırmamak için merdivenlerden ayak uçlarımda indim. Ev o kadar sessizdi ki, bu beni biraz tedirgin etti. Koltuklardan birine oturduktan sonra bacaklarımı göğsüme çektim ve çenemi dizlerime yasladım.

Keşke hâlâ burada olsaydın, Rach. Sensiz her şey boş geliyor.

Dudaklarımda titrek bir nefes beliriyor ve gözümün sızan yaşını silmeye zahmet etmiyorum.

Easton kalabileceğimi söyledi ama uzun vadede Lainey için en iyisinin ne olacağını merak etmeden duramıyorum. Sonsuza kadar böyle yaşayamayız ve bir noktada biriyle tanışıp evlenebilir.

Bir iş bulmalıyım, değil mi? O zaman Lainey için ev gibi kullanabileceğim bir yer kiralayabilirim. Easton iş için seyahat etmek zorunda kaldığında o da benimle kalabilir.

Tanrım, sen ne yapardın Rach? Sen hayattayken seninle bu konuyu konuşmalıydım.

Endişelerime hiçbir cevap bulamadığımda, içimden bir ah çekip televizyon kumandasını alıyorum. Cihazı açtıktan sonra, on dakika boyunca tüm filmleri incelemeyi önce sesini kapatıyorum. Biraz televizyon izlemenin beni uykulu hissettireceğini umuyorum.

Ekranında Easton'ın iki filmi beliriyor ve nadir bir öpüşme sahnesi içeren filme başlamadan önce hızlıca omzuma bir göz atıyorum.

İlk izlediğimde şaşırdım çünkü Easton çoğunlukla aksiyon filmlerinde oynuyor ve başka bir kadını öperken görmek hoşuma gitmese de izlemekten kendimi alamadım.

Öpüşme sahnesinin tam olarak gerçekleşeceği yere ileri sarıyorum ve bin kere izlemiş olmama rağmen, adamın kararlı bir ifadeyle oyuncuya doğru yaklaştığı an hâlâ heyecanlanıyorum.

Tanrım, keşke onun yerinde olsaydım.

Aramızda asla romantik bir şey yaşanmasa bile, bir kız yine de hayal kurabilir.

Easton, oyuncuyu duvara yaslayıp onu çılgıncasına öpüyor.

Suçluluk duygusuyla karışık fantezime yenik düşerek, onun duvara yasladığı kadın olduğumu hayal ediyorum ve başımı yana eğerek alt dudakımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Easton aniden, "Seni suçüstü yakaladım," dedi.

"Aman Tanrım!" diye haykırarak ayağa fırladım, televizyonu kapattım ve kumandayı yere fırlattım.

Saçmalık!

Merdivenlerin dibinde durduğu yere birkaç adım daha yaklaşarak, "Çok üzgünüm. Görüldüğü gibi değil," dedim.

Tam olarak görüldüğü gibiydi. Easton'a hayran kalmıştım ve o da beni yakaladı. Tanrım, lütfen yer yarılınsın ve beni yutsun.

"Uyuyamadım ve Netflix'i açtığımda filmi gördüm, gerçekten çok iyiydi, bu yüzden sen uyuyorsun diye tekrar izleyebilirim diye düşündüm, ki belli ki uyumuyorsun, ve gerçekten de çok iyi bir oyuncusun." Televizyona işaret edip, mevcut koşullar altında sorabileceğim en kötü soruyu soruyorum: "Böyle birini öpmek ne kadar zor? Kadından hoşlanman mı gerekiyor, yoksa sadece işi bitirip gidiyor musun?"

Lanet olsun Nova! Allah aşkına, lütfen sus artık.

"Hepsi bir oyun," diye kıkırdadı, benimle birlikte eğleniyormuş gibiydi.

En azından kızgın değil.

"Sana göstermemi ister misin?" diye soruyor.

Soruyu anlamadığım için aptal gibi homurdandım, "Hı?"

Yaklaşırken omuz silkerek, "Sana gösterebilirim," dedi.

"Nasıl davranmalıyım?" diye soruyorum, ses tonum fazlasıyla tiz.

"Hayır." Bana bir adım daha yaklaşıyor ve sürgülü kapılardan gelen ışık her şeyi birdenbire yoğun ve samimi kılıyor. "Filmlerdeki gibi nasıl öpüşülür?"

Başımı hızla yana eğdim, derin uykuda olduğumu ve bunun şimdiye kadar gördüğüm en güzel rüyaya dönüştüğünü düşündüm.

Easton elini kaldırıp parmaklarını boynumun arkasına doladı ve yemin ederim, kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, göğsümden fırlayacak gibiydi.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Konuşacak beyin fonksiyonum yok ve sonuçlarını düşünmeden başımı sallıyorum.

Easton'ın yüz ifadesi geriliyor ve bana sanki hayatındaki tek önemli kadın benmişim gibi bakıyor.

Aman Tanrım.

Karnımda şiddetli bir çarpıntı var ve nefeslerim sık, hızlı nefes alışverişleri şeklinde geliyor.

Ensemdeki tutuşu sıkılaştı ve yüzü yüzüme yaklaştıkça kalbim neredeyse durdu. Nefesimi tuttum ve dudakları dudaklarıma değdiği anda tüm duyularım ona odaklandı.

Evet. Aman Tanrım, evet.

Dudaklarının benimkine değmesinin verdiği his inanılmaz derecede muhteşem ve ağzımdan çıkan muhtaç iniltiyi bile umursamıyorum.

Dili dudaklarımdan arasına geçiyor ve içeri girmesi için ağzımı açtığımda içimde hoş duygular dalgaları yükseliyor.

Easton'dan derin bir inilti yükseldi, ardından vücuduma iyice yapıştı. Dili ağzıma daldı ve vücudum güçlü bir titremeye sarsıldı.

Bir şekilde yanlarından tutuyorum ve ancak o zaman gömlek giymediğini fark ediyorum. Avuçlarımdan altında tenini hissetmek ve dudaklarının dudaklarımda olması, hayatımda yaşadığım en yoğun şey.

Ağzımdan bir nefes kesilmesi sesi yükseldi ve bir saniye sonra öpüşme, birbirimizin olabildiğince çok tadını çıkarmak için duyulan vahşi bir arzu ve umutsuzluk savaşına dönüştü.

En azından ben öyle hissediyorum.

Sanki Easton beni yutmaya çalışıyor, ağzımın her santimini ele geçiriyor. Her şeyden çok sevdiğim adama tamamen kapılmış halde, kollarımı kaldırıp boynuna doladım, sanki hayatım ona bağılıymış gibi ona sıkıca sarıldım.

Ona olabildiğince yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Dilinin her dokunuşu ve dişlerinin her ısırığıyla, nefes nefese kalmış, ona muhtaç, durmaması için her şeyi yapmaya hazır bir halde, dalgalar gibi üzerime karıncalanmalar yayılıyor.

Easton'ın elleri yanlarımdan aşağı kaydı ve kalçalarıma ulaştığında beni sıkıca kavradı ve ayaklarım yerden kesildi. Öpüşmeyi kesmeden birkaç adım attı ve sırtım en yakın duvara yaslandı.

Aman Tanrım, bu bir hayalin gerçekleşmesi gibi.

Ellerinden biri uyluğumun arkasına gidiyor ve bacağımı kaldırıyor. Ben de hızla bacağımı onun bacağının arkasına doluyorum, ardından öpüşmeler arasında alabildiğim azıcık hava, bacaklarımdaki aşırı ısınmış noktaya doğru itilince benden patlayarak çıkıyor.

İnanılmaz derecede sert ve büyük, karnımda bir ateş yakıyor adeta.

Çok iyi.

Easton elini boynumun arkasından çekip saçlarımdan bir tutamını kavradı. Başım geriye doğru çekildi ve ağzı boğazıma yapıştı, orada hassas cildimi ısırdı ve emdi.

"Easton," diye inledim, ellerim omuzlarında gezinip kaslı göğsüne yerleşti.

Boğazımdan çeneme doğru bir öpücük izi bırakıyor, sonra dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve dili tekrar ağzıma giriyor.

Tanrım, bu tür bir öpücüğü bunca zamandır yaşamadan nasıl hayatta kaldım?

Easton'dan gelen sıcaklık ve açlık, şu ana kadar yaşadığım kısır hayatı acımasız bir şekilde gözler önüne seriyor. Tüm o yalnızlık, hiçbir yere ait olmama hissi, beni istismar eden alçaklarla yetinmek... Bunların hepsi, gerçek olanı deneyimlemekle birlikte şimdi çok soğuk ve acımasız geliyor.

Ama bu gerçek şey değil.

Üzerime bir kova buz dökülmüş gibi hissederek, dudaklarımı onunkinden hızla ayırıp göğsüne doğru ittim. Vücuğuyla duvar arasındaki boşluktan hızla sıyrılıp mutfağıa doğru koştum.

Nefes nefese ve şok içinde, kendimi kaptırdığım gerçeğıyle başa çıkmakta zorlanıyorum. Buzdolabının kapağını hızla açıp su alıyorum ve şişeyi mutfak adasına koymadan önce birkaç umutsuz yudum içiyorum.

"Yeni?"

Hayatınız buna bağılymış gibi davranın.

"Oscar'ı neden kazandığınızı anlıyorum," diyorum sesime neşeli bir ton katarak. "İyi bir oyuncusunuz."

Bok.

Tekne dibe vurduğunda elimi karnıma koyuyorum.

Ne yaptım ben? Nasıl düzeltebilirim?

Zihnim karmakarışık haldeyken duygularım kontrolden çıkıyor.

"Hey." Easton elini omzuma koydu ama ben hızla ondan uzaklaştım ve aramızda güvenli bir mesafe bıraktım.

Kendimi zorlayarak kıkırdıyorum, umarım doğal geliyor. Merdivenlere doğru yürürken, "Bana gösterdiğiniz için teşekkürler. İyi uyuyun." diyorum.

Gösterdiğiniz için teşekkürler? Gerçekten mi?

Hızla ikinci kata çıktım ve yatak odama daldım, ama kapıyı kapatmaya başlarken Easton içeri girdi ve arkamızdan kapıyı usulca kapattı.

Işıklar açıkken, yüzündeki endişeli ifadeyi anlamamak mümkün değil; "Az önce olanlar hakkında konuşmadan uyumayacağız," diyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söylüyorum, sesimi titretmeden konuşmaya çalışıyorum ama feci şekilde başarısız oluyorum. "Bana filmlerde ne yaptığınızı gösterdiniz. İiydi... yani, harikaydınız."

Göğsümde kalbim gümbür gümbür atarken ve yüzüm utançtan kızarıırken, geriye doğru çekildim.

Yüzünde keskin çizgiler var ve üzgün olduğu açıkça belli, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Böyle bir hata yaptığıma inanamıyorum!

Bu berbat duruma düşmemize ve onu kızdırmama kendimden nefret ederek, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Nefes alışverişim hızlanmaya devam ediyor, sonunda dudaklarımdan sadece hava buharları çıkıyor. Göğsüm sıkışıyor ve panik atak geçirirken tişörtümün kumaşını sıkıca kavırıyorum.

"Tanrım, Nova," diye haykırdı Easton, aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne atılarak. "Hiçbir şey yanlış yapmadın. Bir saniye sakinleş de konuşalım. Tamam mı?"

Vücudumdaki titremeyi kontrol edemediğim için sözleri aklıma yatmıyor. Aklımdan geçen tek şey her şeyi mahvettiğim.

Nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalışırken cildim terliyor.

Easton ellerini yüzüme götürerek yanaklarımı çerçeveledi ve gözlerimin içine derinlemesine bakarak, "Sadece nefes al. Her şey yolunda. Şşş. Daha derin nefesler al." dedi.

Bir şekilde sakinleşmeyi başararak panik atağı durduruyorum. Kendimi berbat hissederek yüzümü onun elinden kurtarıp birkaç adım uzaklaşıyorum.

Hasarı düzeltmeye çalışırken, sesim kısık bir şekilde, "Kendimi kaptırdığım için özür dilerim. Bu..." geçerli bir bahane bulmak için zihnimde hızla bir arayış başladı, "ani bir şeydi ve bir daha olmayacak." Gözlerim Easton'ın endişeli yüzüne kaydıkdan sonra yumuşak halıya indi. "Bu gece olanların hiç yaşanmamış gibi davranmanızı ve her şeye normal şekilde devam etmemizi çok isterdim. Benim için olmasa bile Lainey için." Her şeyi düzeltmek için çaresizce gevelemeye devam ettim, "Yeni bitirdiğim ilişki ve Rachel'i kaybetmem yüzünden net düşünemiyorum. Çok üzgünüm."

Easton bana o kadar uzun süre baktı ki, istemsizce mırıldandım: "Lütfen, bu gece olanları unutabilir miyiz? Söz veriyorum, bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesi beni şaşırttı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Evet. Her şeyin normale dönmesini istiyorum sadece.

Derin bir nefes alıp ona yalvarır bir bakış daha attım. "Lütfen. Lainey zaten yeterince şey yaşıyor ve aptalca hareketlerimle onu daha fazla üzmem istemiyorum." Hızlıca ona işaret ettim. "Seni de üzmem istemiyorum."

Gözleri kısılıp bana dikildi. "Öpücüğü başlatan bendim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sınırı aştığım için özür dilerim."

Sözleri aklıma yattı ve ikimizin de hatalı olduğunu anladım.

"Üzerinde çok büyük bir baskı var," diyorum, kendini kötü hissetmesini engellemek için.

Başını salladı, kollarını çözerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra gözlerime bakarak itiraf etti: "Seni öptüm çünkü istedim."

Öpüşmeyi analiz etmemeye çalışıyordum ama şimdi o sözleri söylediğine göre, Easton'ın beni o kadar tutkuyla öptüğünü ve aramızda bir ateş yaktığını görmezden gelmek imkansız.

Bana doğru yaklaştı başlandı ama durdu ve tekrar başını salladı. "Tanrım, Nova. Sana delicesine aşık oldum ve senin de aynı şeyi hissettiğini sanıyordum. Aramızdaki şeyleri yanlış mı anladım?"

Easton bana mı aşık oluyor?

Dudaklarım şok içinde aralandı ve bir an için şaşkına döndüm, ardından içimde mutluluk ve endişe savaşı başlarken duygularım kontrolden çıktı.

Easton'ı çok sevsem de, sahip olduğum tek hayalimi riske atamam. Lainey'i önceliklendirmeliyim. Eğer Easton'la romantik bir ilişki yaşarsak ve işler yolunda gitmezse, bu Lainey'in tüm hayatını altüst eder.

Ve onu kaybedeceğim.

Easton ve Lainey'i kaybetme düşüncesi dayanılmaz, başımı sallamaya başlıyorum. "Nasıl hissettiğimizin önemi yok. Lainey her şeyden önce gelir."

"Sanırım bizim çıkmamıza bir sakınca görmeyecektir," diyor, gözlerini bir an bile yüzümden ayırmadan.

Tekrar başımı salladım. "Eğer aramızda romantik bir ilişki başlarsa ve işler yolunda gitmezse, Lainey'nin hayatını alt üst eder." Çenem titriyordu, duygularım tamamen kontrolümden çıkmıştı. "Ve arkadaşlığınızı da kaybederim. Bu riski almak istemiyorum." Easton'a yalvaran bir bakış attım. "İlk defa bir yere ait olduğumu ve bir amacım olduğunu hissediyorum."

Easton derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Başını çevirip, bana tekrar bakmadan önce acı verici derecede uzun dakikalar boyunca makyaj masasına baktı.

"Bana karşı bir çekim duyuyor musun?"

Dilimi dışarı çıkarıp kuru dudaklarımı ıslattıktan sonra fısıldadım: "Nasıl hissettiğimin önemi yok."

Yüz hatları gerildi ve sesi gergin bir şekilde sordu: "Benden hoşlanıyor musun, Nova?"

Gözlerimden yaşlar fışkıracak gibi oluyor ama kendimi kontrol altında tutarak başımı sallıyorum. "Ama—"

Bana doğru bir adım atıyor. "Beni seviyor musun?"

Aman Tanrım.

Ona karşı hislerimi azaltmaya çalışarak, "Elbette. Seni tüm hayatım boyunca tanıyorum," diye yanıtlıyorum.

Bana bir soru daha yöneltecekmiş gibi görüldüğünde elimi kaldırıyorum. "Dur, Easton," diye yalvarıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Az önce berbat bir ilişkiden çıktım. Rachel'ı kaybettik. Lainey'in bize ihtiyacı var." Sesim titriyor çünkü yıllardır istediğim tek şeye sahip olamıyorum. Bencil olamam. "Sadece..." Yalanı dudaklarımdan zorla geçirirken yutkunuyorum, "Sadece senin ve Lainey'in yanında olabilmek için arkadaşın olmak istiyorum."

Gözlerinde hüznün beliriyor ve kalbime acımasız bir darbe indiriyor. "Eğer gerçekten bunu istiyorsan."

Sözleri tekrar dudaklarımdan dökemediğim için sadece başımı sallayabiliyorum.

Easton arkasını döndü ve yatak odamdan çıkarken kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı.

Ağzımdan kaçan hıçkırığı bastırmak için ellerim hızla ağzımı kapatıyor.

Easton'ı ne kadar çok istesem de bencil olamam. Bu herkes için en iyisi.

Bölüm 22

EASTON

Berbat bir gece uykusunun ardından yatağıma uzanıp tavana bakıyorum.

Öpüşme ve konuşmayı milyon kere gözden geçirdim, keşke olaylar farklı şekilde gelişseydi diye düşündüm.

Söylediği her şey mantıklıydı. Şiddet içeren bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve Lainey'i de düşünmeliyiz.

İçimdeki alçak taraf, Nova'nın da benim onu istediğim kadar beni istediğini umuyordu.

Ama onu öptüğümde, gerçekten de beni istediğini hissettim.

Benden hoşlandığını itiraf etti ve içgüdülerim bana onun beni sevdiğini söylüyor.

Sadece zamana ihtiyacı var.

Aklım bir plan üretmek için hızla çalışıyor, sonunda tek yapabileceğim şeyin her zamanki gibi devam etmek olduğuna karar veriyorum.

Nova'ya hayatında kalıcı olduğumu ve birlikte olmamızın kaderimizde yazılı olduğunu göstereceğim.

YENİ

Yüzüstü uzanmış, yastığı sıkıca tutarken dün gecenin anıları zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Easton beni oturma odasında onun filmini izlerken yakaladı.
Onun beni öpmesi ve bunun ne kadar harika bir his olduğu.
Ardından gelen korkunç konuşma.

İçimden bir ah çekerek telefonumdan saate baktım ve saatin sabah sekizi geçtiğini görünce burada daha fazla uzanamayacağımı anladım. Bugün beni ne bekliyorsa onunla yüzleşmeliyim.

Yatağımdan kalkıp dolaba doğru yürüdüm, bir elbise aldım ve banyoya gittim.

Dün geceki felaketin yol açtığı kalp kırıklığı, acımı milyon kat daha ağırlaştırıyor ve midemdeki boşluğu dipsiz bir çukur gibi hissettiriyor.

Sabah rutinimi yaparken kaygım o kadar artıyor ki, sanki bir arı sürüsünü yutmuşum gibi hissediyorum.

Tanrım, çok gerginim. Bu sabah nasıl davranmalıyım?

Onun ne yapacağını bekleyip, onun yolunu izlemeliyim. Değil mi?

Peki ya Easton kızarsa?

Dişini sık ve üstesinden gel.

Dişlerimi fırçalarken, düşüncelerim bir şeyden diğerine atlayıp duruyor, ta ki sonunda o öpücüğe takılana kadar. Gün ışığının acımasız gerçekliğinde, Easton'ın kederden dolayı böyle davranmış olup olmadığını merak etmek zorundayım. Rachel'in vefatının üzerinden henüz bir hafta geçti.

Belki de sadece teselliye ihtiyacı vardı ve olaylar bu yüzden gelişti. Bu sabah, asla romantik bir ilişkiye giremeyeceğimizi söylediğimde doğru şeyi yaptığımı anlamış olabilir.

Ağzımı çalkalarken bir kez daha iç çektim. Yüzümü kuruladıktan sonra havluyu askıya astım ve isteksizce odamdan çıktım.

Ne olursa olsun, bununla başa çıkacaksın. Lainey her şeyden önce gelir.

Merdivenlerin tepesine vardığımda Lainey'nin, "Bir parça daha pastırma alabilir miyim lütfen?" dediğini duydum.

"Elbette," diye yanıtlıyor Easton.

Yavaşça aşağı iniyorum, havada pastırma ve yumurta kokusu var. Mutfak görüldüğünde, Lainey ve Porsha'nın mutfak adasında oturduğunu, Easton'ın ise bana sırtını döndüğünü görüyorum.

Ellerim elbisemin kenarlarını sıkıca kavıyor ve midem sanki çamaşır makinesinin sıkma programında sıkışmış gibi hissediyor.

Lainey omzunun üzerinden baktı ve dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Kalktın. Kahvaltı yapıyoruz."

Birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Günaydın."

"Günaydın." Easton, Lainey'nin tabağına daha fazla pastırma koymadan önce bana kısa bir bakış attı. "Daha ister misin, Porsha?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Tanrım, acilen kafeine ihtiyacım var.

Hemen kahve makinesine yöneldim ve dolaptan bir kupa alırken Easton mırıldandı, "Kızlarla otur. Kahven hazır olunca getireceğim."

Yaklaşırken ona şöyle bir göz attım, ama bana ulaşmadan önce adaya doğru yürüdüm ve kızların karşısına oturdum.

Boğazımı temizleyip, midemin olması gereken yerde oluşan gergin düğüme elimi koydum. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek, "İkiniz de iyi uyudunuz mu?" diye sordum.

Lainey başını salladı. "Evet, ama Porsha şafak vakti uyandı."

Porsha, "Sadece saçın ağzımda olduğu için," diye yakınıyor.

Lainey, pastırmasından bir ısırık almadan önce kıkırdadı.

Easton önüme dumanı tüten bir fincan kahve koydu ve ben de yüzüne şöyle bir baktım. "Teşekkür ederim."

"Kahvaltı ister misin?" diye soruyor.

Şu an yemek yiyemeyeceğim için başımı sallıyorum. "Sadece kahve."

Yanımdan uzaklaşırken, yaptığı her hareketi analiz etmemeye çalışarak birkaç yudum alıyorum.

Kızlara baktığımda, Rachel ile gençliğimizi hatırlattığı için kalbimde bir acı hissediyorum.

Anne ve babaları öldükten sonra, bir hafta boyunca onların evinde kaldım. Komşuların getirdiği yemekleri ısıttım ve yemelerini sağladım. Ayrıca evi temiz tuttum ve onlar için işleri kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Lainey, "Porsha ne zamana kadar kalabilir?" diye soruyor.

"Annesi onu saat on ikide almaya gelecek," diye yanıtlıyorum.

Lainey'nin yüzü anında düştü. "Keşke daha uzun kalabilseydiniz."

Bir sonraki an, gözyaşlarına boğuldu ve ben de hızla ayağa kalkıp adanın etrafında koşturmaya başladım.

Kolumu Lainey'nin omuzlarına dolayarak ona sarıldım ve şefkatle, "Üzgünüm tatlı kızım, canın acıdığı için. Şşş. Ben buradayım." dedim.

"Porsha daha uzun süre kalabilir mi?" diye soruyor titreyen hıçkırıklar arasında.

"Elbette," diye yanıtlıyorum hafifçe geri çekilerek. "Annesini arayacağım."

Lainey'nin gözyaşları azaldı ve sakinleştiğinden emin olduğumda, telefonumu almak için hızla yukarı çıktım. Cihazı aldıktan sonra, mutfığa doğru yürürken Charlotte'un numarasını tuşladım.

Porsha'nın annesi neşeyle, "Günaydın," diye yanıtladı.

"Günaydın. Kızlar biraz daha birlikte vakit geçirmek istedikleri için arıyorum."

"Elbette. Porsha'yı ne zaman alayım?"

Emin olamayarak, "Belki akşam yemeğinden önce?" diye sordum.

Lainey'nin yüzü umutla doluyor.

"Harika. Bu akşam saat altı civarında orada olacağım," diyor Charlotte.

"Teşekkür ederim."

Telefon görüşmesini bitirirken kızlara, "Porsha akşam altıya kadar kalabilir" diye bilgi verdim.

Porsha, Lainey'nin elini tutarak, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Lainey başını salladı ve en yakın arkadaşının omzuna yasladı. "Evet."

Mutfak adasına tekrar oturup kahve fincanımı elime aldığımda, "Neden pijamalarını çıkarıp giymiyorsun? Sonra kanepeye uzanıp en sevdiğin filmleri izleyebilirsin?" diye soruyorum.

Kızlar başlarını salladılar ve taburelerden inerek merdivenlerden yukarı çıktılar.

Easton'ın eli sırtıma değdiğinde irkildim ve vücudum birden sarsıldı. Hızla elini çekti ve yanıma otururken yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Başımı salladım ve elimin titrediğini fark edince bardağı yere bıraktım ve ellerimi kucağımda sıkıca birleştirdim. Derin bir nefes aldım ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. En azından, gülümseme gibi görünmesini umuyordum, diye sordum: "İyi uyudun mu?"

Tanrım, sinirlerim mahvoluyor.

Başını yana eğdi ve bana cevap vermek yerine, "Dün gece olanlardan sonra her şey yolunda mı?" diye sordu.

Hayır. Kesinlikle değil.

Başımı hızla salladım. "Ya sen?"

Easton, "İyiyim," derken oturma odasına şöyle bir göz attı.

İkimizin de yalan söylediği gün gibi apaçık ortada.

Elimle elimi kaldırıp parmak ucuyla kupanın sapına hafifçe dokundum, sonra fısıldadım: "Ben sadece senin ve Lainey için en iyisini istiyorum."

Easton, "Peki ya sizin için en iyisi ne?" diye sormadan önce uzun bir süre geçiyor.

Benim ne istediğimin önemi yok.

Başımı çevirdiğimde, bu sabah fırtınalı görünen gri gözleriyle karşılaştım. "Seninle ve Lainey ile burada olmak beni mutlu ediyor."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Önemli olan gerçekten mutlu olman."

Dudaklarıma zorla bir gülümseme daha yerleştiriyorum. "Öyleyim."

Konuyu değiştirerek, "Unutmayın, terapistler yarın sabah gelecekler," diyor.

Başımı salladım ve o kalkıp kızların boş tabaklarına uzandığında, "Onlara kahvaltı hazırladın. Ben de temizliği yaparım," dedim.

"Her şeyi lavaboya koyun. Frances her an gelebilir." Yürümeye başlamadan önce bir an tereddüt ediyor gibi görünüyor. "Ben de çalışma odasında senaryoları okuyacağım."

"Tamam aşkım."

Ağır bir yürekle Easton'ın ardından bakıyorum ve gözümün önünden kaybolunca da acı dolu bir iç çekiyorum.

Belki Easton ve benim aramdaki durumu terapistle konuşabilirim. Şu anda gerçekten tavsiyeye ihtiyacım var.

Tanrım, seni çok özledim Rach. Yarattığım bu karmaşayı nasıl düzelteceğini çok iyi bilirdin.

Kanepede oturmuş, terapistin Lainey ile görüşmesini bitirmesini beklerken dizim sinirli bir şekilde seğiriyor.

İlk seansım beklendiği gibi iyi geçti. Regina çok hoş biri gibi görünüyor ve bana birçok insanın geçmiş travmalarla, sevdiklerinin kaybıyla ve geleceğin belirsizliğiyle başa çıkmasına yardımcı olduğunu söyledi.

Kaygımı anlaması sadece birkaç dakika sürdü ve mücadele ettiğim her şeye kısaca değindik. Çoğunlukla sorular sordu ve ben de olabildiğince dürüstçe cevapladım.

Her şeyle daha iyi başa çıkmayı öğrenene kadar haftalık olarak görüşeceğiz. Seansımız bitmeden önce, kaygımı hafifletmek için meditasyon yapmayı, farkındalık egzersizleri ve nefes egzersizleri denememi önerdi.

Gergin olduğumu fark edince, bacağımı zıplamayı bırakmaya zorladım ve derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Nefes nefese.

Her şeyi sırayla yapalım.

Günde bir gün.

"Lainey hâlâ Eden'le mi birlikte?" diye sordu Easton aniden arkamdan.

"Evet." Telefonumdan saate baktım. "Biraz geciktiler."

Dışarıdan gelen bir hareket dikkatimizi çekiyor; Eden ve Lainey verandadaki sandalyelerden kalkıyorlar. Easton öne doğru atılarak sürgülü kapıları açıyor ve içeri girdiklerinde, "Nasıl geçti?" diye soruyor.

"Yukarı çıkıyorum," diyor Lainey, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş halde.

Terapiste hızlıca baktım ve Lainey duyma mesafesinden uzaklaşınca, "Lainey harika bir küçük kız, ama annesinin ani kaybıyla başa çıkmakta zorlanıyor. Karmaşık duygularını atlatmasına yardımcı olmak için birkaç seansa ihtiyacı olacak." dedi. Eden telefonunu çıkarıp baktı ve sonra, "Onunla haftalık olarak görüşmek istiyorum. Okula döndüğünde seansları öğleden sonraya veya cumartesi günlerine taşıyabiliriz." dedi.

Easton, "Öğleden sonraları daha iyi olacak," diye yanıtlıyor. Endişeyle kaşlarını çatarak, "Ama iyi olacak mı?" diye soruyor.

Eden bize güven verici bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Herkes acıyla farklı şekilde başa çıkıyor ve ne zaman iyileşeceğini söyleyemem, ama sonunda iyileşecek."

Easton başını salladı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Gözleri sadece kısa bir an bana değdi. "Lainey'e bir bakacağım."

"Seni dışarıya kadar uğurlayayım," dedim Eden'e ve onunla birlikte ön kapıya doğru yöneldim. "Geldiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Gününüzün geri kalanını keyifli geçirin." Arabasına doğru yürürken ve sürücü koltuğuna otururken kibarca gülümsedi.

İçimden bir ah çekerek eve geri döndüm ve Rachel'ın ölümünden sonra Easton'a gönderilen tüm çiçek buketlerine baktığımda, vazodaki çiçeklerin solmuş olduğunu ve değiştirilmeleri gerektiğini fark ettim. Bu, Rachel'ın haftalık olarak yapılmasında ısrar ettiği bir şeydi.

"Yenilerini almam lazım," diye fısıldadım kendi kendime, Lainey'i de kontrol etmek için yukarı çıkmadan önce.

Bölüm 23

YENİ

Öpüşme ve terapi seanslarından beri her şey garip bir hal aldı.

Easton ile aramdaki sorunları nasıl çözeceğimi gerçekten bilmiyorum, bu yüzden tüm dikkatimi eve ve Lainey'e veriyorum.

Dün gece kabus gördüğüm ve sonrasında tekrar uyumakta zorlandığım için bitkin bir halde merdivenlerden aşağı iniyorum.

Easton, ter içinde ve sıcaktan bunalmış bir halde, karşı yönden oturma odasına giriyor. Giydiği tişört, spor salonunda yaptığı antrenmandan dolayı kaslı göğsüne yapışmış durumda.

Ağzınızdan salya akmasın.

Çantamı fark edince, "Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Antredeki çiçekler soluyor, o yüzden yenilerini almaya gidiyorum." Koltukta oturmuş telefonunda oyun oynayan Lainey'e baktım. "Lainey, benimle gelmek ister misin yoksa evde mi kalmak istersin?"

"Ben de gelirim," diye yanıtlıyor.

Easton cebinden cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor, sonra da "İzak on dakika içinde hazır olacak" diyor.

"Ah." Kamyonetimin anahtarını gösteriyorum. "Kamyonetimi götürmeyi düşünüyordum. Tabii eğer çalışırsa. Belki yeni bir akü almam gerekecek."

Başını salladı ve anahtarı elimden almaya geldi. "O güvenilirmez şeyle ortalıkta dolaşmana asla izin vermeyeceğim. Satman gerekiyor." Dudaklarım aralandığında bana ciddi bir bakış attı. "Sen Lainey'nin vaftiz annesisin Nova. Onu böyle dökük bir kamyonla gezdirirken görülmenin nasıl görüneceğini düşünüyorsun?"

"Tartışmaya niyetim yoktu," diye mırıldandım. "Bu hafta satacağım."

"Ah." Gözle görülür şekilde rahatladı. "Güzel. Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Başımı sallayıp yanından uzaklaştım. "Gel, Lainey."

"Görüşürüz, Easton Amca." Yanıma oturuyor ve sonra soruyor: "The Sweet Spot'a uğrayıp milkshake içebilir miyiz?"

Easton arkamızdan "Bana bir çilekli getirin" diye sesleniyor.

"Pekala," diye yanıtlıyor Lainey.

Izak'ı zaten ön tarafta beklerken görünce ona kibarca gülümsedim. "Merhaba. Bugün bizi gezdirdiğiniz için teşekkür ederim."

Gülümseyerek başını salladı. "Tyler'ı bekliyoruz, sonra gidebiliriz."

Yanımızda bir koruma bulundurmamız gerektiğini unuttum. Kimse beni tanımayacak ama Lainey nereye giderse gitsin dikkat çekiyor.

Tedbirli olmak, pişman olmaktan iyidir.

SUV'nin arka koltuğuna biniyoruz ve beklerken, Easton'ın bana verdiği kredi kartının yanımda olduğundan emin olmak için cüzdanımı kontrol ediyorum.

Bunu ilk kez kullanacağım ve düşüncesi bile beni geriyor.

Ev için eşyalar alıyorsunuz.

Tyler bize katılıyor ve ön yolcu koltuğuna binerken, "Merhaba Tyler," diyorum.

"İyi günler," diye bizi selamlıyor.

Izak direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdıktan sonra, "Nereye?" diye sordu.

"Her zaman gittiğimiz çiçekçi dükkanı, Sunset Bulvarı'nın hemen kenarında," diye yanıtlıyor Lainey.

"Bir de Walmart'a uğrayıp biraz yiyecek almak istiyorum," diye ekliyorum.

"Ralphs'a gidebiliriz. Daha yakın." Lainey bana sırtarak, "Sonra da The Sweet Spot'tan milkshake alabiliriz." dedi.

Yolculuk sırasında vaftiz kızına bakıp, "Okula dönmeden önceki son iki gününde yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum." Bir an düşündü. "Porsha ile manikür ve pedikür yaptırmak için spaya gidebiliriz." Lainey'nin bakışları

ellerime indi, sonra ekledi, "Belki sen de gelmelisin."

Kıkırdadım. "Bu, ellerimin kötü göründüğünü söyleme şeklin mi?"

"Hayır. Ama tırnaklarınıza biraz oje sürerseniz çok güzel görünürler."

Kısa tırnaklarıma bakıp burnumu buruşturdum. "Tamam. Bana spa'nın adını ver, ikimiz için de randevu alayım." Bakışlarım tekrar Lainey'e döndü. "Sence Porsha'nın annesini de davet etmeli miyim?"

Başını salladı. "Onu daha yakından tanıyabilirsin."

"Charlotte'la senin için daha çok çaba göstereceğim."

Izak SUV'yi yol kenarına park ediyor ve biz de Tyler arka kapıyı açana kadar bekliyoruz, sonra araçtan iniyoruz.

Lainey ile birlikte şirin bir çiçekçi dükkanına giriyoruz ve tüm o güzel aranjmanlara göz atıyoruz.

"Merhaba Lainey," diyor yaşlı bir kadın tezgahın arkasından çıkarken. "Seni uzun zamandır görmemiştim." Gözleri bana kayıyor, sonra da soruyor, "Annen nerede?"

Bok.

Göğsümde kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor ve Lainey için anında endişeleniyorum.

Hızla elimi omzuna koyup onu yanıma doğru çektim ve "Ben Nova, Lainey'nin vaftiz annesiyim" dedim. Kadına elimi uzattım ve tokalaştıktan sonra, "Rachel'ı yakın zamanda kaybettik" diye açıkladım.

"Aman Tanrım!" Yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Çok hoş bir insandı."

Lainey vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve kolunu belimin alt kısmına sarıyor.

"Buraya sadece biraz taze çiçek almak için geldik," diyerek buradan bir an önce çıkmaya çalışıyorum.

"Benim adım Esther." Bize şefkatli bir gülümseme sunuyor, sonra işe koyuluyor. "Az önce en güzel pastel renkli güller ve şakayıklar geldi." Çiçekleri içeren bir sürü kovayı işaret ediyor.

"Çok güzeller." Başımı salladım.

"Güzel. Her zamanki miktar mı?" diye soruyor Esther, kovalardan birer birer demetler alırken.

"Ah... lütfen. Bu harika olurdu."

O meşgulken, Lainey'nin örgüsüne elimi hafifçe dokundurup fısıldadım, "İyi misin?"

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde, "Arabada bekleyebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette." Tyler'a baktım, Lainey onun yönüne doğru yürüdüğünde o da hemen yaklaştı.

Esther arka koltuğa biner binmez, "Ne kadar üzücü bir şey. Ne oldu?" diye sordu.

Tanrı.

"Kanser hastasıydı," diye mırıldanırken sesim kederden kısılmıştı.

Esther, sapların etrafına gazete kağıdı sarıyor. "Lainey'nin vaftiz annesi olmak için onu çok iyi tanıyor olmalıydın."

"Rachel benim en iyi arkadaşımdı," diye yanıtlıyorum.

Başını salladı. "Çok genç."

Biliyorum.

Sonunda işi bitirdiğinde ve ödeme yapma sırası bana geldiğinde rahat bir nefes aldım. Hızlıca kredi kartımı okuttum ve tüm çiçekleri kollarıma doldurdum. "Teşekkür ederim!" Mağazadan aceleyle çıktım ve Izak'ın zaten açık olan bagaja doğru yöneldim ve çiçekleri dikkatlice içine yerleştirdim.

Arka koltuğa bindiğimde, Lainey'e uzanıp onu yana doğru kucakladım. "Çok üzgünüm, tatlı kızım."

Dizlerini yukarı çekip bana sokuldu ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Ben de Lainey'i elimden geldiğince teselli etmeye çalışırken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Buradayım," diye mırıldanıyorum, elimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek. "Seni koruyorum."

Izak arabayı kaldırımdan uzaklaştırıp, "Eve gidelim mi?" diye sordu.

Lainey geri çekilip yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Hayır. Ralphs'a git."

"Emin misin?" diye soruyorum yanaklarımı kurularken.

Başını salladı ve titrek bir nefes verdi. "Evet, iyiyim."

Derin bir nefes alıp başının yanına bir öpücük kondurdum. Umarım dışarıdayken kimse Rachel'dan bahsetmez.

Mağazaya vardığımızda, alışveriş arabasını alırken Tyler hemen arkamızdan geliyor.

"Bir şey ister misin?" diye sordum Lainey'e.

"Meyve suyu kutularımız ve tel peynirlerimiz bitti."

Onun bunları atıştırmalık olarak yemeyi sevdiğini fark ettim. "Biraz alalım."

İlk koridordan aşağı inerken raflara şöyle bir göz atıyorum. Her türden dergi var ve Lainey gençler için olanlardan birini alıyor.

O dergiyi alışveriş sepetine koyarken, gözüme bir dergi çarptı. Olduğum yerde donakaldım ve kapağında Easton'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafımın olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Bu fotoğraf, pastanede ona yanlışlıkla çarptıktan sonra ellerini kalçalarımın üzerine koyduğu andan kalma.

Başlık beni dehşete düşürdü.

Para avcısı, Easton Rowe'un en karanlık zamanında ona musallat oluyor.

Ünlü yıldızın kurtarılmaya ihtiyacı var mı?

Bakışlarım diğer dergilere kaydı ve birbiri ardına gelen manşetleri görünce, dehşet bir gelgit dalgası gibi içime çökerken nefesim hızlandı. Sonra sahilde Easton'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüm; ona aşık bir köpek yavrusu gibi bakıyordum.

Hollywood yıldızı, ölmek üzere olan kız kardeşini hastane kapısına bırakıp giderken, rezil bir ilişkiye karıştı.

Lainey Rowe nerede? Annesinin en yakın arkadaşı Easton Rowe ile aceleyle evlenirken o çoktan yatılı okula mı gönderildi?

"Nova mı?" Lainey elimi tuttu ve çekiştirdi. "Onlara bakmayı bırak. Aptalca, sahte haberler."

Lainey'nin o berbat manşetleri gördüğünü fark edince, elini tuttum ve dergilerden uzaklaşmak için koridorda hızla ilerledim.

Tyler alışveriş arabasını getiriyor ve ben de alışverişe devam ederken sakın kalmaya çalışıyorum.

Aman Tanrım. Nasıl...? Neden...?

Lainey dikkatimi çekmek için elimi çekiştiriyor. "Nova?"

Ona bakarken kalbim göğsümde ağır bir yük gibi sıkıştı. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "İyi misin?"

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet, benim için endişelenmeyin. İyiyim."

Aklım başımdan gitmiş halde, odaklanmakta zorlanıyorum ve almak için geldiğim market alışverişinin sadece yarısını alabiliyorum.

Bu sadece başlangıç ve Tanrı bilir benim ve Easton hakkında daha ne yalanlar uyduracaklar.

Bölüm 24

EASTON

Nova ve Lainey ayrıldıktan kısa bir süre sonra Sylvia'dan bir mesaj aldım, geleceğini söylüyordu.

Hızlıca duş aldıktan sonra, incelediğim senaryoları almak için ofise gittim. Mutfağa varıp senaryo yığınının tezgahın üzerine bıraktığım anda Sylvia eve koştu. "Easton!"

"Mutfak," diye mırıldandım, ona bakmak için dönerken.

Kağıt yığınının görünce elini salladı. "Onlarla uğraşmayın. Size güzel bir haberim var."

Kaşımı kaldırarak ona baktım. "Öyle mi?"

"Robert, Tim'i kovdu!" Kahkaha atarak ekledi: "Tim'le çalışmayı reddettiğini duyunca onu kovdu."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve yalan söylemeyeceğim, o alçağa hak ettiği adaletin yerini bulmuş olması iyi hissettiriyor.

"Bu iyi haber," diye kıkırdadım.

"Robert seni kaybetmeyi reddediyor. Dedi ki, sen kişisel izin alırken tüm sahneler Yeni Zelanda'da çekilecek. Sonra stüdyolara döndüklerinde senin sahnelerini çekebilecekler."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, Robert'ın harika bir yapımcı olması ve onunla çalışmayı çok sevmem nedeniyle gülümsemem daha da genişliyor. "Bu benim için çok daha iyi olacak."

"Doğru!" diye çılgık attı. "Hâlâ filmi tamamlayabilir ve Lainey'e yakın olabilirsiniz. Yeni yönetmenin kim olacağını bilmiyorum ama en azından Tim'den kurtulduk."

"Buradayken..." Mermer tezgahın üzerinde senaryolardan birini iterken gülümsüyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

Bir an gözlerini kırptırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı salladım. "Steven'la çalışmaktan hoşlanıyorum."

Bir an Sylvia'nın gözyaşlarına boğulacak gibi görüldüğünü düşündüm, ama sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp bana sarıldı. "Teşekkür ederim! Tanrım, çok teşekkür ederim." Geri çekildi. "Kariyerin için çok endişelenmiştim."

"Ne kadar çabuk işe dönersem o kadar iyi diye düşündüm." Omuz silkerek oturma odasına göz attım. "Hiçbir şey yapmamak beni çıldırtacak."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bugün gerçekten de harika bir gün." Etrafına bakındı. "Lainey ve Nova nerede?"

"Alışverişe çıktım." Oturması için bir tabureyi işaret ediyorum. "İçecek bir şey getireyim mi?"

"Kendime alırım," diye yanıtladı. Buzdolabına doğru yürüyüp kapağını açtı ve bir kutu gazlı içecek aldı. Oturduktan sonra içini çekti. "Dikkat edin. Matbaa her türlü saçmalığı basıyor."

"Ne biçim bok?" diye soruyorum.

Sylvia başını salladı. "Bilmek istemeyeceğiniz türden."

"Kahretsin. Umarım Nova ve Lainey dışarıdayken bunların hiçbirini görmezler."

"Onları hazırlaman gerekiyor Easton. Paparazzilerin ne kadar acımasız olabileceğini biliyorsun."

İnan bana, biliyorum.

Sylvia senaryoyu kendine yaklaştırıp sayfalarını karıştırıyor. "Bu harika bir seçim. Emma Thorne hakkında sadece güzel şeyler duydum."

"Kadın başrol oyuncusundan bahsediyoruz," diye mırıldanıyorum. "Bana öpüşme yasağı getirebilir misin?"

Sylvia içinden bir inilti çıkardı. "Tanrım, şansımın bu kadar uzun sürmeyeceğini biliyordum."

"Ben aksiyon ve gerilim filmlerinde oynuyorum, romantik filmlerde değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Yine de, geniş bir kadın izleyici kitleniz var."

Derin bir iç çekerek, "Filmlerimi aksiyon için izliyorlar," dedim.

Sylvia, sanki güç için sessiz bir dua gönderiyormuş gibi tavana bakıyor.

"Kadın başrol oyuncusunu öpüyormuş gibi göstermenin başka yolları da var. Ya da benim yerime bir dublör kullanabiliriz," diye belirtiyorum.

Verdiğim seçenekleri beğendiği belli ki, birden canlandı ama sonra yüzünde endişe belirdi. " *The Eradicator* için öpüşme sahnelerini çektiniz mi?" Başımı sallayınca derin bir rahatlama nefesi verdi. "Şükürler olsun." Önündeki senaryonun üzerine ellerini açtı. "Robert'tan yeni bir program göndermesini isteyeceğim, böylece önceden plan yapabilirsiniz. Bu arada, Steven'la konuşup öpüşmeme meselesi hakkında ne dediğini göreceğim."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Başını salladı. "İşte bu yüzden bu kadar yüksek ücret alıyorum."

Frances, temiz kıyafetlerimizi yerleştirdikten sonra merdivenlerden aşağı indi ve müdürüme güler yüzlü bir şekilde, "Merhaba Sylvia. Öğle yemeği için kalacak mısınız?" dedi.

Sylvia omuz silkip bana baktı. "Öyle miyim?"

Kıkırdayarak başımı salladım. "Elbette." Hizmetçime baktım. "Ne yiyoruz?"

"Sarımsaklı tereyağlı tavuk, kabak ve mısır ile."

"Çok lezzetli görünüyor," diye yanıtlıyor Sylvia.

Ayağa kalktım. "Hadi verandaya çıkıp oturalım, böylece Frances mutfağı kendine ayırabilsin."

Şezlonglara oturduğumuz anda Sylvia, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp cevap veriyorum: "Acı dalgalar halinde geliyor. Nova'nın burada olması çok yardımcı oluyor."

"Nova ile aranız nasıl?"

Başımı sallayıp bakımlı bahçeye göz attım. "İşler yavaş ilerliyor. Henüz bir ilişkiye hazır değil."

"Ama yine de onunla çıkmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor Sylvia. Başımı sallayınca devam ediyor, "Bu kadar uzun süre bekar kalmayı başardın. Hollywood'un en gözde bekarı olma fikrinden vazgeçmene neden olan şey neydi?"

"Her şey." Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "O özverili ve Lainey ile inanılmaz derecede iyi anlaşıyor. Onda beni sakinleştiren bir şey var ama aynı zamanda, sadece kızarması bile kalbimi

hızlandırıyor." Sylvia bana o kadar uzun süre baktı ki, "Ne?" diye mırıldandım.

"Seni daha önce hiç aşık görmemiştim. Bu biraz... tuhaf."

Ona gülerek başımı salladım. "Garip mi?"

"İyi anlamda. Ama mutlu görünüyorsun ve günün sonunda önemli olan da bu." Havuza doğru bir bakış attı. "Lainey senin ve Nova'nın çıkmasına ne diyecek sence?"

"Sanırım mutlu olacak." Bir an duraksadıktan sonra ekledim: "Nova, ileride ayrılmamızdan ve bunun Lainey'i üzmesinden korktuğu için çıkmamız konusunda tereddütlü."

Sylvia bana kaşını kaldırarak baktı. "Haklı bir noktası var."

"Endişesini anlıyorum, ama beni tanıyorsun. Yüzde yüz emin olmadığım biriyle ilişkiye başlamam. Nova'yı yirmi yıldan fazla süredir tanıyorum. İlişkimizi yürütebileceğimizden eminim."

"Evet, ama Nova bunun farkında mı?"

Emin değilim.

Lainey evin içinden "Easton Amca" diye sesleniyor.

"Verandadayım."

Elinde milkshake ile evden çıktığında, bir tane istediğimi hatırladım.

"Merhaba Sylvia," diye selamlıyor Lainey, milkshake'i bana uzatırken.

"Merhaba." Sylvia ona gülümsedi. "Nasılsın evlat?"

Lainey başını salladı ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "İyi değil."

"Ah hayır." Sylvia, Lainey'nin kolundan tutarak onu kucakladı. "Üzgünüm, yavrum."

Milkshake'i sandalyenin yanındaki yere bıraktım.

Lainey'nin gözyaşlı gözleri benimkilerle buluştu. "Nova dergiler gördü ve hepsinde senin ve onun hakkında en kötü şeyler yazılmıştı."

Kahretsin.

"Zaten onlarla uğraşıyorum ama insanlar sahte haberlere inanmaya devam ettikçe onlar da sahte haber basmaya devam edecekler," diye yanıtıyor Sylvia.

Sylvia'nın Lainey'i teselli ettiğini bildiğim için sandalyemden kalktım. "Hemen döneceğim," dedim eve girmeden önce. Etrafa göz

attım ve Nova'nın antredeki cam masanın yanında durduğunu gördüm.

Yaklaşarak yüzünün her santimini inceledim. Yanakları kızarmıştı ve gözlerinin arasında bir kırıksıklık vardı, ama bunun dışında iyi görünüyordu.

Ona yaklaşırken "Hey," diye mırıldandım.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini kestiği dallara dikti. "Merhaba."

"Lainey bana dergilerle ilgili olanları anlattı."

Sapları kesmeyi bırakmıyor, aksine daha hızlı çalışıyor.

Yanına kadar durup, göz teması kurmak için başımı eğdim.

Tekrar bana baktı, ama sonra yüzünde bir anlık acı ifadesi belirdi ve "Kahretsin!" diye mırıldandı.

Makas cam masaya düştüğünde gözlerim aşağıya kaydı ve Nova'nın parmağındaki kanı görür görmez elini tuttum.

"Sadece küçük bir kesik," diyor sesi titreyerek. Benden hızla uzaklaşıp misafir tuvaletine doğru koşuyor.

Onun arkasından giderek, kapıyı arkamızdan kapatıp tuvalete girdim.

Nova parmağını soğuk suyun altına sokup lavaboya bakıyor.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye soruyorum.

Başını salladı, sonra nefesi kesildi ve yüzü düştü. "Senin hakkında çok kötü şeyler söylüyorlar." Bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbi kırılmış görünüyordu. "Bir manşette Rachel'ı huzurevine terk ettiğini yazmışlar." Gözyaşları daha hızlı aktı, her biri kalbime bir darbe indirdi. "Neden bu kadar acımasız olmak zorundalar?"

"Bunların hepsi para kazanmak için uydurulmuş saçmalıklar." Onu göğsüme çekip saçlarına bir öpücük kondurdum. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Titrek bir nefes verdi ve geri çekildiğinde, ben de isteksizce kollarımı indirdim.

Musluğu kapattım ve parmağının kenarındaki küçük keşiğe baktım. "Çok kötü görünmüyor." Başımı eğerek tekrar gözlerine baktım. "Bundan sonra benimle ilgili manşetlere veya makalelere bakma."

Başını salladı. "Dergi reyonundan kesinlikle uzak duracağım."

"Aferin kızım," diye mırıldanıp alnına bir öpücük daha kondurdum. "Sylvia burada ve öğle yemeği için burada kalacak."

"Ah! Ve işte ben de bir bebek gibi ağlıyorum." Kapıyı açmak için acele ediyor.

Salondan geçerken, "Frances, çiçeklerle ilgilenir misin lütfen?" diyorum.

"Elbette."

Elimi Nova'nın beline koyup onunla birlikte evden çıktım.

"Merhaba, Sylvia." Müdürüme samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sizi hemen karşılamaya gelmediğim için çok üzgünüm."

"Endişelenme," diye yanıtlıyor. "Lainey bana eşlik ediyor."

Sylvia'nın telefonu çalıyor ve hızla çantasından çıkarıyor. "Yapımcı arıyor." Telefonu açıyor. "Merhaba Robert. Easton ile birlikteyim. İyi haber. Tekrar projeye dahil oldu."

Oturup yanıma bir sandalye daha çekiyorum, Nova'ya bakıyorum. "Gel otur."

Lainey eve doğru giderken Sylvia, "Bir dakika bekle, onunla konuşayım," dedi. Telefonu sessize aldıktan sonra bana baktı. "*Eradicator* filminde artık oynamadığınız haberi yayılmış. Robert, herkesin filmde hala yer aldığınızı görmesi için bir etkinlik düzenlemek istiyor. Sadece bir iki saat sürecek. Birkaç fotoğraf imzalayın. Hayranlarınıza gülümseyin. Birkaç soruya cevap verin. Kuralları biliyorsunuz zaten."

"Benim için sorun yok," diye yanıtlıyorum.

Telefonun sesini açar. "Easton gemide. Ne zaman... haber ver... Tamam... İyi günler." Telefonu çantasına geri koyar.

Nova'yı olup bitenlerden haberdar etmek istediğim için, " *The Eradicator*'a devam ediyorum, ancak çekimleri burada, Los Angeles'ta yapacağız, bu yüzden seyahat etmeme gerek kalmayacak" diyorum.

Nova başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Evinize yakın bir yerde çalışabiliyor olmanıza da sevindim."

Sylvia, ikimize de şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Nova artık burada yaşıyor ve Lainey'nin vasisi olduğuna göre, birkaç şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Gizlilik sözleşmesi imzalayacak mıyız?" dedi.

"Hayır," diye mırıldandım. "Nova'ya güveniyorum."

"Pekala." Sylvia telefonunu tekrar çıkarıp not alabileceği bir uygulamayı açtı. "Nova, sen Veronalısın, değil mi?"

"Ah... evet," diye yanıtıyor Nova.

Sylvia'ya kaşlarımı çatarak baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Her şeye hazırlıklı olmak için biraz bilgi topluyorum. Basın Nova'nın geçmişini araştırmaya başlayacaktır." Başını kaldırıp Nova'ya baktı. "Easton'u kötü etkileyebilecek bir şey var mı bilmem gereken? Uyuşturucu kullanımı? Hapiste bir aile üyesi? Polis kaydı? Çıplak fotoğraflar? Seks kasetleri?"

İsa Mesih.

"Babamın kim olduğunu bilmiyorum ve annem ben dört yaşındayken bizi terk etti, bu yüzden onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtıyor Nova. "Uyuşturucu kullanmadım ve hiç kanunu çiğnemedim." Alt dudağını dişleriyle çekiştiriyor. "Polisin aile içi şiddet nedeniyle çağrıldığı bir ilişkim oldu."

Nova'nın katlanmak zorunda kaldığı cehennemden nefret ediyorum, kalbim sıkışıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sylvia not aldıktan sonra soruyor: "Ne tür bir olaydı? Sözlü bir kavga mıydı, yoksa fiziksel bir kavgaya mı dönüştü?"

"Sylvia," diye mırıldandım.

Bakışları bana kaydı. "Nova'nın morarmış gözüyle çekilmiş fotoğrafları olup olmadığını bilmem gerekiyor. Biliyorsun, eğer basın böyle bir şeye el koyarsa, manşetlerde 'Onu fena dövdün' yazacak."

"Aman Tanrım," diye inledi Nova yanımda. "Fotoğraflar var. Ama polis çekti onları. Ve bir yıldan fazla zaman önceydi."

"Basının neler ortaya çıkarabileceğine şaşıracaksın," diye homurdanıyor Sylvia. "Başka bilmem gereken bir şey var mı?"

Nova başını salladı. "Hayır. Oldukça sakın bir hayat yaşadım."

"Bu durum yakında değişecek," diyor Sylvia.

Frances, açık sürgülü kapılardan bize, "Yemek salonunda öğle yemeği hazır," diye bilgi veriyor.

Ayağa kalkarken, "Hadi yemek yiyelim," diye mırıldandım. Eve doğru ilerlerken, Nova'nın yüzündeki gergin ifadeye baktım ve "Endişelenme," dedim.

"Söylemesi kolay, yapması zor," diye mırıldanıyor.

Nova'nın ilgi odağı olmaya alışması biraz zaman alacak, ama ben ona her adımda yardımcı olmak için yanında olacağım.

Bölüm 25

YENİ

Charlotte ve Porsha'nın bize doğru yürümesini izlerken, spa girişinde Lainey'nin yanında dururken biraz gergin hissediyorum.

Charlotte, göz alıcı uzun ipek bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, sarı saçları ise kısa pixie kesim şeklinde şekillendirilmiş.

Dış görünüşüme daha çok özen göstermeliydim.

"Günaydın," diye bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor Charlotte. "Bunu yapıyor olmamıza çok sevindim."

"Merhaba." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kızlar için güzel olur diye düşündüm, Lainey de tırnaklarımın acilen bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Hafifçe kıkırdadı. "Buradaki manikür ve pedikürlere bayılacaksınız. Çok rahatlatıcı. Bazen uyuyakalıyorum bile."

Binanın içine giriyoruz, arka planda huzurlu bir müzik çalıyor.

Tezgahın önünde durup, "Allen adına dört kişilik rezervasyon yaptırdım," dedim.

Hanımfendi geniş bir gülümsemeyle, "Sizi arka tarafa götüreyim. Hepinizi bir arada oturttuk." dedi.

"Teşekkür ederim."

Odanın iki tarafında siyah deri koltuklar sıralanmış durumda ve Charlotte ile ben soldaki koltuklara otururken, Lainey ve Porsha da karşımızda oturuyorlar.

Kuaförler bizi selamlayıp işlerine başladıktan sonra Charlotte bana bakıp, "Lainey okula döndüğünde ne yapacaksın?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim," diye itiraf ediyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Rachel eskiden yetimhaneler için bağış toplama ve gıda yardımı kampanyaları düzenlemeye yardım ederdi," dedi. Uzandı ve koluma elini koydu. "Hiçbir baskı yok, ama her zaman aramıza katılabilirsin. Yapmaktan hoşlanacağın bir şey olup olmadığına bak. Şu anda dört kişiyiz. Ben, Jamie Bridges, Jane Carlson ve Tori Douglas. Sadece iyilik yapmaya çalışan bir grup anne."

Anneler.

Dikkatimi Lainey'nin Porsha ile konuştuğu yere çeviriyorum ve onun için şu anda anneye en yakın kişi olduğumu fark ediyorum.

Hiç düşünmeden, "Yardım etmekten memnuniyet duyarım. Ne zaman ve nerede olduğunu bana bildirirsen, orada olurum." diye cevap veriyorum.

"Harika!" Kuaförün yaptıklarına dikkat kesildikten sonra kızlara baktı. Tekrar yaklaşarak, "Lainey şartlar altında iyi görünüyor," dedi.

Üzüntümüz hakkında konuşmak istemediğimden sadece başımı salladım.

Charlotte tekrar koluma uzandı. "Nasıl dayanıyorsun? Bütün hayatın değişmiş olmalı. Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor ve yoğun bir keder dalgası beni sarıyor.

Kendimden bahsetmekten kaçınarak, "Lainey ve Easton'la burada olmaktan çok mutluyum. Onlar için her şeyi yaparım." diyorum.

Charlotte'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Rachel'ın seni Lainey'nin vaftiz annesi yapmasının nedenini anlıyorum. Sanırım çok iyi arkadaş olacağız."

Hiç kimse Rachel'ın yerini dolduramaz, ama Lainey'nin hatırına, Charlotte ile arkadaş olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Ona gülümseyerek, "Bunu çok isterdim," diye mırıldandım.

Güzellik uzmanı ayaklarına masaj yapmaya başlayınca memnuniyetle içini çekti. "Eğer uyuyakalırsam ve salya akarsa, hiçbir şey görmemiş gibi davranın."

Hafifçe kıkırdadım. "Doğru anladın."

Rastgele şeylerden konuşuyoruz ve tırnaklarımda güzel, parlak bir pembe oje olduğunda ve tamamen rahatladığımda, "Bu kötü bir alışkanlığa dönüşebilir" diyorum.

"Kötü bir alışkanlık değil, ama şart," diye düzeltiyor Charlotte beni. "İki üç haftada bir belirli bir tarih belirleyebiliriz."

"Bu güzel olurdu," diye kabul ettim ve görünüşüme daha fazla özen göstermeye karar verdim. Artık sadece Sugar River Vadisi'ndeki küçük bir kasabadan gelen bir kız değilim, Lainey'nin vasisi ve Easton ile bağlantılı biriyim. Beverly Hills'te işlerin nasıl yürüdüğüne uyum sağlamam gerekecek.

Ödemeyi yaptıktan ve arabalara doğru yürürken Charlotte, "Kızlar çok eğleniyorlar. Belki Lainey, Porsha ile birlikte benim evimde pijama partisi yapabilir, çünkü Pazartesi okula dönecek. Tabii senin bir planın yoksa?" dedi.

"Lainey," diye seslenerek dikkatini çektim. Yürümeyi bıraktığında, "Porsha'nın evinde pijama partisi yapmak ister misin?" diye sordum.

"Aman Tanrım! Evet."

Çantamdan telefonumu çıkarırken, "Öyleyse amcanızla görüşeyim," dedim.

"Onu aramak konusunda endişelenme. Seni eve kadar takip edebilirim çünkü zaten onun için bir çanta hazırlaman gerekecek."

"Pekala." Izak ve Tyler'ın beklediği SUV'ye doğru giderken ona hızlıca el salladım. "Evde görüşürüz."

Lainey ile arka koltuğa bindiğimizde, "Bugünün tadını çıkarıyorum aslında," dedi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, tatlı kızım."

"Charlotte'ı seviyor musun?" diye soruyor.

"Evet, öyle. Gerçekten çok iyi biri gibi görünüyor."

Lainey'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ben bugünü bir zafer olarak görüyorum.

Izak SUV'yi tamamen durdurmaya vakit bulamadan Lainey arabadan atlayıp eve koştu. Ben de peşinden içeri girdim ve "Porsha'nın evinde kalabilir miyim? Nova zaten evet dedi." diye sorduğunu duydum.

Easton, kanepede oturmuş senaryoyu okurken, "Elbette," diye yanıtlıyor.

"Geceleme çantası hazırlamanıza yardım etmem gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Lainey başını salladı. "Hemen aşağı iniyorum."

Arkamdan bir hareket duyup Charlotte ve Porsha'ya gülümseyerek döndüm. "Lainey çantasını alıyor."

Easton ayağa kalkıp onlara dostça gülümsedi. "Hepiniz eğlendiniz mi?"

"Evet, ve bunu iki üç haftada bir düzenli bir buluşma tarihi haline getirmeye karar verdik," diye yanıtlıyor Charlotte.

Çantamı mutfak tezgahına bırakarak, "Charlotte, size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Hayır, teşekkürler."

Lainey merdivenlerden hızla aşağı indi. "Güle güle, Easton Amca." Ona hızlıca sarıldı, sonra da bana sarılmak için yanıma koştu. "Güle güle, Nova."

"İyi eğlenceler," diyorum gülerek. "Yarın Lainey'i saat kaçta almalıyım?"

Charlotte, kızların ardından ön kapıdan çıkarken omuz silkerek, "Duruma göre hareket edelim," dedi.

"Tamam." Ön basamaklarda durup Lainey'e el sallıyorum. "Uslu dur."

"Yapacağım," diye sesleniyor. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum."

Eve geri döndüğümde, Easton kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beni bekliyordu. "Lainey biraz daha iyi görünüyor."

"Evet. Porsha ile vakit geçirmek onun için iyi."

Başını yana eğdi. "Geziyi beğendin mi?"

Başımı salladım. "Charlotte iyi birine benziyor." Ondan uzaklaşıp senaryonun durduğu kanepeye doğru yürüdüm. "Biz yokken çalışıyor muydun?"

"Evet. Stüdyoda çekimler başladığında hazır olmak için repliklerimi tekrar ediyorum."

Kağıt yığını elime alıyorum. "Bakabilir miyim?"

"Elbette."

Şu anda baktığı sayfaya göz atıyorum ve o sözleri söylerken onu hayal edince gülümsüyorum. Çatıların üzerinden atlaması gereken bir bölüm görünce, "Kendi dublörüklerini kendin yaptığını okudum. Bu doğru mu?" diyorum.

"Evet."

Başım dönüyor ona. "Demek *Elimination Project*'te hareket halindeki arabadan atladin? Bacağını kırdığını söylediler."

"Dışarı atladım, evet. Bacağım kırılmadı, hayır." Yaklaşıyor. "Ama ayak bileğimi burktum."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Kendi dublörüklerini kendin yapmak tehlikeli değil mi?"

Omuz silkerek, "Bir sorun çıkması durumunda hazırda bekleyen koca bir sağlık ekibi var," dedi.

Sormadan önce bir an tereddüt ediyorum: "Hiç romantik bir filmde oynamayı düşündünüz mü?"

Easton yaklaştı ve senaryoyu elimden alıp kanepeye bıraktı. "Asla romantik bir filmde oynamam. Hatta Sylvia'dan gelecekteki projeler için öpüşme yasağı maddesi eklemesini istedim."

"Ah." Birdenbire ilk defa yalnız kaldığımız gerçeği aklıma dank etti ve bu düşünce anında midemde bir gerginliğe yol açtı.

Easton başını yana eğdi. "Şunu bil diye söylüyorum, seninle rol yapmıyordum."

Bakışlarım onun gözlerine takıldı ve nasıl cevap vereceğimi bilemeden sadece ona bakakaldım.

Neyse ki Easton, "Bu akşam için planlarınız neler?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

Merdivenlere doğru yürümeye başlarken, "Duş almak istiyorum," dedim. "Sürdükleri onca losyondan ayaklarım kaygan yılan balığı gibi."

Tanrım, her şey çok garip geliyor.

Yatak odama vardığımda, öpüşmeden sonra konakta kalmamın iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek içimden bir ah çektim.

Sanki kaybedilmiş bir savaşa giriyorum ve her yöne savruluyorum. Easton'ı seviyorum ve şimdi onun da bana ilgi duyduğunu bildiğim için aramızdaki cinsel gerilimi görmezden gelmek gerçekten zorlaşıyor.

Lainey benim tek önceliğim olmalı.

Temiz iç çamaşırı, tayt ve tişörtümü aldıktan sonra banyoya girdim. Muslukları açıp, soyunurken suyun ısınmasını bekledim.

Duvardaki boy aynasında kendi yansımam gözüme çarpıyor ve vücuduma uzun uzun bakıyorum. Yıllardır bu kadar uzun süre morluksuz kalmamıştım.

Kırık kaburga yok. Patlamış dudak yok. Morarmış göz yok. Kızgın el izi yok.

Hatta kilo aldığımı bile fark ettim.

Easton'la sadece altı hafta geçirdim ve sağlıklı görünüyorum.

Kira için para bir araya getirme derdim yok.

Bir sonraki öğünümü nereden bulacağım konusunda endişelenmeme gerek yok.

Yenileceğimden endişelenmeme gerek yok.

Duygularım karmakarışık olsa ve Rachel için duyduğum acı hâlâ taze olsa da, içimde bir güvenlik hissi var ve bunların hepsi Easton sayesinde.

Duşa giriyorum ve ılık su rahatlatıcı geliyor. Vücudumu yıkarken, sonrasında yaşanan öpüşmeyi ve konuşmayı milyonuncu kezmiş gibi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Kararlılığım sarsılıyor ve doğru kararlar verip vermediğimden şüphe etmeye başlıyorum.

Keşke Rachel burada olsaydı.

Göğsüme saplanan keder dalgasına karşı gözlerimi kapatıyorum. Etrafta kimse yokken, kederime teslim oluyorum ve gözyaşlarımın suyla karışmasına izin veriyorum. Rachel'la ilgili tüm anılar zihnimde canlanıyor. Onun gittiğine hala inanamıyorum.

Sonunda gözyaşlarım kuruyor ve muslukları kapatıyorum. Vücudumu kurularken, tüm duygularımı bastırmaya çalışıyorum.

Tanrım, her şeyi fazla düşünmekten bıktım.

Terapistimle bir sonraki seansım birkaç gün sonra ve ona mevcut durumum hakkında konuşmayı planlıyorum. Belki bana yol gösterebilir.

Bölüm 26

YENİ

Duşumu bitirip koridora çıktığımda, Rachel'ın yatak odasına şöyle bir göz attım.

Derin bir nefes alarak içeri girdim ve havada onun kokusunu hissettiğimde kalbim sıkıştı.

Merhaba, Rach.

Onun makyaj masasına doğru yürüyorum ve tüm flash bellekleri inceliyorum. Sadece ona yakın olma ihtiyacıyla, zarflara bakmadan önce onları düzenli küçük yığınlar halinde ayırıyorum.

Lainey'nin bensiz geçirdiği 1. doğum günü.

Lainey'nin bensiz geçirdiği ilk Noel.

Lainey'nin 12. doğum günü.

Lainey yirmi bir yaşına gelene kadar olan mektuplar var; ayrıca flört etmeye başladığı, mezuniyet balosu, düğünü ve ilk çocuğunu dünyaya getirdiği zamanlar için de mektuplar mevcut.

Rachel her şeyi düşünmüştü.

Bir sonraki zarfa baktığımda, üzerinde Easton'ın adresi yazıyordu ve sonuncusu çenemi titretmeye başladı.

Nova. Kendimi imha ettikten sonra açılacak.

Ağzımdan kekeleyerek bir ses çıktı, kahkaha patlamasıyla hıçkırma arasında bir şeydi bu.

Tanrım, senin mizah anlayışını çok özledim.

Elimdeki mektupla yatağına doğru yürüdüm ve üzerine oturdum. Bacaklarımı altına katlayıp komodinin üzerindeki mendil kutusunu aldım. Zarfı açmadan önce kutuyu kucağıma koydum. Sayfayı açarken ellerim titriyordu ve sonra kelimeleri yeterince hızlı okuyamadım.

Merhaba canavar,
Sana yaptığım o destansı ortadan kaybolma
numarası için özür dilerim. İnan bana, seni bırakmak
istemedim.

Gözlerim bulanıklaşmasın diye titrek bir nefes alıyorum ve çılgın
gibi göz kırpıyorum.

Beni dinlemeni istiyorum. Tamam mı?
Sevgi dilinin hizmet etmek olduğunu biliyorum,
ama kızım, önce kendini düşünmeye başlamalısın.
Lütfen. Benim için yap.

Tüm hayatını Lainey'in etrafında şekillendirme.
Kızımı sevmeni ve ona annelik yapmanı istiyorum,
ama aynı zamanda mutlu olmanı da istiyorum.

Henüz yapmadıysanız, Easton'a gidin ve ona onu
sevdiğinizi söyleyin. Kalbinizin onunla güvende
olacağına söz veriyorum. Size asla zarar vermeyecek
ve hak ettiğiniz hayatı size verecektir.

Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu ve bir anlığına okumayı
bırakmak zorunda kaldım.

Rachel'la konuşabilmeyi çok istiyordum çünkü bana ne yapmam
gerektiğini söyleyeceğini biliyordum ve bunca zamandır bu mektup
onun makyaj masasında duruyordu.

Rachel beni çok iyi anlıyordu.

Madem rica ediyorum, sizden büyük bir ricam
daha var: Easton ve Lainey'e her zaman küçük
şeylerin değerini bilmeyi öğretebilir misiniz, böylece
tüm o ihtişamın büyüüne kapılmasınlar?

Onları seviyorum, Nova. İkimiz adına da onları
seviyorum.

Ayrıca, tüm kıyafetlerimi paketlediğimi
göreceksiniz. İstediklerinizi alabilirsiniz. Özellikle

Easton'ın En İyi Erkek Oyuncu ödölünü kazandığı Oscar töreninde giydiğim Dolce & Gabbana elbiseyi. En sevdiğim elbisem ve bence içinde çok güzel görüneceksiniz.

Ve Allah aşkına, lütfen çantalarımı kullanın. Koleksiyonu oluşturmak için çok zaman harcadım. Önce Lainey'in seçmesine izin verin, sonra dilediğiniz gibi seçim yapabilirsiniz. Umarım kıyafetlerimi giydiğinizde beni hatırlarsınız.

Sanırım hepsi bu kadar.

Eğer seni koruyabileceğim bir yol varsa, onu bulurum; bu yüzden aniden bir sevgi patlaması hissedersen, o sana sarılan benim.

Seni seviyorum, Nova.

Sonuna kadar en iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Rach.

Burnuma mendil bastırarak, hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak mektubu tekrar tekrar okudum.

Yatağına uzanıp yüzümü yastığına gömdüm. Rachel'in kokusunu alınca içime bir sakinlik hissi yayıldı ve hıçkırıkları yavaş yavaş dindi.

Söz veriyorum, seni anmak için her günü dolu dolu yaşayacağım, Rach.

Tekrar doğrulmadan önce onun kokusunu birkaç kez daha içime çektim. Mektubumu dikkatlice zarfına geri koydum. Yatağımdan kalkıp Easton'ın mektubunu aldım ve odadan çıktım.

Aşağı kata indim ve kanepeye yaklaştığımda Easton başını kaldırdı. Anında yüzünde endişe belirdi. "Sorun ne?"

Zarfı ona uzattım. "Rachel sana bir mektup yazmış. USB bellekleri ve zarfları incelerken buldum."

"Onlara?"

"Benim için de bir tane yazdı, bu yüzden gözlerim şişmiş."

Senaryoyu yere bırakıyor ve zarfı alırken ayağa kalkıyor. "Teşekkürler, Nova."

O verandaya doğru yürürken onu izliyorum, sonra ben de kanepeye oturuyorum.

EASTON

Rachel'in el yazısına bakıyorum, bana söylediği son sözleri okumak için cesaret toplamaya çalışıyorum. Geçtiğimiz birkaç haftadır kendimi tutmaya çalıştım çünkü biliyorum ki o bundan nefret ederdi.

Mektubu açtım ve okumaya başladığım anda çenem kasıldı ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Merhaba, Easton.

Bunu daha önce milyon kere söylediğimi biliyorum ama gerçekten de kardeş konusunda piyangoyu kazandım. Sen öyle inanılmaz bir adamsın ki, benim aşkı bulmamı imkansız hale getirdin.

Çıktığım her aptalı seninle karşılaştırdım ve açıkçası, hepsi senin yanında sönük kaldı. Lainey'e bana öğrettiğin her şeyi öğretmeni istiyorum. Senin standartlarına uymayan biriyle yetinmesine izin verme.

Şimdi de Nova'dan bahsedelim. Dünyamızın onun ışığını söndürmesine izin vermeyelim.

Ve Tanrı aşkına, eğer ona karşı hislerinizi henüz söylemediyseniz, harekete geçin. Hayat, mükemmel anı beklemek için çok kısa.

Nova seni seviyor. En yakın arkadaşşıma verdiğim sözü bozuyorum ama bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Seninle bir ilişkiye başlamaktan korkacak ve Lainey'i her şeyden önce tutacak. Nova'nın doğasında başkaları için kendi mutluluğunu

feda etmek var ve bunu yapmaması için elinden geleni yapman gerekiyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama eminim ki o seni benden ve Lainey'den daha çok seviyor. Onu elinden kaçıрма, yoksa yemin ederim ki peşini bırakmam.

Şok içinde kelimeleri tekrar okudum. Nova'nın bana ilgi duyduğunu ve beni önemseydiğini biliyorum, ama beni sevdiğini okumak ihtiyacım olan son itici güç oldu.

Ne olursa olsun, Nova ile ilişkiyi sürdürmek için savaşmaya devam edeceğim.

Şimdi size dönelim. Bu hayattaki tüm güzellikleri yaşamanızı diliyorum. Umarım baba olursunuz ve kendi bebeğinizi kucağınıza alırsınız. (Annesi Nova olursa daha da güzel olur.)

Not: Artık gençleşmiyorsunuz. Sadece hatırlatmak istedim.

Tanrım, bana bildiğim her şeyi öğreten, bana dünyayı veren, doğduğum günden beri beni koşulsuz seven ve eminim ki ahirette bile sevgisini hissedeceğim bu adama başka ne söyleyebilirim ki?

Teşekkür etmek yetmez.

Bu asla yeterli olmayacak.

Seni seviyorum, Easton.

Küçük kız kardeşin, Rach.

Titreyerek derin bir nefes aldım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildikten sonra bahçe lambalarıyla aydınlatılmış avluya göz attım.

Seni seviyorum, Rach.

Hafif bir esinti etrafımda dolaşıyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Yavaşça nefesimi vererek mektubu katlıyorum ve zarfın içine geri koyuyorum.

Rachel'in bana yazdıklarını düşününce, Nova için de benzer bir şey yazdığından eminim.

Tanrım, umarım öyledir. Nova'nın dinleyeceği tek kişi varsa, o da kız kardeşimdir.

Ayağa kalkıp eve geri döndüm. Nova koltukta oturuyordu, gözleri anında yüzüme kilitlendi. "İyi misin?"

"Evet." Nova'yı tutup onu öpüp öpüştürmek ve benimle çıkmaya zorlamak yerine, diğer koltuğa oturuyorum. "Film izlemek ister misin? Belki *Alacakaranlık*?"

Hafifçe kıkırdadı. "Benimle birlikte *Alacakaranlık*'ı izlemeye razı mısın?"

Sevdiğim kadına bakarken dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor. "Ancak patlamış mısır yaparsan."

"Anlaştık."

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürümesini izliyorum. Vücudu gergin görünüyor ve sürekli bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Gözleri tekrar bana kaydı. "Evet. Tabii ki." Bana cevap vermeyi bitirir bitirmez bakışlarını başka yöne çevirdi.

O çok gergin.

Nova patlamış mısırla oturma odasına geri döndüğünde, kumandayı alıp televizyonu açtım. Bana kaseyi uzattı ama onu görmezden gelip kolundan tutarak yanıma oturttum.

Kalçası kanepeye değdiği anda, kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çekerek bana yaslanmasını sağladım. "Rahatlamaya çalış."

"Rahatım," sözleri ağzından birden döküldü.

Hayır, değilsin güzelim, ama bu konuda seninle birlikte çalışacağım.

Oynat tuşuna basıyorum ve film başlar başlamaz kaseden biraz patlamış mısır alıyorum. Bir mısır tanesini Nova'nın ağzına götürdüğümde, gözleri yüzüme kayıyor. Dudakları aralanıyor ve onu beslemek beni ışık hızıyla sertleştiriyor.

Gözlerinde arzu parlıyor ama filme odaklanarak bunu benden saklamaya çalışıyor.

Bu sadece zaman meselesi. Zaten benimsin. Sadece bunu fark etmen gerekiyor.

İstediğimi almamak için sandığımdan daha fazla irade gücüne ihtiyacım var. Bunun yerine, kolumu Nova'nın beline dolayarak onu geriye doğru çekip göğsüme yaslıyorum. Boynuna doğru öpme isteğine karşı koyarken parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdiriyorum.

Nova'yı öptüğümün anısı zihnimi dolduruyor ve onun inlemelerini, adımı bir dua gibi söyleyişini hatırladıkça daha da çok tahrik oluyorum.

Tanrım, bu gidişle cinsel isteksizlikten öleceğim galiba.

Derin bir nefes alıp filmi izlemeye çalışıyorum ama imkansız.

Nova'yı tutmak ve arzularıma ve duygularıma göre hareket etmemek, şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en tatlı işkence oluyor.

Bölüm 27

YENİ

Yatakta uzanırken, geceye dair düşünceler zihnimi dolduruyor.

Easton'a aşırı derecede odaklandığım için *Twilight'a* hiç dikkat etmedim.

Beni tutuş şekli.

Parmakları kolumda yukarı aşağı hareket ediyordu.

Nefesi saçlarımda uçuşuyordu.

Aman Tanrım. Daha önce hiç bu kadar sıcak ve bunaltıcı hissetmemiştim.

Diğer tarafıma döndüğümde, aklım Rachel'ın mektupta söylediklerine kaydı.

İçten içe Easton'la güvende olduğumu ve beni asla bilerek incitmeyeceğini biliyorum, ama yine de risk alıp onunla romantik bir ilişkiye girmeye hazır mıyım?

Tanrım, çok korkuyorum.

Ya sevgili olursak ve ben bir şekilde her şeyi mahvedersem?

Peki ya ilerleyen zamanlarda onu da John ve Trent'i kızdırdığım gibi kızdırırsam?

Etrafımdaki karanlığa bakarken, alt dudağımı dişlerimle çekiştiriyorum.

Ya başarısız ilişkilerim benim hatam değilse?

Ya Easton gerçekten birlikte olmam gereken adamsa ve ilişkimiz yolunda giderse?

Bu düşünceyle bile kalbim hızlanıyor.

Peki ya evlenirsek ve Lainey için istikrarlı bir aile hayatı kurmayı başarırırsak?

Çok ileriye düşünme. Günde bir gün yaşa.

Gözlerimi kapatıp, zihnimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefesler almaya odaklanıyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda uykuya dalabiliyorum.

Malikaneye girdiğimde her şey yerinden çıkmış gibiydi ve birdenbire kendimi Trent'le paylaştığım küçük evde buldum.

Pencerelerin önünde öfkeli insanlar toplanmış ve nedense bunların Easton taraftarları olduğunu hissediyorum.

Bir anda kendimi bir tarlanın ortasında buldum ve etrafımda kasırga sirenleri çalarken, devasa gökdelenler ovalarda hareket ediyordu.

İçimi yoğun bir panik kapladı ve koşmaya başladım. Bir havuz görünce suya atladım ama sert tahta zemine düştüm.

Trent alaycı bir şekilde, ayağıyla yanıma vurarak, "Yeterince iyi değilsin," dedi. "Onun için asla yeterince iyi olamayacaksın."

Göğsümü karanlık ve boğucu duygular dolduruyor.

"Easton!" diye bağıriyorum Trent'ten uzaklaşmaya çalışırken. Tahta çamura dönüşüyor, hareket etmek zorlaşıyor ve karanlık, yapışkan sıvıya batmaya başladığımda "Easton!" diye çığlık atıyorum.

Aniden doğruldum ve kas yığını bir duvara çarptım. Gözlerim faltaşı gibi açıldı, çaresizce nefes almaya çalışırken Easton'ı görünce kollarımı boynuna doladım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Bedeni neredeyse benimkini tamamen sarıyor ve kâbusun kalıntıları içimde dalgalanırken ürperiyorum.

"Güvendesin. Ben yanıdayım," diye mırıldanıyor Easton ve beni kucağına alıp gelin gibi taşıdığında, karmakarışık duygularımı kontrol altına almaya çalışırken yüzümü boynuna gömüyorum.

Beni kucağına alıp yatak odasına götürdü, yatağına bıraktıktan sonra kendisi de uzandı ve beni tekrar kollarına aldı.

"Şşş... Buradayım," diyor, sesi şefkatli ve teselli edici.

Ona olabildiğince yaklaşıyorum ve odunsu kokusunu derin derin içime çekerek sonunda sakinleşmeye başlıyorum.

Onu uyandırdığım için kendimi kötü hissederek fısıldadım, "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diye beni temin ediyor. "Kabus mu?"

Başımı salladım, yanağım onun çıplak göğsüne değdi.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Çok fazla şey hatırlamıyorum," diye yanıtlıyorum. "Sadece kasırga sirenlerinin çaldığı bir tarla. Trent beni tekmeliyordu ve sana ulaşamıyordum."

Easton'ın bana olan tutuşu daha da sıkılaştı ve bacaklarından birini benimkinin üzerine attı, vücudu beni yatağa olabildiğince iyi bir şekilde hapsetti. "Bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Sol kolum aramızda sıkışmış durumda, ama sağ kolumla ona tutunabiliyorum. Her geçen dakika biraz daha iyi hissediyorum, ama tekrar uyuyabileceğimi sanmıyorum.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

"Saat üç civarında"

Easton sırtımı ovuyor ve bir ara elini tişörtümün altına sokup tenimde rastgele desenler çiziyor.

Tıpkı daha önce televizyon izlerken olduğu gibi, ona aşırı derecede odaklanıyorum, öyle ki etrafımızdaki dünya cehenneme dönse bile fark etmiyorum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum bile, hayatımdan çok sevdiğim adamla o kadar meşgulüm ki.

Kendimi tutamadım, avucumu sırtına bastırdım ve kaslarının her kıvrımını ve çukurunu yavaşça keşfettim.

Nefes alışverişim hızlanıyor, sonra o pozisyon değiştiriyor ve yüz yüze geliyoruz. Eli hâlâ sırtımda yukarı aşağı hareket ediyor ve nefeslerimiz birbirine karışırken, parmaklarını yavaşça kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor.

Dudaklarım aralandı ve elimi koluna koyarak, avucum omzuna doğru ilerlerken sıcak teninin hissini içime çektim.

Onu, bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Yüzü biraz daha yaklaşıyor, ama sonra duraksıyor. Elimle çenesini tuttuğumda inleyerek, "Daha fazla dayanamıyorum," diyor.

Nefeslerim kesik kesik geliyordu ve aramızdaki cinsel gerilime bir saniye daha direnemeyerek teslim oldum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Easton'dan bir inilti daha yükseldi ve beni öpmeye başlarken ondan yayılan yoğun arzuyu dalga dalga hissettim. Dili ağızıma girdi

ve vücudunu kullanarak beni sırt üstü yatırdı.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve ben Easton'ın bağımlılık yapan tadında kayboluyorum.

Elleri vücudumu ateşli bir şekilde keşfetmeye başlıyor ve sanki bana yeterince dokunamıyormuş gibi geliyor, bu da benden memnuniyet dolu bir inilti koparıyor. Dudaklarım şişene ve karıncalanana kadar ağzı benimkine hükmediyor. Parmaklarım saç tellerimi çekiştiriyor, vücudumdaki her sinir onun için canlanıyor.

Tanrım, bu adamın her şeyini istiyorum. O kadar uzun zamandır bekliyorum ki, benden bir saniye daha beklememi istemek sonum olabilir.

Ondan gelen her dokunuş ve öpücük beni ateşe veriyor ve çok duygusal hissetmeme neden oluyor çünkü sonunda tek hayalim olan şeyi deneyimleme şansına kavuşuyorum: Easton'ın beni, son on dört yıldır onu sevdiğim gibi sevmesi.

"Easton." Ondan bana daha sert dokunmasını, daha derin öpmesini, bedenimi alıp kendine ait kılmasını yalvarmak istiyorum.

"Tanrım, Nova," diye inledi, sonra geri çekilip taytımı ve iç çamaşırımı çıkarmaya başladı. Ben de hızla tişörtümü kapıp başımın üzerinden geçirdim.

"Bana seni becerebileceğimi söyle," diye emrediyor, sesi açlıktan kabarmış. Sesi o kadar ateşli ki, karnım kasılıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

O başucu lambasını açarken, ben de telaşla başımı sallıyorum, bakışlarım onun yüzüne kilitlenmiş durumda; kızgın gri göz bebekleri çıplak vücudumun her santimini yakıp kavuruyor.

"O kadar mükemmel ki." Yatağa geri tırmandı ve bacaklarımın arasına yerleşerek öne eğildi ve başını daha da aşağı indirmeden önce kalçama bir öpücük kondurdu.

Dilinin klitorisime değdiği an kaşlarım yukarı kalktı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Vay canına.

Dilinin her dokunuşunda yoğun bir zevk dalgaları bedenimi sarıyor ve dudakları beni sarıp emmeye başladığında vücudum geriliyor ve bir çığlık atıyorum.

Tüylerim diken diken oldu ve onun çılgıma verdiği tepki, bacaklarımın arasındaki hassas sinir demetini yalamak ve ısırarak oldu; ta ki kontrolsüzce inleyen, hıçkırıklar saçan bir hale gelene kadar.

Daha önce hiçbir erkek bana oral seks yapmamıştı ve Easton'ın ilk deneyimim olması tüm hisleri çok daha yoğun hale getiriyor.

"Easton," diye haykırıyorum, zevk beni boğmak üzere. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim.

Sırtımı daha da kamburlaştırıyorum ve parmağının ucuyla vajinamın giriş yerinin etrafında daireler çizmeye başladığında vücudumdaki her kas geriliyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum. "Lütfen."

Parmaklarını içime soktuğu an, tüm dünyam felç edici bir coşkuya büründü. Saf mutluluk beni sardı ve sanki elektrik çarpmış gibi vücudum kasılarak boğuk bir çılgılık attım.

Karnıma, mideme ve göğüslerimin arasına öpücükler konduruyor. Dudakları benimkileri vahşi bir öpüşle kavradığında, elini bacaklarımın arasından çekiyor.

Easton'ın dudakları uzun, lezzetli dakikalar boyunca benimkileri adeta taparcasına öptü, sonra başını kaldırdı. Bana öyle bir sevgi ve arzuyla baktı ki kalbim mutluluktan iki katına çıktı. Sonra hırlayarak, "Tadın inanılmaz derecede güzel." dedi.

Ellerimi boynunun iki yanına götürdükten sonra, "Bu benim için bir ilkti ve tamamen akıl almazdı," diye itiraf ettim.

"Güzel," diye mırıldanıyor sahiplenici bir şekilde. Başını göğsüme yaslıyor ve dudakları sertleşmiş meme ucuna kapanmadan önce dişlerini meme ucuma değdiriyor. Göğüslerim arasında gidip gelerek, ikisi de hassaslaşana ve ben tekrar tahrik olana kadar her ikisine de ilgi gösteriyor.

"İçimde sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, bedenim onun altında kıvrılırken.

Easton benden uzaklaşıyor ve yataktan kalkışını izliyorum. Eşofmanını çıkardığında, uzun ve sert cinsel organını görünce gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Birlikte olduğum iki erkek bile onun yarısı kadar bile değildi, bu da canımın yanacağından endişelenmeme neden oluyor.

Komodinin çekmecisini açan Easton, içinden bir prezervatif çıkarıyor. Dişleriyle folyoyu yırtarken gözleri bana kayıyor.

Aman Tanrım, ne kadar ateşli!

Sertleşmiş penisinin üzerine prezervatif geçirdiği an, kendi kendine dokunma görüntüsü inanılmaz derecede tahrik edici.

Neler olacağını bilmek, içimde bir heyecan ve gerginlik dalgası yaratıyor. Nefesimi tutarak, onun yatağa geri sürünmesini izliyorum. Sağ bacağını kavıyor ve üzerime uzanarak bacağını kalçasının üzerinden kaldırıyor. Cinsel organı vajinama değiyor ve ciğerlerimden hava bir anda kesiliyor.

Başını eğerek dudaklarımı sahiplenici bir öpücükle ele geçiriyor ve sanki dili ve dişleriyle beni damgalamaya çalışıyor gibi hissediyorum. Elini aramızda aşağıya doğru indiriyor ve parmağını içime sokup birkaç kez içeri dışarı hareket ettirdikten sonra ikinci parmağını da ekliyor.

Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Kalçalarım dönmeye başlıyor, bedenim daha fazlasını istiyor.

Daha önce hiç seks sırasında orgazm olmamıştım, bu yüzden karnımda yeni bir orgazmın oluşmaya başladığını hissetmek beni çok şaşırttı.

Ağzımdan inlemeler ve hıçkırımlar dökülüyor, paylaştığımız o samimi an etrafımızda bir baloncuk oluşturuyor. Öpüşlerimiz daha da tutkulu hale geliyor, birbirimizi yiyip bitirme arzusuyla doluyoruz.

Easton parmaklarını benden çıkarıyor ve sertleşmiş penisini girişime yerleştirerek içeri doğru itmeye başlıyor.

Nihayet!

Tam penisinin başı beni gererken, geri çekiliyor ve tek bir sert hamleyle içime giriyor.

Aman Tanrım.

Vücudum yataktan fırladı ve içimdeki derin acıdan dolayı dudaklarımdan kaçan çığlığı durduramadım.

"Özür dilerim," diye tısladı, yüzümün her yerine öpücükler kondurarak. "Lanet olsun, çok sıkıydın." Alnını benimkine bastırdı, hareketsiz kalmak için gösterdiği çaba yüzünden yüz hatları gerilmişti.

Dudaklarımda titrek bir nefes beliriyor ve sonra Easton'ın içimde olduğunu fark ediyorum ve duygularım beni altüst etmekle tehdit ediyor.

Gözlerinin arasında bir kırılganlık belirdi. "İyi misin?"

Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirip, benden uzaklaşmasını diye kollarımı boynuna doladım. "İyiyim. Sadece biraz duygusalım."

"Duygusal olarak iyi mi?" diye tekrar teyit ediyor.

"Çok iyi." Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken itiraf ediyorum, "On dört yıldır bunun hayalini kuruyordum."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "On dört mü?"

Başımı salladığımda ifadesi yumuşadı, sonra bana nazik bir öpücük verdi. Uyluğumdaki tutuşu sıkılaştı ve yavaşça benden çıktı. Hafif bir yanma hissettim, ama dayanamayacağım bir şey değildi, ta ki tekrar içime girip acı geri dönene kadar.

Easton yüzümdeki acı ifadesini fark ediyor ve duracak gibi görüldüğünde, "Devam et de sana alışayım," diyorum.

Neyse ki beni dinliyor ve yavaş tempoda devam ederek birkaç kez daha içime giriyor. Vücudu titriyor ve kasları geriliyor, bu da bana benimle birlikte olabilmek için çok fazla öz kontrol göstermesi gerektiğini gösteriyor.

Ellerimi çenesinin yanlarına götürüp gözlerine bakarak, "Kendini tutmana gerek yok. Artık acımıyor," dedim.

Easton'ın eli kalçama doğru hareket ediyor ve parmakları tenime saplanıyor. Beni yerimde tutarak daha sert bir şekilde içime giriyor. Hızını giderek artırıyor, teni benimkine sürtünüyor ve içimde yoğun hisler dünyası yaratıyor.

Gözleri gözlerime kilitlenmiş durumda ve bu an o kadar samimi ki boğazımda bir yumruk oluşuyor.

Easton benimle sevişiyor.

"Kahretsin, bana çok iyi davranıyorsun bebeğim." Tekrar içime girerken memnuniyetle inledi. "İçinde olmak inanılmaz bir his."

Diğer bacağımı da onun etrafına dolayarak bedenini kendime kenetledim ve itiraf ettim: "Sen, her zaman istediğim her şeysin."

Bölüm 28

EASTON

Nova ile kontrolü kaybetmemek için sahip olduğumdan daha fazla güce ihtiyaç var. Islak sıcaklığının her santiminin beni inanılmaz derecede sıkıca sardığını hissetmek, yavaş bir tempoyu korumayı çok zorlaştırıyor.

Teninin ipeksi yumuşaklığı, vücudumdaki her sinir ucunu alev alev yakıyor. Alnımı onun alnına yaslıyorum ve kaşlarının çatıldığını, yeşil göz bebeklerinin dökülmemiş gözyaşlarıyla parladığını izliyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum, tekrar onun içine derinlemesine girerken. Ona tam olarak ne hissettiğimi bilmesini istediğim için, "Seni sevdiğim gibi başka bir kadını asla sevmeyeceğim," diyorum.

Ağzından hıçkırıklar koptu ve kollarını sıkıca boynuma doladı.

İkimiz de tamamen kendimizi kaybetmiş durumdayız ve kontrolümü kaybediyorum. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve onu sert itişlerle doldurmaya başlıyorum. Vücudu benimkinin altında sallanıyor ve gözyaşları hızla kaybolup zevk inlemelerine dönüşüyor.

Kahretsin, bu kadın benim sonumu getirecek.

Vücudu daha da gerildi ve benimkine doğru itildi, kalçaları ona verdiğim her güçlü itişe karşılık vermek için yukarı kalktı.

Nova nefes nefese kalıp inerken, ben de acımasız bir hızla ona doğru ilerliyorum ve orgazmı geldiğinde adımı haykırıyor: "Easton!"

Bu tam anlamıyla kulaklarıma müzik gibi geldi.

"İşte bu, güzelim," diye övüyorum onu, yaşadığım inanılmaz zevk ve duygulardan sesim kısılmış bir halde. "Bana gel."

Nova altımda kasılırken ona olan tutuşum sıkılaşıyor ve ona sertçe vurarak, kendi boşalmam ciğerlerimdeki havayı koparana

kadar devam ediyorum. Vücudum kontrolsüzce sarsılıyor, göğsümden tatmin olmuş bir inilti yükseliyor.

Nova'nın verdiği hisse bağımlı olarak, yoğun bir hazla vücudumu saran zevkten çenem kasılmış halde, boşalırken ona daha da derinlemesine dalmaya devam ediyorum.

Mükemmel. O kadar mükemmel ki.

Haz azalmaya başlayınca, yavaşlıyorum ve tamamen onun içinde kalıyorum. Hızlı nefeslerimiz aramızdaki havayı ısıtıyor ve bir an için sadece birbirimize bakıyoruz.

Orgazm sonrası yüzündeki o saf memnuniyet ifadesinden sorumlu olmanın verdiği mutluluğu içime çekiyorum.

Tüm ağırlığımı Nova'nın üzerine vererek onu yatağa sabitledim. Ellerimle yanaklarını kavrayıp onu öpmeye başladım. Öpüşmelerin arasında "Benimsin," diye hırladım. "Tamamen benimsin."

"Seni çok seviyorum" diye fısıldarken, bu sözler sanki ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi duyuluyor.

Dilim onun diline hükmederken, ağzından çıkan her kelimeyi sahipleniyorum ve başımı tekrar kaldırmadan önce dakikalarca öpüşüyoruz.

Nova'nın yeşil gözlerine baktığımda, kalbim sahiplenme duygusundan, onu bu dünyadaki her türlü kötülükten koruma konusunda duyduğum çılgın bir saplantıya kadar her şeyle dolup taşıyor.

"Kalbim sana ait, Nova."

Ellerini boynumun iki yanına götürüyor ve başını yana eğerek bana hayranlıkla bakıyor. "Seni görüyorum." Derin bir nefes alıyor, sonra ekliyor, "Gerçek seni."

Bu sözler göğsüme saplandı adeta. Nova'nın bunları söylemesine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Gözlerim onun gözlerini aradı, sonra sordum: "Bu, bize bir şans vermeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?" Bana sadece baktığında, yeterince hızlı cevap vermeyince, başımı salladım ve yalvaran bir bakış attım. "Hayır deme. Bu geceden sonra asla."

Çenesi titriyor ve sesi titreyerek, "Korkuyorum," diyor.

Ona duyduğum sevginin her zerresinin yüzüme yansımaları umarak, "Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

Başını salladı ama gözleri tekrar yaşlarla doldu ve bir damlası saçlarına düştü. "Kendime güvenmiyorum. Ya işleri berbat edersem?"

"Bu mümkün değil." Başparmağımın ucuyla gözlerinden birini yakalıyorum. "Keşke kendini benim gözlerimle görebilseydin."

"Ya kavga edersek?"

"O halde sorun çözülene kadar konuşmaya devam edeceğiz."

Bir an düşündüğünü izliyorum, sonra soruyor: "Ya hayranların benden nefret ederse?"

Hafifçe kıkırdadım. "Onlar bu ilişkinin içinde değiller. Bu karar seninle benim aramda." Dudakları aralandığında, hızla ekledim, "Ama eminim seni sevecekler."

"Peki ya Lainey?"

"Bir ilişki içinde olmamız aileyi daha da güçlendirecek. Birlikte Lainey'e sevgi dolu bir yuva sağlayabiliriz." Sessiz kalınca, "Başka sorunuz var mı?" diye soruyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu.

Gözlerinin içine derinlemesine bakarken parmaklarımı şakaklarında gezdiriyorum. "Seni seviyorum, Nova. Lütfen sana hak ettiğin hayatı vermeme izin ver."

Dudaklarında duygusal bir gülümseme belirdi ve başını salladığında kalbime yoğun bir rahatlama hissi doldu. "Tamam."

"Teşekkür ederim." Onu öpücük yağmuruna tutuyorum. "Kahretsin. Teşekkür ederim." İkimiz de öpüşmelerden nefes nefese kalınca ancak kendimi yukarı doğru itiyorum, ondan ayrılırken aşağıya doğru bakıyorum. Vücudu titriyor, bu da dudaklarımın kenarında bir gülümsemeye neden oluyor. "Ne kadar hassas olduğunu seviyorum."

Yataktan kalkıp prezervatifi atmak için banyoya gittim. İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkadım ve dağınık saçlarımı düzelttim, sonra odaya geri döndüm; yatağımın boş olduğunu gördüm.

Ne saçmalık?

Eşofmanımı alıp giydim. Nova'nın taytını ve tişörtünü fark edince, onları elime aldım. İlk kez birlikte olduktan ve ilişkiye girmeye karar verdikten hemen sonra neden çıplak bir şekilde yatak odamdan kaçtığını merak ediyordum.

Kalktığımda her şey yolundaydı.

Odayı terk ettim ve tam onun yatak odasına doğru sola dönerken bana çarptı. Giysilerini yere düşürdüm ve düşmemesi için hızla kolumu etrafına sardım.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve sordum: "Neden gittin?"

"Benim de tuvalete gitmem gerekiyordu."

Doğru. Tabii ki.

Vücudunu kollarımın arasından çekip, yere düşen kıyafetlerini alarak odasına geri döndü.

Giyinirken vücuduna utanmadan bakıyorum ve kendimi çok şanslı bir adam olarak düşünüyorum.

Saçını taramak için hızla banyoya koştu ve o meşgulken ben de neredeyse boş olan odaya şöyle bir göz attım.

Kaşlarımı çatarak sordum: "Bu odayı ne zaman kendinize ait hale getireceksiniz?"

Banyodan çıktı ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada kişisel bir durum söz konusu değil."

"Elbiselerim dolapta," diye yanıtlıyor, sonra utanmaya başlıyor. "Verona'dan sadece bunları getirdim."

Dolabına doğru yürüdüm ve Nova'nın ne kadar az şeyi olduğunu görünce, daha önce fark etmediğim için kendimi çok kötü hissettim.

"Sana verdiğim sınırı hatırlıyor musun?"

"Kredi kartı için mi?" diye soruyor.

Yatağının yanında durduğu yere bakıyorum. "Yüze çıkar. Bu dolabı kıyafetlerle doldurmanı istiyorum."

"Ne?" diye nefes nefese sordu, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi boynunun yanına doladım ve göz göze geldik. "Yüz bin dolar, Nova. Hepsini kendine kıyafet almaya harcamazsan yemin ederim seni mağazalara kendim sürüklerim. O zaman da peşimizden gelen bir hayran kalabalığıyla uğraşmak zorunda kalırsın, ben de seni yorulana kadar alışverişe zorlarım."

Bana onu daha da çok sevdirecek şekilde kocaman açılmış gözlerle fısıldadı: "O kadar para harcayabileceğimi sanmıyorum."

Nasıl... ki?"

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Lainey'i de yanına al. Birkaç saat içinde parayı nasıl harcayacağını gösterecek." Aralanmış dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra ekledim, "Bu arada, yüz lira harcanacak minimum miktar. Maksimum yok. Kalbinin istediği her şeyi almanı istiyorum."

Bileğimi tuttu ve bana minnettar bir bakış attı. "Teşekkür ederim, Easton." Kaşları çatıldı. "Ama seninle para için birlikte değilim."

"Biliyorum." Dudaklarım sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kartı epey zamandır kullanıyorsun ve belli ki kendine tek bir şey bile almamışsın."

Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Tırnaklarımın parasını senin kredi kartınla ödedim."

"Artık kredi kartın senin." Alnından öpüyorum. "Kullan lütfen."

Başını sallayarak aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını belime doladı.

Kadınımı sıkıca kucaklıyorum, göğsüme yaslanmasının verdiği hissi çok seviyorum. "Rachel mektubunda, seni elimden kaçırırsam beni rahatsız edeceğini söylemişti."

Gözlerine hüznün sızsa da, kıkırdıyor. "Eğer birisi seni rahatsız etmenin bir yolunu bulabilirse, o da Rach olacaktır."

"Öyle mi?" Başımı yana eğdim, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Yani... on dört yıl mı?"

Yanakları güzel bir pembe renge büründü. "Evet." Biraz gergin görünerek itiraf etti: "Sen benim ilk aşkımsın."

Gözlerinin içine derinlemesine bakarak, "Senin benim için doğru kadın olduğunu anlamamın bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim," dedim.

"Bence olaylar bu şekilde gelişti çünkü Rachel vefat etmeden önce tüm ilginizi hak ediyordu."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama seni Verona'da bırakarak büyük bir hata yaptım. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmekle geçireceğim."

Başını salladı. "Kendini suçlamayı bırak. Yanlış bir şey yapmadın." Gözleri zümrüt gibi parlayarak bana baktı. "Kendi seçimlerimi yaptım."

Seninle buraya gelebilirdim, ama bunun yerine Verona'da kaldım." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ama şimdi buradayım ve önemli olan bu."

"Doğru." Elimle yüzüne dokunup birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ve seni asla bırakmayacağım."

Elimden kurtuldu. "Kahve ister misin?"

"Elbette."

Nova'nın peşinden odadan çıktım ve mutfağa vardığımızda, "Lainey'e ne zaman söylemek istersin?" diye sorarak içecekleri hazırlamaya başladı.

"Eve döndüğünde, bence haberler onun için iyi olacak."

Nova'nın çok daha rahatlamış olduğunu fark edince içim rahatladı. Kupaları mutfak adasına getirdi ve yanıma oturdu.

Bir yudum aldıktan sonra, "İlişkimiz hakkında bir açıklama yapmam gerekecek," dedim.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Basının her şeyi öğrenmenin bir yolu var. Dünya bizi öğrendikten sonra, bir sürü saçma sapan şey basılacak. Okuduğunuz her şeye inanmayın."

"Tamam aşkım."

Tanrım, sonunda o benim. Nova benim kız arkadaşım.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sonra kıkırdayarak, "Şu anda ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsin," diyorum.

"Evet, öyleyim." Dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnan bana, öyleyim."

"Sete gelip beni ziyaret eder misin?"

Gözleri benimkine kaydı. "Elbette. Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta başlıyorum. Bana smoothie getirebilirsin."

"Bana nasıl yapıldığını gösterin yeter."

Ona bakarken gülümsemeyi bırakamıyorum. "Bize bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim."

"Gerekirse seni sonsuza kadar beklerdim," diye itiraf ediyorum.

Yüzüne duygu ifadesi yansıdı ve kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Ya da en az on dört yıl," diye kıkırdadım sonra ciddileştim. "Sen benim için teksin, Nova. Sadece sen olacaksın."

Elini yüzüme götürüp çenemi kavradı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

Göz kırparak, neşeli bir ses tonuyla, "Öyle mi?" dedim.

"Evet." Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

Kahvelerimizi bitirdikten sonra ayağā kalktım ve Nova'nın elini tutarak onu kanepeye doğru çektim. Oturduktan sonra kalçalarından tutarak onu kucağıma oturttum, böylece bacaklarımı onun üzerine atmış oldu.

"İşte böyle daha iyi," diye sırttım ve ellerimi yanlarında yukarı aşağı doğru gezdirdim.

"Öyle," diye yanıt verirken sesi neşeli ve hafifti.

Elimi boynuna götürüp onu öpmek için kendime doğru çektim, bu da kısa sürede kontrolden çıktı. Kadınıma duyduğum arzu ve özlemle inledim. "Prezervatifler yukarıda."

"Spiral taktırdım."

Kaşımı kaldırarak ona takıldım, "Bunu daha önce de söyleyebilirdin."

Bana neşeli bir gülümsemeyle, "Ambalajı dişlerinle yırtıp prezervatifi takmanı izlemek çok heyecan vericiydi," dedi.

"Öyle mi?" Onu geriye doğru ittim ve taytını bacaklarından aşağı çekerken sordum, "Beğendin mi?"

Gözlerinde arzu parıltısıyla, "Yaptığın her şeyi beğeniyorum," diye itiraf ediyor.

İkimiz de soyunur soyunmaz, onu kucağıma çekip bacaklarını üzerime atmasını sağlıyorum ve ardından onu öpüp durmaya başlıyorum.

Tadı tıpkı kendisi gibi tatlı, içinde bağımlılık yapacak kadar masum bir yanı var.

"Kahretsin, Nova," diye inledim avucumun içine mükemmel oturan göğsünü okşarken. "Çok iyi hissettiriyorsun." Dilim dışarı fırladı ve boğazına doğru yalayarak ilerledim. "Ve tadın inanılmaz."

"Easton." Adım onun dudaklarından bir dua gibi geliyor ve ben buna bayılıyorum.

"O seksi vücudunun her santimini tanımak istiyorum," diyorum, sesim ona duyduğum arzuyla derinden dolu. "Seni daha fazlasını istemeye iten şeyin ne olduğunu ve merhamet dilemene neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sen," diye hıçkırdı nefes nefese, parmakları saçlarımı çekiştirirken penisimin üzerinde aşağı doğru bastırıyordu. "Ağzın. Ellerin. Vücudun."

Tekrar yukarı çıkmadan önce göğüslerinin arasına bir öpücük konduruyorum. Ellerimle yumuşak teninin tadını çıkarırken çenesini hafifçe ısırarak, "Sen inanılmaz güzelsin," diyorum.

Aşağıya uzanıp penisimi giriş yerine yerleştiriyorum ve Nova beni derinden içine alırken inanılmaz seksi görünüyor.

Tamamen içine gömüldüğümde, dudakları aralanarak bir nefes verdi.

Onun ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedince inleyerek, "Benim için sırlıslık olmuştun, bebeğim," dedim.

Nova hareket etmeye başlıyor, beni derinden her aldığı anda kalçaları dönüyor ve yüzündeki nefes kesici coşku ifadesine geri dönülmez bir şekilde aşık oluyorum.

Elimi aşağıya uzatıp klitorisine dokunduğumda, vücudu irkildi ve bana inanılmaz derecede hassas olduğunu söyledi. "Tanrım, seni boşaltmayı çok seveceğim," diye homurdandım, sonra ağzımı onun ağzına bastırıp onu becermeye başladım.

"Lütfen," diye fısıldadı dudaklarımın arasından.

Onun inlemelerini ve feryatlarını susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içiyorum ve vücudu yaklaşan orgazmı gerildiğinde memnuniyetle homurdanıyorum.

Öpüşmeyi kesip alnımı Nova'nın alnına yasladım ve yüz hatlarının gerildiğini izledim. Nefeslerimiz birbirine karıştı ve daha sertçe ittiğimde bir çığlık attı ve onun boşalmasını izlemenin büyüüne kapıldım.

"Gerçekten mükemmel," diye inliyorum kendi orgazmım gelmeden önce.

Bölüm 29

YENİ

Easton'ın dolabımı kıyafetlerle doldurmamı söylemesinin üzerinden birkaç gün geçti ve bunu daha fazla ertelemek istemediğim için yorulana kadar alışveriş yapmaya hazırlanıyorum.

Lainey ile ilk mağazaya girdiğimizde, sergilenen tüm kıyafetlere şöyle bir göz attık.

Nereden başlayayım?

"Hadi oraya gidelim. O elbiseler çok güzel görünüyor, sana da harika yakışacaklar," diyor Lainey beni butiğin sol tarafına doğru çekerken.

Birkaç elbiseye baktık ve fiyatlarının her biri dört bin dolardan fazla olduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Bu Easton için. Onun yanında iyi görünmelisin. Fiyatlara bir daha bakma.

Lainey kollarıma bir sürü elbise tutuşturdu, sonra da "Git dene bunları. Üzerinde nasıl durduklarını görmek istiyorum," diye emretti.

"Evet, efendim," diye takıldım deneme kabinine girerken.

Beş yıldan fazla süredir giydiğim ve yıpranmış olan elbisemi hızla çıkarıp, üzerinde göz alıcı çiçek desenleri olan koyu mavi ipek kumaştan elbiseyi giyiyorum. Elbiseyi vücuduma göre ayarlayıp belimdeki kemeri sıkılaştırıyorum.

Aynada kendime baktığımda dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor.

Aman Tanrım. Çok güzel.

Kapıyı açıp hızla Lainey'in telefonunda gezinmekte olduğu yere doğru yürüdüm. Başını kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım! Bu çok güzel. Bunu mutlaka çekmelisin."

Ter içinde kalıp yorulana kadar bir elbiseden diğerine geçtim. Ödemeyi yaptıktan sonra Izak, alışveriş poşetlerini elimizden alıp

SUV'ye koydu.

Lainey elimi tutuyor ve beni bir sonraki mağazaya sürüklüyor; orada kıyafetler daha da pahalı.

Krem rengi bir pantolon takım giymeye karar verdim ve "Bakalım bu bana nasıl yakışacak, sonra da biraz ara verelim" dedim.

"Pekala," diye onayladı Lainey.

Deneme kabinine doğru yürüdüm ve kıyafetleri hızlıca denedim. Lainey'e göstermek için dışarı çıktığımda, önüme bir çift topuklu ayakkabı koydu.

"Bence bunlar bu kıyafetle harika görünürdü."

Ayaklarımı ayakkabıların içine sokuyorum, sonra da onun kararını bekliyorum.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra gözlerini kıstı. "Aaa! Bir saniye bekleyin." Benden hızla uzaklaşarak, mağaza görevlisiyle konuşmasını izledim. Raftan küçük siyah bir el çantası alındı ve vaftiz kızıma uzatıldı, o da koşarak yanıma geldi. "Bunu çabuk tut," diye emretti ve ben de askısını omzuma geçirdim.

Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Mükemmel. Gidip üzerinizi değiştirin, Louis Vuitton'a gidelim. Randevumuz yirmi dakika sonra."

"Biraz ara vermemiz gerekiyor," diye hatırlattım soyunma odasına geri dönerken.

Pahalı kıyafetlerimi çıkarıp elbisemi ve ayakkabılarımı giyiyorum. Her şeyi kollarımın arasına alıp Lainey'in tezgahın yanında beklediği yere götürüyorum.

Kasiyer alışverişimizi kasaya geçirirken Lainey'e baktım. "Biraz yavaşlamamız gerek."

"Louis Vuitton'dan sonra. Tamam mı? En iyi eşarp ve çantaları onlar yapıyor."

Ona hiçbir şeyi reddedemediğim için, "Tamam," diye kabul ediyorum.

Genellikle Walmart veya Target'tan bir elbise veya gömlek alırım, bu yüzden bu benim konfor alanımın çok dışında, ama Lainey için bunu yapıyorum, çünkü o kendi ortamında oldukça rahat görünüyor.

Dördüncü mağazadan sonra Lainey sonunda beni bir restorana doğru çekti.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

Kahkaha atarak şöyle dedi: "Merak etme. Alışacaksın."

"Bir günde olmaz," diye kıkırdadım, önümüze gösterilen masadaki sandalyeye otururken. Ağrıyan ayak parmaklarımı ovma için ayakkabılarımı çıkarma isteğine karşı koymak zorundayım.

Lainey menüye bakarken, "Şimdiye kadar aldığınız her şeyden memnun musunuz?" diye soruyor.

"Hepsini çok sevdim." Serinletici bir şeyler istediğim için garsona, "Buzlu çay ve tavuk salatası alacağım," dedim.

"Ben de aynısından istiyorum," diye mırıldandı Lainey. Çenesi titriyordu ve gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı.

Terapist, Lainey'nin böylesine yürek burkan bir kayıp yaşaması nedeniyle, zaman zaman sinir krizleri geçirmesinin normal olduğunu söyledi.

Masada uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum. "İyi misin?"

Başını öne eğerek fısıldadı, "Annemi özledim."

"Ben de öyle düşünüyorum, tatlı kızım." Öne eğilip başımı yana eğdim. "Eve gidelim, onun videolarından birini açalım ve kederimizi bir pizza ve kocaman bir kova dondurmayla unutmaya ne dersin?"

Gözyaşlarını zorlukla tutan Lainey başını salladı ve hızla ayağa kalktık. Kapıya doğru yürürken garsonlardan birine siparişimizi iptal etmesini söyledim. Restorandan çıktığımızda Tyler bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Planlar değişti. Eve gidiyoruz," diye bilgilendirdim korumamıza.

SUV'ye doğru yürüyoruz ve arka koltuğa biner binmez Lainey kolumun altına girip yanıma sokuluyor.

Bazen gerçek bir küçük yetişkin gibi davranıyor, ama şimdi olduğu gibi bazen de kalbi kırık on yaşında bir kız çocuğu gibi oluyor.

Eve dönüş yolculuğu boyunca onu kucaklıyorum ve başının tepesine öpücükler konduruyorum, Izak SUV'yi malikanenin önünde durdurunca da inip içeri giriyoruz.

"Merhaba Frances," diye selamlıyorum ev hizmetlimizi. "Bunu size bu kadar kısa sürede yapmak zorunda kaldığım için özür dilerim, ama lütfen bize o nefis pizzalarınızdan birini yapabilir misiniz?"

"Tabii. Otuz dakika içinde hazır olacak," diye yanıtlıyor Lainey'e anlayışlı bir bakış atarak. "Senin için fazladan ananas koyacağım."

Tyler ve Izak bütün çantaları içeri getirdiler ve ben de, "Lütfen onları yatak odama götürür müsünüz? Sağdaki ilk oda." dedim.

"Elbette," diye yanıtlıyor Tyler.

Lainey'nin omzuna elimi koyup, "Frances pizzamızı yapana kadar daha rahat bir şeyler giymek ister misin?" diye sordum.

Başını salladı ve merdivenlere doğru yürürken ben de onu takip ettim. Lainey yatak odasına girerken ben de Rachel'in odasına girdim. USB bellekleri inceledim ve üzerinde "*Lainey 1*" yazanı seçtim.

Komodinın üzerindeki mendil kutusunu alıp oturma odasına geri döndüm.

"Kendini hazırla Frances," diye uyardım onu. "Rachel'in bir videosunu izleyeceğiz, bu yüzden bol bol ağlayacaksın."

"Seninle birlikte ağlayacağım," diye hüzünlü bir şekilde kıkırdadı.

Her şeyi hazırlıyorum ve Lainey rahat şort ve tişörtle oturma odasına girdiğinde ona mendil kutusunu uzatıyorum.

Yanına oturup onu kendime doğru çekiyorum, sonra da oynat tuşuna basıyorum.

Izak'ın bana gitmemi söylediği yöne doğru yürürken kendimi gerçekten güzel hissediyorum. Saçımı yıkadım ve uçlarını kıvırmak için bir saat harcadım, makyajımı da yavaş yavaş yaptım.

Easton'ın smoothie'sini taşıırken, büyük binalara göz attım ve büyük bir depoda çalışan bir grup insanı merakla izledim. Emin olamasam da, içeride bir orman kuruyor gibiydiler.

Izak sola dönmemizi söyledi.

Bir sokağa giriyorum ve hoparlörden birinin "Çekim!" diye bağırdığını duyuyorum.

Sadece bu kelimeyi duymak bile yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor, sonra bir çatıda koşan bir adam dikkatimi çekiyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Easton birine ateş ederken koşarken silah sesleri yükseliyor. Üzerindeki siyah askeri kıyafetler ona çok yakışıyor.

Aniden havaya sıçradı ve ustaca bir takla atarak bir sonraki çatıya indi, ardından tekrar koşmaya başladı.

Aman Tanrım!

Sahneyi izlerken tüm dikkatim ona odaklanmış durumda, ancak bir sonraki çatıya atladığında zar zor yetişiyor.

Elimle ağzımı kapatarak "Hayır!" diye bağırdım.

Easton çatının kenarına tutunur ve şans eseri, kovaladığı diğer oyuncu arkasını dönüp kenara doğru yürür. Easton'ı yukarı çıkarmak yerine, ona silah doğrultur ve bir el silah sesi duyulur.

Easton düştüğünde nefesim kesildi ve ona ulaşmak için ileri atıldım, ama sonra bir güvenlik ağına çarptı ve aniden durduğumda kendimi aptal hissettim.

Yönetmen, "Kes!" diye seslendi. "İyi iş çıkardın Easton. Sanırım çekimi tamamladık."

Easton ağdan iniyor ve ben de onun kameranin arkasında oturan yönetmenin yanına doğru yürümesini izlerken gülümsüyorum.

Biraz bekleyeceğim. Onları rahatsız etmek istemiyorum.

"Hey!" diye bağırdı arkamdan bir adam. "Sete nasıl girdin?"

Omzumu çevirip elinde bir not defteri tutan adama baktım. Kulaklığında bir mikrofon vardı ve onunla konuşuyordu: "Sete güvenlik görevlilerini çağırın. Bir başka sapık takipçi daha var."

Başımı salladım ve hafifçe kıkırdadım. "Sorun yok. Ben sapık değilim."

Öfkeli bir ifadeyle kolumu yakaladı ve beni sürüklemeye başladı. "Hepiniz aynısınız. Bu izinsiz giriş, hanımefendi. Güvenlikten nasıl geçtiniz?"

"Bekle," dedim, onun kollarından sıyrılıp geri çekilirken. "Ben Easton'ın kız arkadaşım."

Adam inanılmaz bir kahkaha attı. "Evet, hem de ben başkanım."

Kolumu sertçe çekti, omzuma keskin bir acı yayıldı ve yoğun bir panik dalgası beni sardı. Trent'in beni çektiirdiği anlar zihnimde canlandı ve birkaç saniyeliğine felç oldum.

Vücudum titremeye başlıyor ve nefeslerim dudaklarımın arasından hızla çıkıyor.

"Lütfen," diye inledim, içgüdüsel olarak tekmelerin ve yumrukların sırada olduğunu biliyordum.

Onlar her zaman sonradan gelirler.

"Nova!" diye bağırdığını duydum ve bu beni panik halinden çıkarıp kolumu adamın elinden kurtarmama neden oldu.

Yan tarafa doğru düştüm ve smoothie kaldırımı sıçradı.

Adam tekrar beni yakalamaya çalışınca Easton homurdanarak, "Lanet olası ellerini ondan çek!" dedi.

Bir sonraki saniyede Easton hızla yanımdan geçip adamı geriye doğru itti, ardından da dönüp yanıma çömeldi.

Daha fazla olay çıkarmak istemediğim için aceleyle "Özür dilerim" dedim. Ayağa kalkmaya çalışırken Easton'ın kolları altımdan kaydı ve beni kucağına alıp göğsüne bastırırken havaya fırladım. Hızla kollarımı boynuna doladım ve yüzümü ona gömdüm.

Onun kokusunu umutsuzca içime çekerken, Easton'ı daha fazla endişelendirmemek için vücudumdaki titremeyi durdurmaya çalışıyorum.

"Herkes iyi mi?" diye bir kadının sorduğunu duyuyorum.

Easton öfkeyle, "O herifin kovulmasını istiyorum!" diye çıktı ve benimle birlikte uzaklaştı.

Beni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim yok, ama bir dakika kadar sonra, kapıyı açabilmek için beni ayaklarımın üzerine indirdi ve ardından devasa bir römorka bindirildim.

Etrafıma şöyle bir göz atma fırsatı bulduğum birkaç saniyede, parıldayan ahşap, büyük bir ayna ve parlak ışıkların bulunduğu bir masa (muhtemelen makyajını orada yapıyor), kahverengi deri kanepeler, küçük bir mutfak ve bir bar alanı görüyorum.

Easton arkamdan kapıyı hızla kapatıp ellerini yüzüme götürdü. Yanaklarımı kavrayarak bana bakmaya zorladı. "Tanrım, Nova, iyi misin?"

"Evet," diye fısıldadım, az önce olanlardan biraz şaşkına dönmüştüm.

Yüzümü bırakıp vücudumu baştan aşağı süzdü, sonra da hırladı. Kalçalarımın yakaladı ve bacaklarım koltuklardan birine çarpana kadar geriye doğru itildim, yumuşak deri üzerine bir şapırtıyla düştüm.

Dolaptan bir ilk yardım çantası çıkarırken onu izliyorum, sonra da önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Yüzündeki öfkeyi görünce, "Aslında iyiyim," dedim.

Gözleri bana kaydı ve tek kelime etmeden dizimdeki yarayı temizledi. Kendimi yaraladığımı bile fark etmedim. Kendimi tutmak için kullandığım avucuma baktım ve derimdeki çakılları temizledim.

Easton dizimdeki açık yaraya yara bandı yapıştırırken, gözleri tekrar yüzüme kaydı. "Böyle bir şey başına geldiği için çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Özür dileme. Senin suçun değil." Kapıya baktım. "İşten uzak kaldığın için başın belaya girmez mi?"

Yanımda oturmak için hareket ederken hafifçe kıkırdadı. "Eğer mola verelim dersem, mola verimiz."

Gözleri koluma indi ve dudak çevresindeki çizgiler daha da sıkılaştı, nazikçe pazı kasımı kavrayıp parmaklarıyla kızarmış izlerin üzerinden geçti. "Sana zarar verdiği için o şerefsizi öldüreceğim."

"Bunu yapmayın, onu da işten çıkarmayın. O sadece görevini yapıyordu."

Easton sert bir şekilde, "Kesinlikle öyle değildi," diye karşılık verdi. "Adın, erişim yetkisi olan kişilerin listesinde. İşini düzgün yapsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Ve hayranı olsan bile, bir kadını böyle sürüklemek bana göre kabul edilemez."

Eğilip tenimdeki izlere bir öpücük kondurdu. "Yemin ederim, eğer bu morluk bırakırsa ve tekrar hırka giymek zorunda kalırsan, çıldıracağım."

Elimi yüzüne götürüp avucumu çenesine yasladım. Gözlerimin içine bakarak ona teselli edici bir gülümseme verdim. "İyiyim. Söz veriyorum."

Dudaklarını benimkine yapıştırmadan önce sert bir nefes verdi.

Tanrım, bu adam bana kendimi çok güvende ve sevilmiş hissettiriyor.

Aniden kapı çalınır ve bir kadın seslenir: "Easton, her şey yolunda mı?"

Öpüşmeyi keserken inledi. "Evet. Beş dakika içinde çıkıyorum."

"Nova'nın çantasını, ihtiyacı olursa diye kapının yanına bırakıyorum," diyor kadın.

"Teşekkürler." Koltuktan kalkıp ayağa kalkmama yardım etti. Çantamı almak için kapıya doğru yürümesini izledim ve çantayı bana

getirirken, "Şu kapının ardında bir tuvalet var. Rujunu sildim." dedi.

"Teşekkürler." Banyoya girdiğimde her şeyin ne kadar lüks olduğuna şaşırdım. Hatta büyük bir duş bile vardı.

Aynada kendime bakıp saçımı ve rujumu düzeltiyorum, her şeyin yerli yerinde olduğundan ve en iyi halimde görüldüğümden emin oluyorum.

Tuvaletten çıktığımda, Easton'ın telefonunda bir şeyler yazdığını ve ardından cihazı cebine geri koyduğunu gördüm. Bakışlarım, çektikleri sahne için giydiği kaslı görünümü çok beğenerek, vücudunun her santiminde gezindi.

Başını kaldırdı ve yüzüne yeniden gülümseme yerleşti. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

Onun bana 'bebeğim' diye seslenmesini duymak kalbimi ve karnımı alt üst ediyor.

Ona doğru yaklaşıırken, "Bunu beğendim," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Bana 'bebeğim' diye sesleniyorsun."

Dudaklarını alnıma bastırıyor, sonra gözlerimi esir alıyor. Yüzündeki saf hayranlık ifadesi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor, sonra diyor ki, "Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor. O şerefsizin sana böyle kötü davrandığını görünce, kafasını koparmaya hazırdım. Sana olan duygularım giderek büyüyor. Sana karşı aşırı koruyucuyum. Sana karşı aşırı sahipleniciyim." Elleri tekrar yüzümü çerçeveleyiyor. "Sen benim lanet olası ruhuma işlemişsin, Nova."

Onun için ne kadar önemli olduğumu duymak, tüm benliğimi mutlulukla dolduruyor.

Bölüm 30

EASTON

Nova'nın bana hayranlık ve sevgiyle bakarken yüzündeki saf mutluluk ifadesini ezberledim.

"Easton," diye fısıldadı, sesi duygu doluydu. "Beni sevmeyi seçtiğin için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum. "Çok fazla seçeneğim yoktu. Hayatıma geri döndün ve utangaç gülüşlerin ve özverili doğanla kalbimi ele geçirdin. Seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şey. Doğal ve doğru geliyor, sanki her zaman benimle birlikteymişsin gibi."

"Her zaman ve sonsuza dek." Rachel'in kullanmayı sevdiği kelimeleri söylüyor. Parmak uçlarına yükselerek beni nazikçe öpüyor, sonra geri çekilip tekrar gözlerimin içine bakıyor. "On dört yaşımdan beri kalbim senin oldu ve ölene kadar sadece senin için atacak. Başka bir erkeği hiç sevmedim. Sadece seni sevdim."

Onun sadece beni sevdiğini ve çıktığı diğer adı herifleri sevmediğini duymak beni büyük bir memnuniyetle dolduruyor.

"İçimdeki bencil pislik bunu duymaktan hoşlanıyor," diye itiraf ediyorum. Geri çekilirken içimden bir iç çekiyorum. "Amy beni tekrar aramaya gelmeden önce gidelim."

"Amy?"

"Set yöneticisi." Gözlerim Nova'nın üzerinde gezindi ve bir şerefsizin onu tam önümde incitmesi yüzünden içimde alevlenen öfkeyi bastırmaya çalıştım. Sakinleştirici bir nefes aldım ve sordum: "Herkesle tanışmaya hazır mısınız?"

Başını salladığında elimi ona uzatıyorum ve avucunu benimkine koyduğu anda parmaklarımızı birbirine kenetliyorum.

Kapıyı açtığımızda, karavanımdan dışarı adımımızı atmaya bile vaktimiz kalmadan Amy aceleyle yanımıza geldi. Yüzünde özür

dileyen bir gülümsemeyle kız arkadaşına elini uzattı. "Merhaba Nova. Ben Amy, set müdürü. Olanlar için çok üzgünüm. Sorunun çözüldüğünden emin olabilirsiniz. Tekrar özür dilerim."

Nova elini sıkarken, "Ben gayet iyiyim. Lütfen endişelenmeyin. Hepinizi işsiz bıraktığım için özür dilemeliyim." dedi.

"Biraz ara vermemiz gerekiyordu. Size içecek veya yiyecek bir şey getireyim mi?"

Nova başını salladı, sonra bana baktı. "Smoothie'ni düşürdüm."

"Endişelenme. Orayı zaten temizlettirdim," diye yanıtlıyor Amy. "Easton, senin için bir smoothie hazırlamalarını isteyeyim mi?"

"Hayır, iyiyim," diyerek teklifi reddettim. "Nova'yı herkese tanıtalım."

Elini sıkıca tutarak onu, herkesin bir sonraki sahne için hazırlık yaptığı sete doğru çekiyorum.

Başroldeki kötü adamı canlandıran Sean, bizi ilk fark eden kişi oluyor. Rol aldığı karakterlerin çoğu kötü adam olsa da, özünde şakacı bir insan ve herkes onunla çalışmaktan keyif alıyor.

Aslında o benim için en yakın arkadaş sayılır ve benim gibi tam bir işkolik.

"Aman Tanrım, Easton yalan söylemiyormuş!" diye bağırarak bize doğru yavaşça yaklaştı. "Vay canına." Nova'ya küstahça sırttıktan sonra göz kırptı. "Easton'dan sıkıldığında, ben müsaitim."

Bana sarılmak üzere olduğunu görünce, göğsümde anında bir sahiplenme duygusu yükseliyor. Tam bir mağara adamı gibi, Nova'nın elini bırakıp kolumu omuzlarına dolayarak onu yanıma çekiyorum. Sean'a uyarıcı bir bakış atarak, "Sarılmak yok," diye mırıldanıyorum.

Kahkaha atarak "Tamam." dedi.

Ona işaret ederek, "Bu Sean Russell," dedim.

"Merhaba," diyor Nova, sesi gerginlikle dolu. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Zevk tamamen bana ait," diye yanıtlıyor ve genellikle kadınların ona hayran kalmasına neden olan o meşhur alaycı gülümsemesini sergiliyor.

Kıskançlık tüm vücudumu sardı ve Nova'yı daha sıkı tutmama neden oldu. Onu Sean'dan uzaklaştırarak, sonraki bir saati herkesle tanıştırmakla geçirdim. Yavaş yavaş rahatladı ve hatta birkaç rol

arkadaşımla şakalaştı. İşe geri dönme vakti geldiğinde, yapımcımız Robert onu yanına oturttu ve Amy ona buzlu bir latte uzattı.

Nova'nın yüzündeki mutlu gülümsemeyi görmek, az önce yaşanan olaydan kalan vücudumdaki gerginliği hafifletti.

Güvenlik ekibine doğru yürüyorum ve bana emniyet kemerini bağlamalarını sabırla bekliyorum. Tüm klipsleri kontrol edip güvenli olduklarından emin olduktan sonra ekibe başparmağımı yukarı kaldırarak onay veriyorum.

Vücudum havaya kaldırılıyor ve çatıya ulaştığımda üzerine tırmanıp koşmaya başlamam gereken tarafa doğru koşuyorum.

Sean aşağıda olaya katılmak için bekliyor.

Yeni yönetmen Martin, hoparlörden "Hazır mısınız?" diye soruyor.

Ona başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti verdim ve yüzüme sert bir ifade takınarak omuzlarımı silktim.

"Aksiyon!"

İleri atılıp işarete doğru koştum ve çatıdan aşağı atladım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, diğer binanın yan tarafındaki yangın merdiveni korkuluğuna tutundum, vücudumu çelik korkuluğun üzerinden savurdum ve merdivenlerden aşağı atladım.

"Anasını siktiğim," diye bağırdı Sean ve bana boş mermilerle ateş açınca, yere atlayıp çöp kutusunun arkasına yuvarlanırken gerçek mermilerden kaçıyormuş gibi yaptım.

"Kes!" diye bağılıyor Martin. "Sean, sesinde daha fazla öfke olmalı. Easton, merdivenlerden aşağı atlamak üzere olduğun yerden devam edelim."

Pantolonumdaki tozu silkeledikten sonra merdivene tutunup tekrar yukarı tırmanıyorum. Hazırlanırken Nova'ya bakıyorum ve yüzündeki hayranlık ifadesini görünce göğsüm gururla doluyor.

Onun bana öyle bakmasına asla doyamayacağım.

Sahneyi tekrar canlandırıyoruz ve Martin onay işareti verince, bir şişe su almak için masaya gidiyorum.

"Easton, Sylvia telefonda seninle," diyor Amy, genellikle ben çekim yaparken tuttuğu telefonumu getirerek.

"Teşekkürler." Cihazı alıp "Merhaba. Nasılsın?" diyorum.

"Sizi bilgilendirmek için arıyorum, kongre için bir tarih belirlendi. Sanırım Nova ile olan ilişkinizi duyurmak için iyi bir zaman olacak."

"Ne zaman?"

"Aydın son cumartesi günü. Tüm detayları size e-postayla göndereceğim."

Birkaç saniye düşünüyorum, sonra da "Tamam. Bu bize iki ila üç hafta kazandırıyor." diye cevap veriyorum.

"Tadını çıkarın." Hafifçe kıkırdadı. "Herkes sizin ve Nova'nın ilişkisini öğrendiğinde, ortalık karışacak."

"Biliyorum," diye iç çektim. "Sonra görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırıp cihazı Amy'ye geri verdim ve Nova'nın oturduğu yere doğru yöneldim. Sandalyesinin yanına çömelerek, "Sylvia az önce bana *The Eradicator*'ı tanıtmak için düzenlenen kongrede ilişkimizi açıklayacağımızı söyledi. Orada olman gerekecek," dedim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Benden ne bekleniyor?"

"Bizim birkaç fotoğrafımızı çekecekler, ama tüm soruları ben cevaplayacağım, böylece sizin cevaplamanıza gerek kalmayacak."

"Tamam." Ellerini birbirine sürdükten sonra kucagında yumruk yaptı. "İlk fotoğrafı çekmeden önce sinir krizi geçirebilirim."

Başımı sallayarak göz göze geldik. "Endişelenmeyeceksin, çünkü ben senin yanında olacağım."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Hazırlanmak için birkaç haftam var." Ayağa kalkınca ben de tam boyumla doğruldum. "Lainey'i okuldan almaya gidiyorum."

"Ona benden bir kucaklama ver," dedim dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce. "Saat on civarında evde olacağım."

"O zamana kadar seni özleyeceğim."

O uzaklaşırken onu izliyorum ve ancak gözümün önünden kaybolduğunda dikkatimi tekrar işime veriyorum.

YENİ

Easton'ın bana getirmemi söylediği smoothie'yi elimde tutarak, çekim yaptıkları yere doğru yürüyorum.

Bu öğleden sonra Lainey ile biraz vakit geçirdikten sonra, Easton'a bir smoothie ve Frances'in akşam yemeği için hazırladığı nefis tencere yemeğinden bir tabak getirmeye karar verdim.

Geç saate kadar çalışacaksa, en azından güzel bir şeyler yemesini sağlayacağım.

Bu sefer hiçbir şey ters gitmedi ve set müdürüne vardığımda, "Merhaba Amy. Easton'ı rahatsız etmek istemiyorum. Ona sadece yiyecek bir şeyler getirdim." dedim.

"Hey, Nova. Bir sahne çekmeleri gerekiyor, sonra Easton seninle olacak. Şuraya otur."

Sandalyeye oturup Tupperware kabını kucağıma koydum. Easton'ı, Lainey'den çok da büyük olmayan Milla Hamilton ile birlikte ayakta dururken gördüm. İkisi de makyajlıydı, sanki savaştan çıkmış gibiydiler; kıyafetleri yırtılmış, kolları ve yüzleri isle kaplıydı.

Filmde Easton'ın canlandığı karakter, Milla'yı, bilmemesi gereken bir şeyi bildiği için onu öldürmek isteyen kötü adamdan korumak zorunda kalır.

Yönetmen, "Hazır mısınız?" diye sesleniyor.

Easton ve Milla başlarıyla onaylayınca Amy, "Sette sessizlik!" diye bağırdı.

Easton'ın Milla'yı kucağına almadan önce birkaç saniye gözlerini kapattığını izliyorum. Milla kollarında gevşerken yüzüne bakıyor.

"Aksiyon!"

Easton sendeleyerek birkaç adım öne atıyor ve yüzüne yoğun bir üzüntü ve şok yayıldığında nefesimi tutuyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, Milla'yı sıkıca kucaklıyor, sonra yürek burkan bir çığlık atıyor: "Hayır!"

Sesindeki hamlık tüylerimi diken diken etti ve elimi ağzıma götürdüm.

"Hayır," diye haykırıyor ve sesi o kadar gerçekçi geliyor ki kalbim daha hızlı atıyor. "Ölme sakın. Beni sakın terk etme."

Gözyaşları yüzündeki kirin üzerinde izler bırakmaya başlayınca endişelenmeye başlıyorum, çünkü bu sefer rol yapıyor gibi görünmüyor.

Ayağa kalktım, smoothie'yi ve Tupperware'i sıkıca tutarken Easton'ın titreyerek nefes verip fısıldamasını izledim: "Gözlerini aç, Bella."

"Kes!" diye bağılıyor yönetmen. "Mükemmel!"

Easton, Milla'nın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Bir saniye bile kaybetmeden, karavanına doğru hızla ilerleyen Easton'ın peşinden koştum.

İçeriye girdim ve smoothie'sini ve Tupperware kabını tezgâhın üzerine bırakmadan önce kapıyı hızla kapattım. Oturma alanının ortasına doğru yürüdü ve sırtını bana dönerek keskin bir nefes aldığını duydum.

Arkasından yaklaşarak fısıldadım, "Easton?"

Birdenbire döndü ve beni kendine çekti, sonra da kırık bir çığlık attığında kalbim bir kez daha paramparça oldu.

Onu olabildiğince sıkıca kucaklıyorum, elimi sırtında gezdiriyorum. "Seni tutuyorum. Şşş, buradayım."

Duygularını kontrol altına alması birkaç dakika sürüyor, ama sakinleştikten sonra bile bana yapışmaya devam ediyor.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandım.

Başını salladı ve ardından, "Sahneyi olabildiğince gerçekçi kılmak için Rachel'ı düşündüm," diye itiraf etti.

"Ah, Easton." Elimle sırtını okşamaya devam ediyorum ve saçlarına, boynuna bir öpücük konduruyorum. "Hissedebiliyordum."

"Burada olduğuna çok sevindim," diye fısıldadı derin bir nefes almadan önce.

Ona ihtiyacı olduğu sürece onu tutmaya devam ediyorum, sonra da mırıldanıyor: "Bu çekim kusursuz olmalı çünkü bir daha yapmayacağım."

"Yönetmen mükemmel olduğunu söyledi, o yüzden endişelenmenize gerek yok." Biraz geri çekilip yüzündeki gözyaşı izlerini görünce, "Yüzünüzü temizleyebilir miyim, yoksa makyajınızı çıkarmamanız mı gerekiyor?" diye sordum.

"Onu çıkarabilirsiniz."

Makyaj masasına oturduktan sonra, bir paket yüz temizleme mendili alıp cildini dikkatlice temizliyorum.

"Neden geri döndün?"

"Sana smoothie ve akşam yemeği getirdim," diye açıklıyorum bir yandan da tüm makyajımı temizlemeye odaklanıyorum.

Birkaç dakika bana bakıyor, sonra fısıldıyor: "Bana çok iyi davranıyorsun."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Öyle mi?"

Elini kaldırıp parmaklarını boynumun arkasına dolayarak yüzümü kendine doğru çekti. "Evet." Dudaklarını benimkine bastırıp öyle tutkuyla öptü ki, ayak parmaklarımın kıvrıldığına yemin ederim.

Easton ayağa kalkarken öpüşmeyi kesmedi. Çift kişilik yatağın bulunduğu karavanın arkasına doğru ilerlerken kıyafetlerimizi çıkardık.

Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var; bu yüzden onu yatağın kenarına oturtup kucağına tırmanıyorum. Ön sevişmeyle vakit kaybetmeden, kalın ve sert penisini içime alıyorum ve ikimiz de aynı anda inliyoruz.

"Çok harika." Sesi memnuniyetten kabarmış.

Kalçalarımın tutarak, ben onu aşağı doğru ittiğim her seferinde o da yukarı doğru itiyor ve birlikte çılgın bir tempoda ilerliyoruz. Kollarımı boynuna dolayarak onu öpüyor ve içimde derinlere doğru hareket etmesinin inanılmaz hissinin tadını çıkarıyorum.

Onu teselli etme fırsatım oldu.

Ona zevk vermekten mutluluk duyuyorum.

Onu sevebiliyorum.

Tanrım, hayatım resmen bir peri masalından fırlamış gibi.

Bölüm 31

EASTON

Başımı Nova'nın kucağına yaslamış, gözlerimi kapatmış bir şekilde, bana gösterdiği ilgiyi içime çekiyorum. Bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle de göğsümde desenler çiziyor.

Televizyonda ne oynadığını hiç bilmiyorum.

"Bu çok güzel," diye iç çektim.

"Evet, öyle. Çok çalıştın ve biraz dinlenmeyi hak ediyorsun. Üç gün izin almana sevindim."

Gözlerimi açtığım anda, mutfakta Nova'nın telefonu çalmaya başladı. İçimden bir ah çektim. "Cevap verme."

"Lainey'nin okulu olabilir," diyor bacaklarını başımın altından çekerken.

Doğrulup oturdum ve Nova'nın ekrana bakarken kaşlarını çattığını izledim. "Merhaba?" Gözleri irileşti. "Ah, merhaba, Yardımcı Şerif Stone."

Kaşım kalktı ve ayağa kalktım.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. Ah... benim için kısa bir süre bekleyebilir misiniz?" Nova telefonu eliyle kapatıp, "Şerif yardımcısı büyükbabamı şehirde yürürken bulmuş ve kafası karışmış, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyor. Verona'ya gidip onu kontrol etmemde bir sakınca olur mu?" dedi.

Adam Nova için hiçbir şey yapmamıştı ama kötü bir insan olmak istemediğim için başımı salladım. Telefonu ondan aldım. "Merhaba, ben Nova'nın ortağım. Bay Allen şimdi nerede?"

"Merhaba," diyor polis memuru, "Onu evine bıraktım. Ama endişeliyim. Biraz dalgın görünüyordu ve yılın bu zamanında hiç şehirde olmaz. Eve nasıl gideceğini hatırlayamadı."

Kol saatime bir göz attım ve "Verona'ya ancak bugün öğleden sonra saat altıda varabileceğiz. Gün içinde durumunu kontrol edip iyi olup olmadığını teyit edebilir misiniz?" dedim.

"Elbette."

"Teşekkürler."

Çağrıyı sonlandırıyorum, sonra kendi telefonumu cebimden çıkarıyorum. Sylvia'nın numarasını tuşluyorum ve bağlantının kurulmasını bekliyorum.

"Merhaba, Easton," diye yanıtlıyor.

"Merhaba. Özel jetin mümkün olan en kısa sürede hazır olması gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun? Üç gün içinde sette olman gerekiyor."

"Verona'ya kısa bir yolculuk olacak. Ayrıca bir arabaya da ihtiyacım olacak. Nova'nın büyükbabasının durumu pek iyi değil ve onu ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Pekala. Düzenlemeleri yapmak için bana birkaç dakika verin."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapatırken, bana sorgulayıcı bir bakış atan Nova'ya baktım ve "Tek başıma gidebilirim" dedi.

Başımı salladım. "Hayır, sizinle geliyorum. Charlotte'ı arayıp Lainey'i okuldan almasının sakıncası olup olmadığını ve geceyi bizde geçirmesinin sorun olup olmadığını sor. Ona acil bir ailevi sorunumuz olduğunu söyle yeter."

"Emin misin?"

Başımı salladım ve telefonunu eline verdim. "Charlotte'ı ara, sonra Lainey'e mesaj at ki Porsha'nın evinde geceyi geçireceğini bilsin, ondan sonra bizim için bir çanta hazırla. Ben de Tyler'a haber vereceğim, o da güvenlik ekibini hazırlasın."

Tyler'ın numarasını çevirdim ve telefonu açınca, "İzin gününüzde bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama Nova'nın büyükbabasını kontrol etmek için Verona'ya gitmemiz gerekiyor" dedim.

"Diğerlerine haber vereceğim," diye yanıtlıyor.

Izak'ın numarasını açıyorum ve Nova'nın Charlotte ile konuşmasını yarım kulakla dinliyorum. "Çok teşekkür ederim. Lainey

için bir çanta hazırlayacağım ve havaalanına giderken evinize bırakacağım."

Eğer eşim benim onu Verona'ya yalnız göndereceğimi düşünüyorsa yanılıyor. Orada olduğumuz sürece gözümün önünden ayrılmayacak.

YENİ

Şehrin ortasındaki parkın yanından geçerken, kaldırımları süsleyen ağaçlara ve çiçek saksılarına şöyle bir göz atıyorum.

Buraya en son geldiğimden beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Umarım Trent'le karşılaşmayız. Görmek istediğim son kişi o ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Aldığım terapi ve Easton'ın desteğiyle iyi gidiyorum, ama o piçle yüz yüze gelmenin eski şeytanları yeniden ortaya çıkaracağından korkuyorum.

Izak dağa çıkan yola sapıyor ve büyükbabamın evine varmamız on beş dakika daha sürüyor. Evden çok, ağaçların arasında kalmış, yıpranmış bir kulübeye benziyor.

Derin bir nefes alarak araçtan indim ve ön kapıya doğru yürüdüm. Easton hızla bana yetişti ve kapı kolunu çevirip kapıyı açtığımda, hava boğucu ve çürümüş yemek kokuyordu.

Tanrım, en son ne zaman bir pencere açtı?

Salona girdiğimde, bana hiçbir zaman gerçekten önem vermemiş olan adamın, ömrüm boyunca kullandığı eski koltuğunda oturduğunu görüyorum. İstemsizce de olsa, onun için hâlâ hafif bir hüznün hissediyorum.

"Merhaba, dede," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım, bu hitap dudaklarımda yabancı geliyordu.

Başını hızla kaldırdı ve kıştan önce onu son gördüğümünden beri ne kadar yaşlandığına şaşırdım. Malzeme almaya geldiğinde

kasabada ona rastlamıştım, ama tek yaptığı bana yolumdan çekilmem için homurdanmak olmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı, yüzündeki tiksinti ifadesi derisindeki kırışıklıkları daha da derinleştirdi.

"Yardımcı Şerif Stone beni aradı. Kasabada kaybolmuş gibi dolaştığınızı söyledi."

"Herkes kendi işine baksın!" diye homurdanarak yıpranmış koltuktan kalktı ve Easton'a bile bakmadan bana çıktı, "Tüfeğimi almadan önce defol git."

Easton'a baktım ve fısıldadım, "Tüfeği kaparsa diye dışarıda bekleyebilir misin?"

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Kesinlikle hayır."

Evin etrafına şöyle bir göz attım ve mutfak masasındaki silahı görünce, büyükbabam ona ulaşmadan önce dışarı çıkmak için yeterli zamanımız olacağını düşündüm. Mutfakta bir yığın kirli bulaşık ve vızıldayan sinekler vardı, bu da midemi bulandırdı.

Tanrım. Çok kötü görünüyor.

Dikkatimi tekrar büyükbabama çevirerek, "Böyle yaşayamazsın," dedim.

"Ben nasıl istersem öyle yaşarım. Evimden çık! Çık!" Mutfak yönüne doğru sendeleyerek ilerledi ve bu da beni Easton'ı evden dışarı itmeye zorladı.

Bugün onun vurulmasına izin verirsem, dünyanın en nefret edilen insanı olurum.

"Onunla konuşmaya çalışmanın bir faydası yok," diye iç çektim Tyler, Ryan ve Noah'ın beklediği arabaya doğru yürürken. Eddie'yi Lainey'e bırakmıştık.

Elimi kaldırıp alnıma koydum ve eve doğru baktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Size biraz tavsiye verebilir miyim?" diye soruyor Easton. Başımı sallayınca, "Burada tek başına yaşayamaz. Belli ki yeterince beslenmiyor ve burası çok kirli. Bence onu bir bakımevine yerleştirmeliyiz," diyor.

"Çıldırarak," diye mırıldanıyorum.

"Başka ne yapalım Nova? Onu böyle bırakamayız. Ya polis memuru onu kontrol etmeye gelirse ve o da av tüfeğini kapmaya

karar verirse?"

"Biliyorum." Dişlerim alt dudağımı kemiriyor.

Tam o sırada, toprak yoldan bir şerif arabası geliyor ve biz de ona doğru yürüyoruz.

Şerif Yardımcısı Stone'u tanıyarak, aracından inmesini bekledim ve "Merhaba, Şerif Yardımcısı. Bu durum için çok üzgünüm." dedim.

Gözleri Easton'a kilitlendi, yüzünde şok ifadesi belirdi ve ona hayranlıkla bakakaldı. "Aman Tanrım. Hayatım boyunca Easton Rowe'u gördüm."

"Merhaba." Easton, görevliye doğru yürüyüp elini sıktı. "Ben Nova'nın ortağım. Az önce telefonda konuştuk."

"Hiç haberim yoktu. Aman Tanrım." İnanmazlıkla başını salladı. "Sizi buralarda tekrar göreceğimizi hiç düşünmemiştim." Polis memuru neredeyse imza isteyecek gibiydi. "Kasabadaki herkes Hollywood'da böyle büyük bir isim yapmış olmanızla gurur duyuyor."

"Teşekkür ederim," diye yanıtıyor Easton.

"Hayranlık gösterisi" anını bölmek için öne çıkıyorum. "Büyükbabamla ilgili bir şey var. Av tüfeğini kullanmakla tehdit ediyor, bu yüzden içeri giremiyoruz."

"Bill'i bıraktığımda silahı da almalıydım." Yardımcı Şerif Stone başını salladı. "Böyle yaşayamaz Nova. O pompalı tüfekte tehlikeli."

"Biliyorum." Easton'a baktım. "Belki de onu bir bakımevine yerleştirmemiz en iyisi olur."

"Oak Drive'da güzel bir yer var," diye bilgilendiriyor polis memuru. "Ama Bill'in parası yok, bu yüzden oraya gitmek çok pahalı."

Easton, "Parayı dert etme," diye mırıldandı.

Sevdiğim adama minnettar bir bakış attım ve sordum: "Bu gece onunla ne yapacağız?"

Yardımcı polis memuru omuz silkerek, "Bakımevinden gelenlerin onu alması için gerekli düzenlemeleri yapana kadar onu burada bırakın. Bill'in onlardan herhangi birini vurması için burada olacağım." dedi.

"Evet, sanırım başka seçeneğimiz yok. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

Yardımcı Şerif Stone, göğüs cebinden bir not defteri ve kalem çıkarırken, "Gitmeden önce," diyor. "Oğlum için bir imza almam gerekiyor. Sakıncası yoksa?"

"Elbette." Easton, imzalamadan önce kağıda kısa bir not yazdı.

"Çok teşekkür ederim." Yardımcı Şerif Stone devriye aracının sürücü tarafına doğru geri yürüdü, sonra durup, "Rachel için başsağlığı diliyorum. Ölüm haberini gazetede okudum." dedi.

Adını duymak kalbimi hüznle sıkıştırıyor. Easton sadece başını sallıyor.

"Verona'da güzel bir konaklama geçirmenizi dilerim. Yarın sabah Bill'i kontrol etmek için uğrayacağım," diyor polis memuru devriye arabasına binmeden önce.

"Teşekkür ederim." Eve tekrar baktım ve büyükbabamın elinde av tüfeğiyle perdelerin arasından baktığını gördüm.

İnatçı yaşlı adam.

"Hadi gidelim," diyor Easton.

Arabaya doğru giderken kendi kendime, "Bugün buraya gelerek zaman kaybettik," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Evde dinlenmeniz gerekirken burada benim saçmalıklarımla uğraşmanız gerekirdi."

"Özür dilemeyi bırak." Easton, arka koltuğa binmemi bekledikten sonra yanıma oturdu. Elimi tuttu ve dizine koydu. "Biz bir aileyiz Nova, yani sorunlarla birlikte başa çıkıyoruz. Tamam mı?"

Başımı omzuna yasladım. "Teşekkür ederim." Arabayla uzaklaşırken eve bir göz attım ve içimden bir ah çektim. "Evin kasabaya ne kadar uzak olduğunu unutmuşum. Onun yaşındaki biri için epey uzun bir yürüyüşmüş."

"Ve atlattı, bu yüzden onun için endişelenmeyin. Bir gece daha kendi başına idare edebilir."

"Neden endişelendiğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sanki o beni hiç önemsemiş gibi değil."

Easton kolunu kaldırıp omzuma doladı. "Geceyi Madison'da geçirmek için arabayla gidelim mi?"

"Sugar River Inn'e gidebilir miyiz? Sahibini tanıyorum. Çok iyi bir insan." Ona özür dileyen bir bakış attım. "Yakın ve yarın sabah ilk iş olarak her şeyi halledebiliriz. Mümkün olan en kısa sürede eve

gitmek istiyorum. Lainey'i gerekenden daha uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Öyleyse Sugar River Inn'de konaklayalım."

Tyler'a yol tarifini verdim ve o da, kendine özgü bir havası olan hana vardığında midem guruldadı.

Easton, "Yiyecek konusunda ne yapacağız?" diye soruyor.

"Hemen lokantaya gidip bize bir şeyler alabilirim," diyorum. "Ama önce Maggie'nin bizim için odası olup olmadığını kontrol edelim."

Easton mırıldanarak, "Hiçbir yere kaçmıyorsun," dedi. "Bensiz kaçamazsın."

Hafifçe kıkırdadım. "Ne kadar koruyucu olduğunu çok seviyorum."

Biz ön kapıya doğru yürürken Tyler bavullarımızı bagajdan çıkarıyor. Ayçiçekleri ve tavuklarla süslenmiş eve girince, "Merhaba? Maggie? Evde kimse var mı?" diye sesleniyorum.

"Geliyorum," diye yanıtladı Maggie ve birkaç saniye sonra lobiye girdi. "Nova. Seni şehirde en son gördüğümünden beri epey zaman geçti. Nasılsın canım?"

"İyiyim. Boş odanız var mı?"

"İşler tıklım tıklım dolu. Odalardan istediğinizi seçebilirsiniz," diye yanıtlıyor, sonra gözleri Easton'a kilitleniyor ve ağzı açık kalıyor. "O... o... o... Easton Rowe."

Dürüst olmak gerekirse, Easton'ın bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Tüm bu ilgi beni çok rahatsız ediyor.

Maggie ona bakmaya devam edince Easton, "Merhaba Maggie," diyor. "Şu odalar nasıl?"

"Ah, tabii ki!" Küçük masaya doğru aceleyle gitti ve anahtarlıktan anahtarları aldı.

"Dört oda lütfen," diye ekliyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken onu takip ettiğimizde Easton, "Burada kaldığımı kimseye söylemezseniz sevinirim. Giriş holündeki duvara imzamı atacağım, bu da işlerime yarayacaktır." diyor.

"Elbette. Ağzım sıkı. Bu büyük bir onur. İşte anahtarlar. Hepiniz yemek yediniz mi? Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım mı?" Bir an düşündü, sonra yüzü düştü. "Aman Tanrım, hepinizi doyuracak

kadar malzemem yok sanırım. Bu akşam tamamen dolu olacağımı beklemiyordum."

"Sorun değil." Koluna hafifçe vurdum. "Reggie'nin Lokantasından bir şeyler alırım."

"Harika. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin. Kendinize bir fincan çay veya kahve yapabilirsiniz. Buzdolabında limonata da var."

"Teşekkür ederim."

Gitmek yerine tereddüt ettikten sonra, "Rachel hakkında bir şeyler duydum. Her zaman çok tatlı bir kızdı." dedi.

Bütün kasaba onun ölümünden haberdar olmalı.

Maggie uzaklaşırken, merdivenlerden aşağı inene kadar sürekli omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

İlk odaya girerken Easton'a, "Bütün bu ilgiyle nasıl başa çıkıyorsun, hiç anlamıyorum," diye mırıldandım.

Tyler bavullarımızı çift kişilik yatağın yanına koyduktan sonra, "Yemek almak için lokantaya gideyim mi? Böylece sen burada kalabilirsin." dedi.

Easton odaya şöyle bir göz attı. "Evet. Teşekkürler, Tyler."

"Bize birer çizburger ve patates kızartması al. Menüdeki en iyi şey bu," dedim ona.

Yalnız kaldığımızda Easton başını sallıyor. "Vay canına, bu gerçekten de geçmişten bir esinti."

"Evet." Hafifçe kıkırdadım.

Örtüleri ve yastık kılıfları ayçiçekleriyle süslü çift kişilik yatağa bakıyoruz, sonra birbirimize göz atıyoruz.

Easton, "Belki biraz dışarıda oturabiliriz," diyor. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Tamam aşkım."

Odayı terk edip aşağıya indik. Maggie oturma odasında televizyonu açmıştı ve Easton'ın filmlerinden birini izlediğini görünce neredeyse kahkaha atacaktım.

Kolundan tutup onu kapıdan dışarı doğru iterek, "Sakın ona nasıl öpüşüleceğini göstermeyi teklif etme!" diye takıldım.

Kahkaha atarak, "Bunu sadece sonunda seni öpebilmek için yaptım," dedi.

Küçük bir ferforje masanın yanına oturuyoruz ve Easton sandalyesini kaydırarak bir sütunun arkasında kısmen gizleniyor.

"Aslında güzel bir akşam," diyorum sokağa şöyle bir göz atarken. Evlerin hepsi eski ama bahçeler güzel çiçeklerle dolu.

Verona'da mutlu olmasam da, burası şirin bir kasaba.

Bir an sessiz kalıyoruz, sonra Easton başını sallıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Gözlerimi kilitledi ve yüzündeki suçluluk ifadesinden ne söyleyeceğini zaten biliyordum. "Rachel'in vasisi olduktan sonra senin bizimle kalmana izin vermeliydim. O yaşlı herif hiç karşı koymazdı. Gittiğini bile fark etmezdi sanırım."

"Geçmişte kaldı," diye mırıldanıyorum.

Elimi tutarken tekrar başını salladı. "O evde nasıl hayatta kaldığını sadece Tanrı bilir."

"Sen ve Rachel bana hep yemek verirdiniz," diye hatırlatıyorum ona.

Bana kaşını kaldırarak baktı. "Peki ya biz gittikten sonra?"

"Bulabildiğim her yerde geçici işler yaptım."

"Ne zaman taşındınız?" diye soruyor.

Diğer evlere tekrar göz attım. "Sen gittikten bir ay sonra ilk erkek arkadaşım ile birlikte yaşamaya başladım."

Ona verecek param olmadığından beni fena halde döverdi. Ondan kaçıp doğrudan Trent'in kollarına sığındım.

Yolda yürüyen bir adam geldi ve sigarasını yola fırlattığında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Aman Tanrım! Tam bir şeytan işi.

Trent'in bize bakmaması için dua ederek, olduğum yerde kıpırdanmıyorum.

"Nova?" Easton elimi sıktı. "Sorun ne?"

Trent bize doğru baktı ve yüz ifadesi kararınca kalbim çılgıncasına atmaya başladı. "Ne oluyor lan? Neredeydin, kaltak?" Hızını artırdı ve verandaya çıkan yola dönerek bağırdı, "Beni ortada bıraktın. Senin yüzünden daireden atıldım."

Easton ayağa kalkıp sütunun arkasından çıktığında, Trent'in gözleri ona çevrildi, ancak yüzünde şok ifadesi belirdi ve aniden durdu.

Ayak sesleri duyuyorum ve Ryan ile Noah'ın evden çıktığını fark ediyorum. Trent'i dikkatle izliyorlar; Trent ise her şeyi yeniden düşünüyor gibi görünüyor.

Bacaklarım biraz uyuştğu için ayakta durabileceğime emin değilim, bu yüzden "Git, Trent," derken oturmaya devam ediyorum.

Easton anında hırlayarak, "Demek kadınları dövmekten hoşlanan o adi herif sensin?" dedi.

"Bak, şimdi. Sana ne söylediğini bilmiyorum ama ben ona asla dokunmadım," diyor Trent, ellerini önünde kaldırarak.

Easton, verandadaki korkuluğa tutunup kolayca üzerinden atlarken, "Bunu bana bırakın beyler," diyerek muhafızlara seslendi. Trent'e doğru yürürken, tehditkar bir tonla, "Kız arkadaşşıma yalancı mı diyorsun?" diye sordu.

Ayağa fırladım ve Easton'ın kolundan tutarak merdivenlerden aşağı koştum. "O buna değmez."

Easton benden kurtulup beni nazikçe birkaç adım geriye itti, sonra döndü ve yumruğu Trent'in yüzüne indi.

Eski sevgilim geriye doğru sendeledi ve yere kapaklandı, burnundan kan fışkırıyordu.

Nefesim kesildi ve ileri atılarak Easton'ı tekrar yakaladım. "Yapma. Lütfen!"

Bu çok, çok kötü. Ya basına sızarsa? Ya Trent, Easton'a karşı bir saldırı davası açarsa?

Tanrı.

EASTON

O şerefsiz bunu hak etti. Ne tür tepkilerle karşılaşmam gerekirse karşılaşacağım, ama bu fırsatı kaçırmamın imkanı yoktu.

Maggie ön kapıdan sert bir sesle, "Trent Crawford," diye çıkıştı. "Yine mi baş belası oldun?"

Trent ayağa kalkarken, "Bana vurdu!" diye bağırdı. "Burnumu kırdın. Seni dava edeceğim."

"Tek gördüğüm senin sorun çıkardığındı," diyor Maggie. "Şerifi aradım."

Sylvia çıldırarak.

Ama buna değdi ve tekrar yapardım.

Bir dakika bile geçmeden devriye arabası evin önünde durdu ve Yardımcı Şerif Stone arabadan indiğinde, Nova'ya doğru eğilip, "Eğer tutuklanırsam, Sylvia'yı ara," dedim.

"Aman Tanrım," diye inledi.

"Crawford, senin bu saçmalıklarından çok bıktım," diye homurdandı polis memuru. "Şu baş belası ne yaptı Maggie?"

"Nova ve Bay Rowe'un yanına geldi ve küfürler savurmaya başladı." Maggie yaklaştı, sonra yalan söyleyerek ekledi: "Sanırım uyuşturucu kullandı. Bir yerlerde dayak yedi ve şimdi de kaldırım taşlarımın her yerine kan bulaştırıyor. Bu lekeleri asla çıkaramayacağım."

Sanırım Maggie'ye aşığım. Kahretsin, şu anda hayatımı kurtarıyor.

Yardımcı Şerif Stone, Trent'in ellerine kelepçe takarken, "Hücrede geçireceğin bir gece sana iyi gelecek," diyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağılıyor Trent. "O bana vurdu. Yanlış adamı tutukluyorsunuz!"

Trent devriye arabasının arkasına itilirken hepimiz ayakta izledik, ardından Yardımcı Şerif Stone, "Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz arkadaşlar. İyi geceler." dedi.

Direksiyonun başına geçip arabayı sürmeye başladığında, Maggie'ye dönüp baktım. "Teşekkür ederim."

Omuz silkerek, "O çocuk senin attığın yumruğu hak etti. O her zaman baş belası olmuştur zaten." dedi.

Nova biraz şaşkın bir halde, "Teşekkür ederim Maggie. Tanrım, çok endişelenmişim," diyor.

"Hadi içeri girelim ve biraz limonata içelim."

Eve girdiğimizde, antrede durup, "Maggie, kalıcı bir işaretleme kalemi var mı?" diye soruyorum.

"Evet." Aceleyle masaya gitti ve bir çekmecedeki aramaya başladı. "Şurada bir yerlerde. Şu lanet olası kalem nerede?" Sonunda bulmadan önce çekmecenin içindeki her şeyi dışarı çıkardı. "İşte burada."

Kalemi ondan alıyorum ve kurumamış olduğundan emin olduktan sonra masanın arkasına geçip duvara yazıyorum.

SUGAR RIVER INN'DE KALMAKTAN ÇOK MEMNUN KALDIM. EASTON ROWE.

İmzamı atıp bugünün tarihini ekledikten sonra, "Fotoğraf çekmek ister misiniz, böylece duvara asabilirsiniz?" diye soruyorum.

"Ah evet! Bu harika olurdu."

Telefonunu çıkarıyor ve kadınlara dokunmama kuralımı bir kenara bırakarak kolumu omzuna atıp gülümsüyorum. Birkaç fotoğraf çekiyor ve ben de ondan uzaklaşmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Hepsini çerçeveleteceğim," diyor gözlerinde yaşlar parıldarken. "Aman Tanrım, bugün seninle tanışacağımı kim düşünürdü ki? Bunu asla unutmayacağım."

Sylvia'ya basına burada kaldığımı söylemesini söyleyeceğim, böylece Maggie işi için biraz tanıtım yapabilir.

Tyler kollarında poşetlerle lobiye giriyor. "Yemekler geldi."

"Gelin. Yemek odasında oturabilirsiniz. Limonatayı ben getireceğim," diyor Maggie, yüzü mutluluktan ışıdayarak.

İşte bu gibi anlarda, birini gerçekten mutlu edebildiğimde, yaptığım işi seviyorum.

Nova oturana kadar bekliyorum, sonra yanına oturuyorum. Tyler tüm hamburgerleri ve patates kızartmalarını çıkarıyor ve kısa süre sonra hepimiz karnımızı doyurmaya başlıyoruz.

Meğer Verona'ya gelmenin de bir faydası varmış. Trent'i yere serdim. Onu fena halde dövmeyi çok isterdim ama en azından çok tatmin edici bir yumruk attım.

Elimi Nova'nın bacağına koyup uyluğunu hafifçe sıktım. "İyi misin?"

Başını salladı ama sonra bana kaşlarını çattı. "Bir daha asla böyle bir şey yapma. Çok endişelendim."

"Her şey yoluna girdi," diyorum ağzıma yağlı bir patates kızartması atmadan önce.

"Senin için şanslısın," diye mırıldandı, sonra elini benimkinin üzerine koydu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şiddeti onaylamıyorum ama onu yumrukladığını izlemek hoşuma gitti."

Yemeğimizi bitirdikten sonra odamıza çıktık ve Nova kapıyı kapatırken ben yatağa geri uzanıp içimden bir ah çektim. "Yorgunum."

"Üzerimizi değiştirelim, sonra yüzüstü uzanabilirsin ve ben de sen uyuyana kadar sana masaj yapayım."

Başımı kaldırdım. "Bu tam bir cennet gibi geliyor."

Çizmeme vurarak, "Hadi ama. Çizmelerini yataktan indir ve eşofmanlarını giy." dedi.

Bölüm 32

YENİ

Aynadaki yansıma bakiyorum ve avuç içlerimle üzerimdeki ipeksi elbisenin kumaşını okşuyorum. Bu, Lainey ile iki hafta önce aldığımız çiçekli mavi elbise.

Verona'dan döndüğümüzden beri geçen hafta oldukça sakindi. Neyse ki, büyükbabamı Oak Drive'daki bakımevine yerleştirmeyi başardık. Easton her şeyin parasını ödedi ve öğleden sonra geç saatlerde Los Angeles'a geri döndük.

O yirmi dört saati bir daha asla yaşamak istemiyorum.

Üzerimdeki uzun elbiseyi ve yüksek topuklu ayakkabıları seyrederim ve itiraf etmeliyim ki kendimi güzel hissediyorum. Çenemi kaldırarak, "Bugün Easton'ı gururlandıracaksın," diyorum.

Başımı sallayarak arkamı döndüm ve yatak odamdan çıktım. Tam koridora adımımı attığım sırada Easton'ın kapısı açıldı ve beni görünce donakaldı. Çenesi düştü ve saf bir hayranlıkla, "Aman Tanrım, Nova. Nefes kesici görünüyorsun," dedi.

Yanına yürüdüm ve deri ceketinin yakalarını düzelttim. "Ve çok fazla sıcaqlamışsın."

"Öyle mi?" diye sıırttı bana. "Eşyalarını yatak odama taşıyacak kadar çekici misin?"

Kaşlarım kalkarken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Ayrı odalarda olmamızdan hoşlanmıyorum." Kollarını belime doladı. "Her gece yatağimde olmanı istiyorum."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum, sonra başparmağımın ucuyla dudaklarındaki parlaticıyı sildim. "Senin yatak odana taşınmayı çok isterdim."

"Güzel. Sonra geri döndüğümüzde kıyafetlerini dolabıma taşıyabiliriz." Mutlu bir şekilde kalçama hafifçe vurdu. "Hadi yola koyulalım."

Aşağıya, oturma odasına iniyoruz; Lainey kanepede oturuyor ve üzerinde güzel pembe bir elbise var.

"Hazır mısın, tatlı kızım?" diye soruyorum.

Başını hızla kaldırdı ve üzerimdekileri görünce genişçe gülümsedi. "Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun. En çok bunu beğendim."

"Teşekkür ederim. Dünyanın en iyi kişisel alışveriş danışmanına sahibim."

Hepimiz evden çıkıyoruz ve Lainey SUV'nin arka koltuğuna binene kadar bekliyorum, sonra kapısını kapatıyorum. Easton benim kapımı açık tutuyor ve ben yolcu koltuğuna binerken gözlerim onu adeta yutuyor.

Bugün gerçekten çok yakışıklı görünüyor.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılıyor çünkü ona duyduğum arzu muhtemelen yüzümden okunuyor.

Direksiyonun başına geçtiğinde, Lainey'nin emniyet kemerini takıp takmadığını kontrol etmek için omzumu çevirip baktım. Emin olduktan sonra kendi kemerimi taktım ve elimi Easton'ın uyluğuna koydum.

"Gergin misin?" diye soruyorum, o da korumaların bulunduğu diğer SUV'nin peşinden kapılara doğru ilerlerken.

"Hayır." Bana kısa bir bakış attı. "Öyle misin?"

Omuz silkerek, "Sanki röportaj yapılan kişi ben değilim ki," dedim.

"Yine de... Bugünden sonra herkes ilişkimizin olduğunu bilecek. Basın her hareketinizi izleyecek."

"Merak etme," diyor Lainey arkadan. "Nova'ya onlarla nasıl başa çıkacağını öğreteceğim."

Easton hafifçe güldü. "Evet, çünkü zaten uzmansın."

"Evet."

O, tıpkı Rachel'in kendi yaşındaykenki hali gibiydi.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor ve araba yolculuğu boyunca Rachel'in anıları zihnimi dolduruyor.

Varış noktamıza yaklaştıkça midemde bir gerginlik hissi oluşuyor ve تنها bir yere park ettiğimizde kalbim çok hızlı atmaya başlıyor.

Arabadan indikten sonra hepimiz bir anlığına toplanıyoruz ve Easton, "Sadece arkamda veya yanımda kalın. Sylvia ile buluştuğumuzda, ben kongreyle meşgulken siz onunla birlikte kalacaksınız," diyor.

Başımı sallayarak Lainey'nin elini uzattım.

Easton elini boynumun yanına koydu ve bir an gözlerimin içine derinlemesine baktıktan sonra alıma bir öpücük kondurdu. "Harika olacaksın. Nefes almayı unutma."

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Bol şans."

Yürümeye başlamadan önce Lainey'nin başına bir öpücük kondurur.

Binaya giriyoruz ve sadece güvenlik görevlilerinin olduğunu fark ediyorum. Bir koridordan geçtikten sonra bir kapının önünde duruyoruz ve Tyler kapı kolunu tutuyor. "Hazır mısınız?" diye soruyor Easton'a.

Kalbim çılgıncasına atmaya başladı ve kırmızı halı etkinliklerinin videolarını izledikten sonra aynanın karşısında prova ettiğim gülümsemeyi dudaklarıma kıvırdım.

"Hadi yapalım şunu," diye yanıtlıyor Easton.

Kapı açılıyor ve Lainey'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor. Aşağıya bakıp ona sevgi dolu bir gülümseme gönderiyorum, sonra ilerlerken tekrar yukarı bakıyorum.

"Easton burada!" diye biri sesleniyor ve bir saniye sonra kameralar flaş patlatmaya başlıyor. Neyse ki, her şey yolunda gibi görünüyor çünkü Easton yürümeye devam ediyor.

"Easton, buraya bakar mısınız?" diye sesleniyor bir muhabir ve Easton, adamın fotoğraf çekebilmesi için bir an duraksıyor.

Bu durum, bir tür dinlenme salonu/soyunma odasına dönüştürülmüş bir alana kadar devam ediyor. Milla Hamilton zaten burada, filmde Milla'nın annesini canlandıran başka bir oyuncu Angela Reeves ile konuşuyor.

Easton'ın bana anlattığına göre, Angela filmin başlarında ölüyor ve işte o zaman Easton'ın canlandırdığı karakter Milla'nın karakterini korumaya yemin ediyor.

Angela, Easton'ı fark edip gülümsedi. "Bak, kim gelmiş. Seni Yeni Zelanda'dan beri görmemiştim." Yaklaştı. "Kız kardeşin için çok üzgünüm."

"Teşekkürler, Angela."

Lainey elimi bırakıyor ve doğruca Milla'ya gidiyor.

Sean Russell odaya girip, "Haydi millet, şu gösteriyi başlatalım! Başrol oyuncusu geldi!" diye bağırdı.

Herkes kongre hakkında konuşmaya başlamadan önce, kahkahalarla karşılanıyor.

Etrafıma göz gezdirdim ve en yakın arkadaşım olmaya aday bir kanepeyi görünce, ona doğru yürüdüm ve oturdum. Yüksek topuklu ayakkabılar bugün benim sonum olabilir. Onlara alışmam biraz zaman alacak.

Easton'ın rol arkadaşlarıyla etkileşimini izlerken, onun bunca şöhretine bir gün alışıp alışamayacağımı merak ediyorum.

Belki yaparım, belki yapmam. Gerçekten önemli değil, değil mi? Ve dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gayet iyi idare ettiğimi düşünüyorum.

Sylvia, yapımcı Robert ile birlikte odaya girer ve herkes kapıya doğru yönelmeden önce oyuncularla kısa bir süre sohbet ederler.

Easton etrafına bakıp beni kanepede otururken görünce, elini uzatarak bana doğru geliyor.

Hızla ayağa kalktım ve avucumu onun avucuna koyarak, "Bundan sonra ne olacak?" diye sordum.

"Ben birkaç soruyu yanıtlarken siz ve Lainey Sylvia ile birlikte bekleyebilirsiniz. Filmin tanıtımını bitirdikten sonra sahneye yanıma geleceksiniz ve ben de duyuruyu yapacağım."

Midem sanki jimnastikte altın madalya kazanmaya çalışıyormuş gibi inip kalkıyor. "Tamam."

Salondan ayrılıyor ve Lainey diğer elimi tutmak için geliyor. Sahneye uzun bir masa kurulmuş olan konferans salonuna yaklaştıkça, yüzlerce sesin yankılandığını duyabiliyorum.

Sevgili Tanrım.

Sylvia yanıma geldi ve gülümseyerek, "Çok güzel görünüyorsun, Nova," dedi.

"Teşekkür ederim."

Oyuncular ve yapımcı sahneye çıkarken Lainey ve ben onunla birlikte geride kaldık.

Bir kükreme koptu, sonra Sylvia kolumu tuttu ve "Burada durursan Easton'ı net bir şekilde görebilirsin. Sana gelmeni işaret ettiğinde, doğruca ona doğru yürü ve gülümsemeyi unutma." dedi.

Ah, yemlikte yatan tatlı bebek İsa.

Sylvia, sinirlerimin giderek gerildiğini fark etmeden talimat vermeye devam ediyor. "Gazetecilere gülümsemekle Easton'a sanki ona delicesine aşkımışsın gibi bakmak arasında gidip geleceksin."

"Benim," diye ağzımdan kaçırđım.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, ama şu an kusacak gibi görünüyorsun." Çantasından bir şey çıkardı. "Şunlardan birini al. Bunlar yolculuk hastalığı hapları. İyi gelirler."

Elimle hızla işaret ettim. "Hayır, hiç mide bulantım yok. Sadece gerginim."

"Pekala. Unutma," diye parmaklarıyla yapmam gerekenleri saydı, "muhabirlere gülümse ve Easton'a delicesine aşık görün. Eğer sana bir soru sorulursa ve kendinden emin bir şekilde cevaplayabileceğini düşünüyorsan, cevapla." Birini görünce, "Affedersiniz," dedi.

O aceleyle uzaklaşırken, Lainey'e şöyle bir baktım. "Nasılsın?"

Elini elimden çekti. "Sıkıldım. Salona gidip telefonumla oynayabilir miyim?"

Başımı sallarken korumasına şöyle bir baktım. "Eddie'yi de yanına al."

O güvenli bir şekilde salona girdiğinde, dikkatimi Easton'a çeviriyorum ve Sean'ın söylediğı bir şeye güldüğünü izliyorum.

Eşime bakarken kendimi kaybediyorum, soruları yanıtlarken son derece çekici ve neşeli davranıyorum.

Tanrım, dünyanın en şanslı kadınıyım.

Bir saat geçtikten sonra tüm oyuncular ayağı kalkıyor ve yapımcı, "İyi şanslar, küçük hanım" diyerek kapıdan ilk çıkan oluyor.

"Teşekkür ederim."

Easton geride durarak bir muhabirin "Sırada ne var?" sorusunu dinliyor.

Easton, hafif bir kahkaha atarak, "Tabii ki bir başka aksiyon filmi," diye yanıtlıyor.

"Hiç romantik bir filmde oynamayı düşünür müsünüz?" diye biri bağılıyor.

"Romantik filmler bana göre değil," diye elini kaldırıyor, "ama sizlerle paylaşmak istediğim romantik bir şey var." Bana bakıyor ve elini uzatıyor.

Hadi bakalım, deneyelim.

Ona doğru yürüyorum ve gergin bakışlarım yüzlerce insanı tarıyor.

Aman Tanrım.

Easton elimi tutmak yerine kolunu omzuma dolayarak bana yandan sarıldı ve ben de gülümseyerek karşılık verdim.

"Hepinize kız arkadaşım Nova Allen'ı tanıtmak istiyorum," diye duyurdu.

"Demek söylentiler doğruymuş?" diye bağırdı bir adam. "Ne zamandır birlikte çıkıyorsunuz?"

"Bir ay," diye yanıtlıyor Easton. "Ama Nova'yı çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

"Kız kardeşinizin arkadaşı mıydı?" diye soruyor bir kadın.

"Evet. Rachel ve Nova ilkokulun ilk gününden beri en iyi arkadaşlardı." Easton beni daha sıkı yanına çekti. "Nova, Rachel'in son haftalarında bize yardım etmek için geldi. Onsuz başaramazdık."

Elimi kalbinin üzerine koyup ona bakıyorum.

Bana doğru baktığında, biri "Öp onu!" diye bağırdı.

Hiç vakit kaybetmeden eğilip birkaç saniye dudaklarıma öpüştü, sonra kalabalığa tekrar gülümsedi.

Herkes alkışlayınca, ben de kıkırdadım ve flaşlı kameralara sııttım.

Doğru. Bu muhteşem adam bana ait.

Öndeki bir kadın, "Çok güzel bir çiftsiniz," diye yorum yapıyor. "Nova, Easton'ı sevdiğini ne zaman fark ettin?"

"On dört yaşındayken hormonlarımin olduğunu keşfettiğimde," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama Easton, Rachel'i büyötmeye ve kariyerine başlamaya odaklanmıştı, ki ben de bunu tamamen destekledim. Yani, hayatının aşkıyla bir şans yakalamak anlamına geliyorsa, herhangi bir kız on dört yıl beklerdi."

"Ah, kesinlikle," diye yanıtlıyor gülümseyerek. "Elbisenize bayıldım. Nereden aldınız?"

"Aslında hatırlamıyorum. Lainey benim için seçti."

"Lainey'nin velayetini Easton ile birlikte mi üstleneceksiniz?"

Başımı salladım. "Evet."

"Onun için anne figürü olmakta zorlanıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. "Lainey harika bir küçük kız. Bazen evin annesiymiş gibi geliyor."

Kahkahalar koptu, sonra bir adam bana, "Yani Easton'la birlikte mi yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Easton sözü devralarak "Evet" diye yanıtlıyor.

"Yakın gelecekte düğün çanları çalmasını bekleyebilir miyiz?" diye soruyor adam.

Easton bana baktı ve dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bana kalsa, şu an onunla evlenirdim. Bu soruyu Nova'ya sorman gerekecek."

Saçmalık.

Easton'dan gazetecilere baktım ve hafifçe kıkırdadıktan sonra, "Sanırım evlenme teklif edip sonucu öğrenmesi gerekecek," dedim.

Cevabımı çok beğendiler ve ben de yavaşça rahat bir nefes aldım.

Easton'ın söylediklerine fazla takılmadım ve binlerce fotoğraf çektirmeden önce soruları yanıtlamaya devam ettim.

Sonunda işimiz bittiğinde, Easton beni sahneden indirip elimin arkasına bir öpücük kondurdu. "Dünyama hoş geldin. Artık bu delilikten kaçış yok."

Kahkaha attım. "Beklediğim kadar kötü değildi."

"Seni çok sevdiler," diye yorumluyor. "Harikaydın."

Yürürken yanına yaslanıp elimi göğsünde gezdiriyorum. "Senin kadar muhteşem değilim."

Bölüm 33

YENİ

"Geldiğimize çok sevindim," diyor Charlotte, gösterişli evinin giriş holüne girdiğimde.

Ortama sıcak bir hava katan, açık pembe ve beyaz tonlardaki dekorasyona şöyle bir göz atıyorum.

"Davetiniz için teşekkür ederim. Aman Tanrım, eviniz çok güzel."

Charlotte beni bağış toplama komitesine katılmaya davet ettiğinde, tereddüt etmeden kabul ettim. Rachel'in anısına, onun tutku duyduğu her şeyi yaparak mirasını devam ettirmek istiyorum. Şimdiye kadar hayatım Easton ve Lainey etrafında dönüyordu ve artık değerli başka bir şey yapma ihtiyacı hissediyorum. Bunun yanı sıra, basında iyi bir izlenim bırakmalıyım ve bunu yapmanın en iyi yolu da bir bağış toplama etkinliğine katılmak değil mi?

"Diğer anneler zaten burada. Sizi tanıştırayım," diyor Charlotte. Onu, üç kadının kanepelerde oturduğu resmi bir salona kadar takip ediyorum. "Bu Jamie Bridges. Kızı Casey, Porsha ve Lainey'den bir yaş küçük," diyor Charlotte, eşofman ve üzerinde 'Beni Isır' yazan bir tişört giyen bir kadını işaret ederek.

"Merhaba. Tarzınızı çok beğendim," dedim ona.

Jamie gülümsüyor olsa da, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor; bunun yerine bana neredeyse küçümseyen bir bakışla bakıyor.

Başını dik tut, Nova. Herkes seni sevmeyecek ve bununla başa çıkmak zorundasın.

"Bu Jane Carlson. Oğlu Josh ise gelecek yıl ikinci sınıfa başlayacak."

Kadına dostça bir gülümseme gönderdim, o da karşılık verdi ve Jamie'nin kibirli bakışından sonra kendimi daha iyi hissettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım.

"Ve son olarak Tori Douglas'tan bahsedelim. İkizleri Shiloh ve Tyrel, Porsha ve Lainey'nin sınıfında."

Ooooh, Lainey'e ve diğer kızlara çikolata veren çocuğun annesi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Merhaba."

"Bu Nova Allen ve o bizim beşinci süper annemiz olacak."

"Süper anne olup olamayacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum şakacı bir tonla. "Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Charlotte ile birlikte oturduk ve o, atıştırmalıklar, meyve suları ve aromalı sularla dolu sehpayı işaret ederek, "Buyurun, buyurun" dedi.

Jamie duyulur bir şekilde iç çekti ve ona baktığımda, bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

Kadını görmezden gelmeyi tercih ederek diğer annelere gülümsedim.

Jane, yüzünde şefkat ifadesiyle, "Rachel için çok üzgünüz," diyor. "Çok güzel bir ruhtu."

Rachel'in adı geçtiğinde kalbimin sıkışmasına alışıyorum. Bir bakıma rahatlatıcı çünkü onu asla unutmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Tamam, okul neredeyse bitiyor," diyor Charlotte, dikkati benden uzaklaştırarak. "Bence yaz kampına gitmek isteyen ama maddi imkanları yetmeyen çocuklar için para toplamak amacıyla çekilişi düzenlememiz gerekiyor."

Sonraki bir saati çekilişte satılacak şeyler hakkında fikirler üretmekle geçirdik, sonra Jamie, "Biliyor musun, çok para getirecek şey ne?" dedi.

Bana alaycı bir sırıtişla bakıyor ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

"Ne?" diye soruyor Charlotte.

"Easton ile randevu kazanma şansı."

Hayır, asla.

Easton'la çıktığımı tüm dünyanın bilmesinden dolayı sinirlenmek yerine, sakinleştirici bir nefes aldım, yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirdim ve "Easton'ın böyle bir şeye asla razı olmayacağını biliyorum. Yapabileceğim en iyi şey, ondan imzalı bir fotoğraf ve son filminden birkaç ürün almak." dedim.

Jamie tekrar gözlerini devirdi ama neyse ki Charlotte araya girdi. "Bu harika olurdu Nova. Kocamdan setlerinden birinde kullanılan hatıra eşyalarını isteyebilirim." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce, "Kocam yapımcı, bu yüzden film endüstrisinin baskılarını çok iyi biliyorum," diye açıkladı.

"Vay canına." Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Bunu bilmiyordum."

Tori, dikkatimizi kendisine çevirerek, "Çekiliş biletlerinin maliyetini görüşmemiz gerekiyor," dedi.

Tori ve Jane konuşurken Jamie sessiz kalıyor ve ben de Jamie'nin beni üzmemek için başka bir şey söylemeyeceğine dair umutlanmaya başlıyorum.

Yemeğimizi bitirip atıştırmalıkların tadını çıkarırken, Jamie bana kaşını kaldırdı ve ben içimden homurdandım.

"Easton Rowe'un kız arkadaşı olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor, ses tonu küçümsemeyle dolu, sanki Easton'ın benim gibi biriyle ilgileneceğine inanmakta zorlanıyormuş gibi.

Los Angeles'a gelmeden önce, onun davranışları beni önemsiz hissettirirdi, ama Easton'la iki ay birlikte yaşadıktan sonra özgüvenim tavan yaptı.

"Şşş, Jamie," diye mırıldandı Charlotte kaşlarını çatarak. "Nova'nın bugünden sonra geri gelmesini istiyorum."

"Ne? Bu, her kadının cevabını duymak istediği bir soru," diye kendini savunuyor. "Easton, okuldaki her anne ne kadar uğraşsa da, hiç sevgilisi olmadı."

"Sorun değil Charlotte," diyorum. Kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, "Elbette, bu bir hayalin gerçekleşmesi. Easton harika bir adam. Bana kendimi sevildiğimi ve korunduğumu hissettirme konusunda gerçekten çok yetenekli."

Jamie sanki limon emmiş gibi görünüyor, diğer kadınlar ise neredeyse bayılacak gibi oluyor ve ben bunu bu turu kazandığımın bir işareti olarak kabul ediyorum.

Jane biraz öne eğildi, her sözümü dikkatle dinliyordu. "Peki, ne olmuş yani?"

"Hepsi bu kadar. Başka hiçbir şey paylaşmayacağım," diye yanıtlıyorum gülerek. "Özel hayatımızı olabildiğince gizli tutmak

istiyoruz."

Charlotte konuşmayı çocukların hayatında olup bitenlere yönlendirdi ve ben de rahat bir nefes aldım.

Evet, Beverly Hills'te annelik yapmanın ve Easton'ı sosyal ortamlarda temsil etmenin inceliklerini yavaş yavaş öğreniyorum.

Rachel benimle çok gurur duyardı.

EASTON

Restorana girdiğimizde Nova, "Neden başka kimse yok?" diye sordu.

"Her beş saniyede bir rahatsız edilmemek için tüm yeri bizim için rezerve ettim," diye mırıldanıyorum.

Restoran müdürü bize gülümsedi ve ardından, "Bay Rowe, sizi burada ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyoruz. Lütfen oturun. Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecektir." dedi.

Nova'yı masamıza götürürken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Sevgilim muhteşem bir krem rengi pantolon takım giymiş, bu yüzden etrafta çok fazla erkek olmamasına sevindim çünkü göğüs dekoltesi inanılmaz derecede seksi.

Tarzı yavaş yavaş değişiyor ve cinselliği konusunda daha özgüvenli hale geliyor.

Nova'nın seksi bir deniz kızına dönüşmesini izlemek inanılmaz derecede tahrik edici, ama yine de yatakta onu utandırmayı başarıyorum ve umarım bu asla değişmez.

Masamıza vardığımızda, masanın kırmızı güller ve mumlarla süslenmiş olduğunu görünce memnun oldum. Hayatımın aşkı için bir sandalye çektim ve o oturduktan sonra, ben de oturmadan önce sandalyemi onunkine biraz daha yaklaştırdım.

Gözlerim onun güzel yüzünde geziniyor, sonra itiraf ediyorum, "Dünyanın en şanslı adamıyım." Elini uzatıp avucumun içine

alıyorum. "Bu gece kesinlikle nefes kesici görünüyorsun."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu kıyafeti gerçekten çok beğenmiş olmalısın çünkü bana dördüncü kez iltifat ediyorsun."

Ona doğru eğildim ve parmak boğumlarımla göğüslerinin arasına dokundum. "Beni suçlayabilir misin?"

"Bir garson geliyor," diye uyardı beni ve ben de isteksizce geri çekildim.

Menülerimiz veriliyor ve yemek seçeneklerine şöyle bir göz attıktan sonra Nova, "Ne yemek istersiniz?" diye soruyor.

"Sen isterdin, ama menüde olmadığı için wagyu takoları ve suşiyle yetineceğim." Ona baktım. "Sen ne yiyorsun?"

"Hım... Ben de wagyu tacolarından ve ıspanaklı krem peynirli dim sumlardan alayım."

Garsona yaklaşmasını işaret ederek siparişlerimizi ilettim ve bir şişe şarap da istedim.

Tekrar yalnız kaldığımızda, dikkatimi Nova'ya çevirip, "Çekimler yakında bitecek, sonra bir galaya ve birkaç etkinliğe katılmamız gerekecek," diyorum.

Suyundan bir yudum aldı. "Sonrasında biraz boş vaktiniz olacak mı?"

Başımı salladım. " *The Eradicator*'ın galasından hemen sonra, bir sonraki film üzerinde çalışmaya başlayacağım."

"Adı ne?" diye soruyor.

" *Öfkeli Adam* "

Garson şarabımızı getirip bardaklara doldurduktan sonra tekrar yalnız kalmamız için bizi yalnız bırakıyor.

Nova'nın kaşları endişeli bir ifadeyle çatıldı. "Ne zaman tekrar izin alacaksın?"

"Aralık ve Ocak ayları boyunca, ama o aylar için önemli bir planım var."

Son birkaç haftadır planladığım bir şey.

Omuzları düştü. "Lanet olsun, en azından Noel haftasını bizimle geçirebilecek misin?"

Hafifçe kıkırdadım. "Elbette."

Siparişlerimiz geldiğinde, lezzetli yemeklerin tadını çıkarırken Lainey'nin yaklaşan yaz kampı hakkında konuşuyoruz.

Tabaklarımız masadan kaldırıldıktan sonra, "Sizi götürmek istediğim başka bir yer var," diyorum.

Nova başını salladı ve kalkmadan önce suyundan son bir yudum aldı.

Çıkarken garsona ve müdüre teşekkür ettim ve neyse ki Izak'la planlarımızı önceden konuşmuştum, bu yüzden ona nereye gideceğini söylememe gerek kalmadı.

SUV'nin arka koltuğuna bindik ve Nova bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Izak, SUV'yi stüdyonun kapılarından içeri sokmadan önce yirmi dakikalık bir sürüş mesafesi kat ediyor.

Nova'yı biraz daha habersiz tutmak için, "Karavanımdan bir şey almam gerekiyor," diyorum.

"Sorun değil."

Izak, şu anda çekim yaptığımız stüdyonun yakınında durdu ve SUV'den indikten sonra, geceyi benim karavanımda geçireceğimiz için uzaklaştı.

"İzak nereye gidiyor?" diye soruyor Nova.

"Geri dönecek," diye belirsiz bir şekilde cevap verdim ve onu Jason'ın bizi beklediği iki bina arasındaki ara sokağa doğru çektim.

"Merhaba," diye selamladım onu. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Elbette, dostum. Hadi seni hazırlayalım."

"Hazır mısın?" diye soruyor Nova, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle.

Başımı salladım ve yüksek topuklu ayakkabılarını işaret ettim. "Onları çıkar."

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, söylenenleri yapıyor.

Jason bize bir emniyet kemeri uzattığı anda, kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. "Binadan atlamayacağım."

"Evet, öylesin," diye yanıtlıyorum kıkırdayarak. "Benimle birliktesin."

Çok tereddütlü görünerek, emniyet kemerini takmama izin verdi ve ben de kendi kemerimi takarken, çatıya bakmaya devam etti.

"Bundan pek emin değilim, Easton."

"Güvenli," diye onu temin ediyorum.

Jason, kontrol paneline gitmeden önce emniyet kemerlerimizin sağlam bir şekilde takılı olduğundan emin olmak için tekrar kontrol ediyor. "Hazır olduğunda bana başparmağını kaldırarak işaret ver, Easton."

Kolumu Nova'nın beline doladım ve onu sıkıca bedenime çektim.

"Bu gece benim başrol oyuncum olur musun?"

Kahkaha atarak "Evet" dedi.

Jason'a işareti veriyorum ve bir saniye sonra havaya kaldırılıyor.

"Aman Tanrım." Nova, boynuma kollarını dolarken gergin bir şekilde kıkırdadı.

Tepeye ulaştığımızda, onu çatıya çıkarıyorum ve "Tam burada kal. Sana doğru koşacağım. Sakın kenara çekilme." diyorum.

"Yapmamaya çalışacağım," diyor, yüzü gergin. Başını aşağıya eğdiğinde, çenesinden tutup başımı sallıyorum. "Gözlerin bende olsun."

O söylenenleri yaparken ben başlangıç noktasına doğru yürüyorum. "Hazır mısınız?" diye sesleniyorum.

"Hayır, ama neyse. Hadi yapalım şunu."

"İşte benim kızım." Koşmaya başladım ve ona ulaştığımda, çatıdan aşağı atlarken onu sıkıca tuttum.

Nova tiz bir çığlık attı, kollarını hızla boynuma dolayarak beni boğacak noktaya getirdi.

Sırtım güvenlik ağına çarpmadan hemen önce, havada bedenlerimizi döndürüyorum. Ağda sekerek ilerlerken, onu çevirip öpücük yağmuruna tutuyorum.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırdım ve ısı ısı gözlerinin içine baktım. "Hayatımın geri kalanında başrol oyuncum olur musun?"

Başını sallıyor ve ne sorduğumu anlamadığı açıkça belli oluyor.

"Çocuklarımmın annesi olur musun?"

Gülümsemesi sevgi dolu bir hal alıyor ve tekrar başını sallıyor.

Yüzünü çerçeveleyerek soruyorum: "Nova, benimle evlenir misin?"

Sonunda durumu kavradı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı, dudakları aralandı, ardından yüz ifadesi inanmazlıkla donuklaştı. "Easton."

Başımı yana eğiyorum ve soruyu tekrarlararken ses tonum çok daha samimi oluyor: "Benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Başını sallamaya başladı, sonra yüzünde duygular belirdi ve ondan fıskıran mutluluk enerjisini hissedebiliyordum. "Evet. Evet evet evet!"

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp cevabını uzun süre zevkle dinledikten sonra, güvenlik açısından inmek için öpüşmeyi kesiyorum. Bizi emniyet kemerlerinden kurtarmam dakikalarca sürüyor, sonra kadını gelin gibi kucağıma alıp karavanıma taşıyorum.

Nova'yı ayaklarının üzerine indirdiğimde ve kapıyı açtığımda, Sylvia'nın tüm peri ışıklarını asmayı başardığını görünce sevindim. Oturma odasında üzerinde kırmızı ipek kumaşın dalgalandığı bir kürsü ve ortasında bir kutu var.

Kürsüye doğru yürüdüm, kutuyu alıp Nova'ya döndüm ve tek dizimin üzerine çöktüm.

YENİ

Kalbim hissettiklerimi kaldıramıyor ve Easton diz çöktüğünde, içimden bir hıçkırık kopuyor.

Titreyen elimle ağzımı kapatıyorum, bakışlarım ona kilitlenmiş halde, "Nova Allen, seni seçiyorum. Hayatımızın her günü seni seçmeye devam edeceğim çünkü kimse seninle kıyaslanamaz. Gülüşün dünyayı aydınlatıyor, özverin beni alçakgönüllü tutuyor ve sevgin bana güç veriyor. Lütfen hayatımızın geri kalanında seni sevmeme izin ver çünkü senden önce sadece rol yapıyordum. Ama seninle gerçek ben olabiliyorum." diyor.

Deli gibi başımı salladım ve cevap verebilmek için karmakarışık duygularımı dizginlemeye çalıştım. "Seni on dört yıl önce seçtim ve

sonsuzu dek seçmeye devam edeceğim. Senin için savunmasız olabileceğin güvenli bir alan olacağım ve seni her zaman ayaklarım yere basacak şekilde tutmak ve sevdiğini hissettirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Ona yaklaştığımda ayağa kalktı. Gözlerinin içine bakarak fısıldadım, "Seni sevdiğim gibi başka birini asla sevmeyeceğim."

Kutuyu açıyor ve beni nutkum tutulmuş bir elmas yüzük ortaya çıkarıyor. O kocaman, parıldayan taş bakarken aptal gibi gözlerimi kırıştırmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Easton yüzüğü çıkarıp sol elimi tuttu. Elmas yüzüğü parmağıma taktığında, benden bir hıçkırı daha koptu.

"Hayaller gerçek oluyor," diye fısıldıyorum başımı kaldırıp hayatım boyunca sevdiğim adama bakarken. "Sen benimsin."

"Sonsuza dek," diye mırıldanıyor kolunu belimin alt kısmına dolarken, "ve her zaman." Beni göğsüne doğru çekiyor ve dudaklarıma değmeden hemen önce boğuk bir sesle, "Senin her bir güzel santimin bana ait," diyor.

Epilog

YENİ

Mutfak adasının yanında oturmuş, günün ilk kahvesini yudumlarken ön kapının açıldığını duydum.

"Evet, yarın öğleden sonra sete döneceğim," dediğini duyuyorum Easton'dan. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Bardağı hızla yere bıraktım ve ayağa fırlayarak lobiye doğru koştum. Easton'ı görünce, ona doğru atılmadan önce sevinç çığlığı attım.

Kıkırdayarak beni yerden kaldırdı ve sıkıca kucakladı.

"Tanrım, seni çok özledim," diyorum ve içimdeki tüm özlemle onu öpmeye başlıyorum. Son iki haftadır New Mexico'da film çekimlerinde bulunması çok uzun geldi.

Öpüşmelerin arasında, "Ben de seni özledim," diye mırıldandı. Bir koluyla beni vücuduna sıkıca bastırarak evin derinliklerine doğru yürüdü. "Lainey?"

"Uyuyor," diye mırıldanıyorum, kocamın ağzını bir an önce öpmek için can atıyorum.

Yeni yılın ilk gününde evlendik ve balayımız için Bali'de harika bir hafta geçirdik. O zamandan beri Easton yeni filmi üzerinde çalışıyor ve zamanının çoğunu evden uzakta geçiriyor.

İlk başlarda kolay değildi, ama bizi aylarca görmeden geçirmememiz için her iki haftada bir geri uçmak için çaba gösteriyor.

Yatak odasına gidemeyeceğimizi anlayınca beni misafir tuvaletine taşıdılar. Kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra Easton beni en yakın duvara yasladı.

Taytımı indirmeye başladığımda, o da pantolonunun fermuarını indiriyor. Çaresizce birbirimize uzanıyoruz ve o beni tekrar yerden

kaldırıyor. Hızla bacaklarımı onun etrafına sarıyorum ve tek bir sert hamleyle içime girdiğinde, ağzına inliyorum.

Evet. Tanrım, evet.

Easton beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor ve orgazmım geldiğinde, ağzımdan çıkan sesleri beni öperek bastırıyor. Vücudu benimkine sürtünüyor ve göğsünden gelen iniltiyi zevkle dinliyorum.

Duraklamadan önce iki kez daha içime girdi ve alınlarımız birbirine değmiş halde göz göze geldik.

"Kahretsin, çok iyi geldi," diyor nefes nefese. "Neyse ki bu gece evde geçireceğim, bu yüzden daha sonra devam edebiliriz."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Benden ayrıldığında vücudum titriyor ve bu onu gülümsetiyor. Yaklaşık bir yıldır birlikte olmamıza rağmen, ona karşı ne kadar hassas olduğumu hâlâ seviyor.

Tuvaletten çıkmadan önce birkaç saniye temizlenip giyiniyoruz.

"Kahve içmekle meşguldüm. Size bir smoothie hazırlayabilir miyim?" diye sordum.

Başını salladı. "Ben de kahve alacağım."

Ben içeceği hazırlarken, "Lainey nasıl?" diye soruyor.

"İyidir." Kahvesini önüne koyduktan sonra bir tabureye oturdum. Rachel'in aramızdan ayrılmasının üzerinden tam bir yıl geçti ve Lainey'nin üzgün olması anlaşılabilir bir durum.

Hepimiz üzgünüz, ama bugün Rachel'ı kutlamaya karar verdik. Easton'ın eve gelmesinin sebebi de bu.

"En azından mangal yapmak için güzel bir gün olacak gibi görünüyor," diye belirtiyor.

"Tanrım, ızgara bifteklerinizi çok özledim."

"Umarım istediğin her şey bu değildir," diye alaycı bir gülümsemeyle bana takıldı.

"Eve girer girmez sana saldırdım, yani o arzum şimdilik giderilmiş oldu."

Hafifçe kıkırdadı. "Beni eve böyle istediğiniz zaman karşılayabilirsiniz."

Lainey merdivenlerden hızla inerken, "Easton Amca!" diye bağırdı. "Eve döndün!"

"Elbette. Zamanında döneceğimi söylemiştim." Ayağa kalkıp ona sarıldıktan sonra, gözlerinin içine bakabilmek için onu geriye doğru

itti. "Seni en son gördüğümünden beri nasıl bu kadar büyüdün?"

"Büyüme sancıları berbat," diye mırıldanıyor. "Nova geçen gece bacaklarımı ovdu çünkü ağrı yüzünden uyuyamıyordum."

"Üzgünüm canım." Ona bir kez daha sarıldı. "Umarım büyüme sancıları çabuk geçer."

Bize şöyle bir baktı, sonra da "Videoyu şimdi izleyebilir miyiz? Sonraya kadar bekleyemem." diye sordu.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Hafıza sürücüsünü zaten aşağı indirdim. Sehpanın üzerinde."

Lainey televizyonu açıp hafıza kartını takmaya giderken, Easton ve ben koltuklardan birine oturuyoruz. Kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor.

Lainey kumandayı alıp yanıma oturdu ve televizyon ekranında videoyu açtı.

Oynat tuşuna bastıktan sonra kumandayı göğsüne bastırdı.

Rachel'in gülümseyen yüzüne bakarken, "Vay canına, bir yıl geçti bile mi?" dedi.

"Evet," diye fısıldadı Lainey, yüzü buruşmuştu.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, elimi onun sırtında yukarı aşağı doğru gezdiriyorum.

"Umarım hepiniz hayatınızın en güzel dönemini yaşıyorsunuzdur." Rachel'in yüzü sevgiyle doluydu. "Lainey, biliyorum beni özölüyorsun güzel kızım, ama umarım geçen yılı ağlamaktan çok gülererek geçirmişsindir."

Lainey başını salladı, çenesi titriyordu.

"Çünkü her gülümsediğinde güneş daha parlak parlıyor ve dünya senin verebileceğin tüm ışığı hak ediyor." Rachel derin bir nefes alıyor. "Nerede olursam olayım, hiçbir şey beni seni sevmekten alıkoyamaz, bunu hatırlamanı istiyorum."

"Ben de seni çok seviyorum anneciğim."

Daha hızlı göz kırpiyorum ama faydası olmuyor ve gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Rachel, "Easton ve Nova, umarım sonunda bir araya geldiniz ve mutlusunuzdur. Rachel, çocuk sahibi olmaya karar vererseniz gerçekten güzel bir isim. Sadece söylüyorum. Eğer hala birbirinize

duygularınızı söylemediyseniz, üzgünüm, sır açığa çıktı." derken yüzünde muzip bir ifade beliriyor.

Kahkahalarımı tutamadım.

"Lütfen bütün günü benim için yas tutarak geçirmeyin. Eğlenin, rahatlayın. Yağlı bir şeyler yiyin ve karnınızı doyurun. Hava güzelse mangal yapın ve yüzün. Sadece hayatınızı yaşayın ve mutlu olun, çünkü hepinizin bir arada olduğunu bilmek beni mutlu ediyor."

Lainey başını salladı, tüm dikkati ekrana kilitlenmişti.

"Seni seviyorum. Her zaman ve sonsuza dek." Rachel, gülümserken bize bir anlığına gözlerinin içine bakma fırsatı veriyor.

Lainey gözyaşları içinde, "Seni seviyorum anneciğim," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Rach," demeden önce boğazımı temizliyorum.

Easton, "Seni seviyorum, Rachel," diye mırıldandı ve Rachel, hepimizin ona aynı sözleri söylemesinin ne kadar süreceğini tam olarak biliyormuş gibi, kaydı durdurmak için kalkmadan önce bize bir öpücük gönderdi.

Merak etme Rach, hayatımızın en güzel dönemini yaşıyoruz. Easton ile mutlu bir evliliğim var ve Lainey de giderek senin küçük bir kopyasına dönüşüyor.

Eğer siz veya tanıdığınız biri aile içi şiddet yaşıyorsa,
<https://nomoredirectory.org/> adresinden yardım alabilirsiniz.

Teşekkürler

Oğlum Sheldon'a ve gelinim ve en yakın arkadaşım Tayla'ya, çılgın teslim tarihlerime katlandıkları için teşekkür ederim. Sizler hayatımın aşklarısınız ve sızsiz kaybolurdum.

En büyük destekçilerim olan anne ve babama teşekkür ederim. Son altı ayın zor geçtiğini biliyorum, ancak zor zamanların üstesinden gelme azminiz bana her zaman ne olursa olsun güçlü durmayı öğretti.

Yazarlar denizinde beni fark edip bana bir şans vermeye karar veren menajerim Mark Gottlieb'e teşekkür ederim. *"Things That Break Us"* adlı kitabımın konusunu sen seçtin ve umarım seni gururlandırmışumdur.

Things That Break Us adlı kitabımı yayınlayarak en büyük hayalimi gerçekleştirdikleri için Maria Gomez'e ve Montlake ekibine teşekkür ederim.

En iyi asistanım Leeann Van Rensburg'a teşekkür ederim. Günün ve gecenin her saatinde gönderdiğim çılgın sesli mesajlarıma ve kısa mesajlarıma katlandın. Sen benim suç ortağımsın ve sana çok minnettarım.

Tanıdığım en güçlü insan olan Sherrie Simpson Clark'a teşekkür ederim. Hayata karşı olumlu bakış açınızla bana çok ilham veriyorsunuz ve umarım sizin gibi bir kadının yarısı bile olabilirim.

Bana her zaman beta okuma yapmaya hazır oldukları için Brittney Bailey ve Sara Van Acker'a teşekkür ederim. Bana ayırdığınız zamana çok değer veriyorum.

Yazdığım her kitabı son haline getiren Sheena Taylor'a teşekkür ederim. Beni her zaman daha iyisini yapmaya teşvik ediyorsun ve yazmaya başlamak için son tarihi beklemek gibi kötü alışkanlığıma katlanmak için nereden sabır bulduğunu Tanrı bilir.

Yazdığım metinleri seven ve destekleyen tüm okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Her kitap sizin için ve onları okumayı seçtiğiniz için çok minnettarım.

Benimle bağlantı kurun

"Bizi Kırıp Geçen Şeyler"i okuduğunuz için teşekkür ederim.

Tüm haberleri ilk öğrenmek istiyorsanız, [Michelle Heard'ün Okuyucu Grubu adlı](#) Facebook grubuma katılabilirsiniz.

Ayrıca [haber bültenime](#) de abone olabilirsiniz.

Web sitesi

<https://michelleheardauthor.com/>

Bülten

<https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/p6m4o4>

Facebook Yazar Sayfası

<https://www.facebook.com/MHeardAuthor>

Facebook Michelle Heard'ün Okuyucu Grubu

<https://m.facebook.com/groups/118971435201074/>

Instagram Yazar Sayfası

<https://www.instagram.com/authormichelleheard/>

TikTok

https://www.tiktok.com/@author_michelleheard

Amazon

<https://amazon.com/author/michellehorst>

BookBub

<https://www.bookbub.com/authors/michelle-horst>

Goodreads

https://www.goodreads.com/author/show/18108320.Michelle_Heard

Yazar Hakkında

Michelle Heard, *USA Today* , *Wall Street Journal* ve Amazon'da çok satanlar listesine girmiş, altmıştan fazla aşk romanı yazmış bir yazardır. Birbirleri için dünyayı yakıp yıkacak karakterlerin yer aldığı, hem yürek ısıtan hem de yürek burkan aşk hikayeleri konusunda uzmanlaşmıştır.

Michelle, yazmaya başlamadan önce bankacılık sektöründe çalışmıştı. Şimdi ise Güney Afrika'da oğluyla (yayıncılıkla ilgili her konuda sağ kolu) ve aynı zamanda en yakın arkadaşı olan geliniyle mutlu bir şekilde yaşıyor.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM